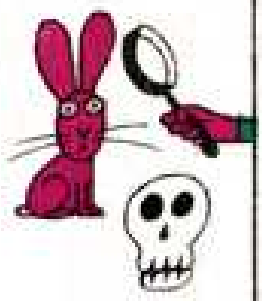
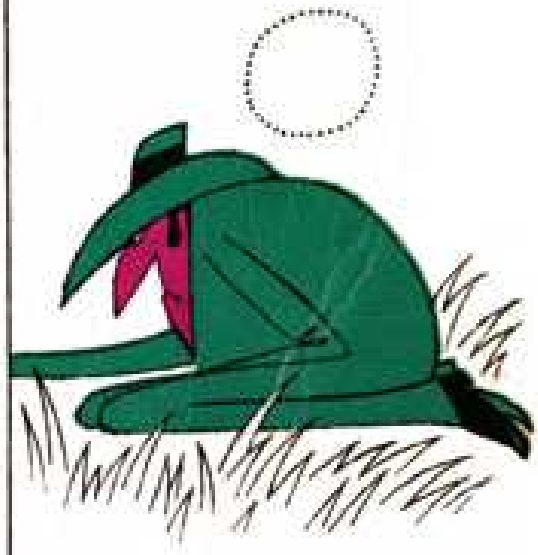
Arthur W. Upfield

KRÁLIČÍ PLOT

Arthur W. Upfield

KRÁLIČÍ PLOT

ODEON

Australský svaz je federativní stát, v jehož čele je britský panovník, zastupovaný generálním guvernérem. Zákonodárnou moc má parlament, tj. panovník spolu se senátem a sněmovnou reprezentantů; výkonnou moc má federální vláda. Každý členský stát má své samosprávné orgány. Australský svaz tvoří šest států (Nový Jižní Wales, Viktoria, Queensland, Jižní Austrálie, Západní Austrálie, Tasmánie) a dvě samosprávná federální teritoria.

(Příruční slovník naučný, I. díl)

ČTENÍ NA DOVOLENOU

Digitalizácia: MimoI

Arthur W. Upfield

KRÁLIČÍ PLOT

ODEON

©
Angus & Robertson Ltd
1937

KÉŽ BY BYLO NEPRŠELO! Kdyby druhého listopadu byla bývala jasná noc! Jenomže jako naschvál lilo právě tu prokletou noc jak z konve.

John Muir se procházel po Perthu, loudal se pomalu po Hay Street, nevnímal ani hluk, ani dav kolem sebe. Život a pohyb hlavního města Západní Austrálie mu byl zcela lhostejný; natolik ho skličovalo vědomí, že se dopustil hrubé profesionální chyby. Průměrně ctižádostivý člověk se poměrně snadno smíří s ojedinělým neúspěchem, často ho dokonce přijme jako užitečné povzbuzení; v Muirově povolání občasný neúspěch, vyvážený prokazatelnými úspěchy, znamená trochu zpomalený postup; ale opakovaný neúspěch, selhání vystřídané dalším selháním hrozí už katastrofou, to jest vyhazovem.

Seržant Muir nevypadal jako ostrý hoch od policie. Nebyl obdařený ani bradou buldoka, ani býčí šíjí. Měl jenom chůzi policajta, neboť jako všichni příslušníci prošel zápasnickou školou, ale jeho celkový vzhled připomínal spíš uhlazeného kavaleristu než člena kriminálního sboru. Nedávno překročil čtyřicítku, byl rudovlasý a rudolící a nebyl zřejmě stvořený pro nepohodu: starosti nesnášel. Protože dumal raději o počasí, ani si neuvědomil, že mu na rameno dopadla čísi ruka. Probral se, až když zaslechl ospalý hlas:

„No tak. Půjdete hezky se mnou.“

Nepřekvapila ho tolik věta, již ostatně sám dost často používal, ale dobře známý hlas, který mu ji zahučel do ucha. Mrzutost se okamžitě rozplynula, svět se vyjasnil. Muir se ohlédl, chňapl po ruce, která ho věznila, užasle a s radostí zíral do svěžího hnědého obličeje, do zářících modrých očí.

„Bony! Prokristapána, opravdu jsi to ty!“

„Když jsem tě zahlédl, myslel jsem, že vidím ducha hraběte ze Straffordu, jak právě kráčí na popraviště,“ řekl inspektor Napoleon Bonaparte vážně, „Pak jsem si vzpomněl na chudáka námořníka Sinbada, kterého pán samou láskou utýral. Proč tolik zasmušilosti do krásného australského rána?“

„Kdes byl druhého listopadu v noci?“ zeptal se John Muir a vesele mžoural šedýma očima.

„Druhého listopadu! Počkej, vzpomenu si. Ano, byl jsem doma v Banyo, nedaleko Brisbane, se svou ženou Marií, synem Karlem a malým Edem. Předčítal jsem jim Maeterlinckovy —“

„Pršelo tam?“ vyptával se Muir jako prokurátor při křížovém výslechu.

„Ne. Byla jasná a chladná noc,“

„Proč proboha nebyla taky jasná a chladná noc v Západní Austrálii v Burracoppinu?“

„To ti, hochu, bohužel neřeknu.“

John Muir, seržant západoaustralské policie, se zavěsil do inspektora Napoleona Bonaparta z queenslandské policie a postrkoval svým nadřízeným na druhou stranu ulice. Čirou náhodou se za nimi loudal strážník, zahlédl spontánní radostné gesto a domníval se, že nenápadně oblečený míšenec byl právě zatčen. Zcepeněl údivem, když dvojice vesele zašla do kavárny.

Usedli k volnému stolu v rohu místnosti.

„Zřejmě tě tedy trápí skutečnost, že v určitou noc na určitém místě pršelo,“ prohodil Bony, když jim přinesli čaj a zákusky.

„Co tady vlastně děláš?“ zeptal se Muir úzkostlivě.

„Čekám, až mi naliješ čaj.“ Bonyho tmavomodré oči se posměšně usmívaly. Dokonalé zuby zasvítily mezi rty.

„Úplně vážně, co děláš na Západě?“

„Jsi zbrklý jako obvykle, Johne. Tvůj mozek nepřetržitě chrlí nepřehledný příval otázek. Osm let jsem bděl nad tvou kariérou, osm let jsem tě cepoval a školil, ale všechno marné, vyptáváš se

pořád tak bezostyšně, že i nejméně podezíravému tvorovi okamžitě vyzradíš své povolání. Přitom máš to štěstí, že jako policajt vůbec nevypadáš, a kdybys lidi neustále nevyslýchal, nikoho by to ani nenapadlo.“ John Muir se zasmál.

„Víbůh, Bony, kamaráde, jsem šťastný, že tu se mnou sedíš. Jeden jediný člověk mě může vytáhnout z téhle bryndy, a co se nestane, ten člověk mi zašeptá na ulici do ucha: ‚Půjdete hezky se mnou.' Tomu říkám klika. Ale vysvětli mi konečně, jak to, že ses objevil v Perthu přesně ve chvíli, kdy tě potřebuju?“

Muir se radoval jako dítě, štědře obdarované bohatým strýcem.

Bony klidně zamumlal: „Jsem tady, protože mě potřebuješ.“

„Tys to věděl? Ale jak ses to dověděl?“

„Pěkně jsi zoral Gaskoynův případ, že?“ zaútočil Bony.

„An—no, bohužel.“

Bony se díval upřeně do talíře:

„Vřítil ses navzdory všem mým radám do zátoky, aniž sis napřed ověřil hloubku vody. Udělal jsi unáhlený, logicky neopodstatněný závěr. Ignorovals vědu, která je vedle Času náš nejdůležitější spojenec. Zatčení Greggse byl velice nešťastný tah.“

John Muir v duchu zakvílel. Bony mu pohlédl krátce do očí, zahlédl stín úzkosti a obav.

„Sledoval jsem bedlivě tvůj postup,“ pokračoval klidným, příjemným hlasem. „Skutečnost, že někdo má na kalhotech krvavé skvrny, přece nedokazuje, že to jsou skvrny od lidské krve. I když jsi v té době nevěděl, že Greggs krade ovce a zásobuje místního řezníka levným masem, měls postupovat pomalu a opatrně, ověřit si, jestli jde o lidskou nebo zvířecí krev, a zároveň hlídat Greggse, aby neupláchl. Ale kdepak — zbrkle sis vytvořil naprosto nevědecký závěr, Euklides by kousavě řekl absurdní závěr, a navíc jsi připustil, aby ti Andrews před nosem utekl.“

„Vím, vím. Byla to slabomyslnost.“

„Zbrklost. A teď mi, prosím tě, řekni, proč tě trápí počasí druhého listopadu?“

Muirův obličej se opět rozjasnil. Vylovil z kapsy náprsní tašku, z ní hrubě načrtnutý plán, který rozložil před Bonyho.

„Tady je nákres Burracoppinu a jeho okolí, je to pšeničný kraj asi sto osmdesát mil na východ od Perthu, směrem ke zlatým polím,“ vysvětloval. „Jistý farmář, jmenuje se George Loftus, odjel koncem října do Perthu za obchodem i za zábavou. Nájemce burracoppinského hotelu Leonard Wallace ho tu potkal prvního listopadu odpoledne, Loftus mu řekl, že skončil předčasně obchodní jednání, a nabídl, že sveze Wallace příští den zpátky do Burracoppinu.

Z Perthu vyjeli v deset hodin, Loftus měl lehký vůz, v deset večer dorazili do Wallaceova podniku. Navečeřeli se, pak si zašli do baru, kde pili do jedné hodiny. Podle Wallaceovy výpovědi se oba zřídili pod obraz. Když vyšli k autu, už pršelo, Wallace tvrdí, že přemlouval Loftuse, aby u nich zůstal přes noc. Ale Loftus měl zřejmě paličatou opici a trval na tom, že pojede domů. Wallace se rozhodl, že pojede s ním, a odešel to oznámit své ženě. Paní Wallaceová je slyšela odjíždět deset minut po jedné.“

Muir se špačkem tužky dotkl plánu.

„Od hotelu jel Loftus hlavní silnicí na východ. U garáže by se byl měl obrátit k jihu, ujet asi jednu míli a zabočit do Old York Road, která by ho po přibližně další míli dovedla ke králičímu plotu číslo jedna. Jenomže Loftus tu nešťastnou noc jel klidně dál na východ, podél železniční trati, kde je silnice mizerná, a Wallace začal hlasitě protestovat. Za prudké hádky ujeli ještě asi čtvrt míle, pak Loftus zastavil a nařídil Wallaceovi, aby vystoupil. Wallace tvrdí, že Loftus pokračoval v cestě. Ke králičímu plotu mu zbývalo přibližně půl míle, tam by byl měl zabočit na jih, ujet jednu míli, přejet Old York Road a za další tři míle by byl zastavil, přímo u vrat své farmy.

Jenomže on domů nikdy nedojel. Narazil do brány králičího plotu, a když se pokoušel vycouvat, zapadl do hlubokého příkopu, kterým prochází vodovodní potrubí. Vůz to samozřejmě odnesl, zadní kola zůstala viset v příkopu, Loftus už nevyjel. Našli jsme jeho klobouk pohozený vedle auta, Wallaceův na zadním sedadle. Opodál se válely dvě čerstvě otevřené láhve od piva.

Tam končí stopa. Loftus se vypařil. Wallace vypovídá, že ho opustil asi dvacet minut po jedné. Od té doby nebylo o Loftusovi ani vidu, ani slechu. Dvanáct dní jsme po něm bezvýsledně pátrali. Kdyby tu noc bylo nepršelo, byl by merredinský stopař našel stopu a vypátral Loftuse živého nebo mrtvého.“

Muir se odmlčel.

„A dál?“ povzbuzoval Bony.

„Podezřelá je doba, kdy se Wallace vrátil domů. Vystoupil z auta necelé půl míle od hotelu. Odkud vyjeli v jednu deset. Když se rozcházeli, nemohlo být víc než čtvrt na dvě a pět minut a přitom Wallace dorazil — podle výpovědi jeho ženy — domů ve čtvrt na tři. Wallace tvrdí, že se začal vracet, jakmile Loftus odjel, ale došel jenom na roh ke garáži; tam si uvědomil, že je pořádně opilý, a rozhodl se pro malou zdravotní procházku směrem na jih.

Osobně si myslím, že to není pravda: zní to absurdně. Ale co tedy dělal těch pětapadesát minut? Rozhodně je nepotřeboval k tomu, aby došel domů, když byl od domova ani ne půl míle. Je ovšem možné, že dojeli společně až k místu, kde se Loftus naboural, tam se poprali, Wallace Loftuse zabil, ukryl mrtvolu a stačil se vrátit domů v době, kterou udává paní Wallaceová. Pak by časy odpovídaly.“

„Mrtvolu jste nenašli?“ zeptal se Bony.

„Ne“

„Pokud ji tedy nenajdeme, musíme předpokládat, že Loftus žije. Má Wallace nějaký škraloup v trestním rejstříku?“

„Vůbec žádný.“

„A víš určitě, že Loftus domů nedošel?“ „Nedošel. Jeho žena je zničená.“ „Auto stojí pořád u vodovodu?“ „Jo.“

„Proč nezatkneš Wallace pro důvodné podezření?“

„Ani za živýho boha. Stačí mi Greggs,“ odtušil Muir prudce. „Rozhodl jsem se, že budu v budoucnosti postupovat tak opatrně a pomalu, že želva ve srovnání se mnou bude přímo závodní kůň.“

„Přehnaná opatrnost je stejně nebezpečná jako zbrklost,“ řekl Bony s úsměvem. „Ale tvůj burracoppinský případ mě zajímá.“

„Pomůžeš mi?“

Bony vzdychl.

„Tobě, kamaráde, nezbývá než odjet do Queenslandu.“

„Do Queenslandu? Proč?“

„Když dojedeš do Myallu nedaleko Wintonu a budeš se tam chovat jako rozumný detektiv, najdeš svého ztraceného přítele Andrewse, který ti upláchl, protože sis byl tak skálopevně jistý Greggsovou vinou. Jak říkají rozkošní Američané: musíš dostat svého hocha, Johne.“

„Ale proč jsi ho proboha nenechal zatknout, nebo proč jsi ho nezatkl sám?“ Užaslý Muir se zhroutil na opěradlo židle.

„Nejsem řadový příslušník, jak dobře víš, vyšetřuji zločiny, ale většinou nezatýkám zločince. To je tvá práce, Johne. Komisaře nějak obalamutíme, přesvědčíme ho, že je mnohem důležitější zatknout Andrewse, než najít Loftuse, který, ostatně, možná hraje vlastní hru. Zbývají mi tři týdny dovolené, a zatímco budeš v Queenslandu, ujmu se tvého případu v Burracoppinu.“

„Bony, nevím, jak ti mám —“

„Přestaň,“ Bony ho zarazil zdviženou rukou. „Občas si rád udělám pracovní dovolenou. Kromě toho si mezi námi myslím, že je tak donutíme, aby tě povýšili na inspektora. Pokud se ovšem nebudeš nepřetržitě vyptávat. Tím bys zase všechno zpackal. Přílišná zvědavost už zničila víc lidí. Přečti si Buntingovy ‚Dopisy mému synovi'. Píše tam —“

NAPOLEON BONAPARTE vynikal ve svém oboru stejně jako lord Northcliff v žurnalistice. Podobně jako nebožtík Northcliff sledoval i Bony — trval na tom, aby byl takto oslovován — se zájmem práci nadaných mladých kolegů. John Muir patřil mezi Bonyho žáky, málo známý, leč osvícený míšenec mu osobně vštěpoval do hlavy základy kriminalistiky. Ale k jádru Bonyho filosofie boje proti zločinu se propracovával co nejpomaleji. Znal ji sice nazpaměť, ale v práci se jí nedovedl řídit. Bony mu radil znova a znova: „Nespěchej. Nech Čas pracovat za sebe, udělej z něho svého spojence, čas je totiž nejlepší detektiv, který kdy byl a bude.“

Vyžádali si slyšení u komisaře západoaustralské policie. Předem se dohodli, že mluvit bude výlučně Bony. Zdolal hravě počáteční nedůvěru, poplatnou jeho míšeneckému původu. Okouzlil komisaře kultivovaným hlasem, podmanivým úsměvem i rozsáhlými vědomostmi. Dokázal během pěti minut získat přízeň kohokoliv, získal tedy i přízeň Muirova nadřízeného.

Major Reeves nakonec uvěřil, že vraha Andrewse vypátral Muir a Bony mu při tom jen bezvýznamně asistoval. Uvolil se proto vyslat Muira do Queenslandu a Bonymu dovolil, aby v Burracoppinu pátral po zmizelém Loftusovi. Bony s Muirem opustili Perth týmž vlakem, kalgoorlieským expresem. Bony vystoupil v pět ráno v pšeničné metropoli, Muir pokračoval ke zlatým polím, aby na konečné stanici přesedl na transkontinentální expres.

Když vlak opouštěl Burracoppin, začínalo se právě rozednívat. Bony osiřel na malém nádraží, v jedné ruce příruční tašku, přes druhé rameno přehozený spací pytel. Elegantní muž, který oslovil

seržanta Muira v Hay Street, už neexistoval. Bony vypadal jako dělník v poněkud obnošených svátečních šatech.

Burracoppin v tuto ranní hodinu spal. Hřmění vlaku ujíždějícího na východ se odráželo od žlutavého rozbřesku a vracelo se zpět dunivou ozvěnou. Kohouti právě vítali nový den. Po silnici se procházely dvě krávy, které lstivě unikly na procházku, když se přiblížila doba dojení. Zpovzdáli je s posměchem pozorovala skupina koz.

Bony opustil skromné nádraží. Na protilehlé jižní straně ulice stál burracoppinský hotel, solidní budova z cihel, přistavěná ke staré noclehárně, kterou zmodernizovali a zřídili v ní hostinské pokoje. Po levé straně se střídaly obchody a prázdné pozemky. Napravo byly tři úhledné, sněhobílé domky Státní králíkářské správy, za nimi ubytovny a obchodní sklady. Další významné budovy, soud, škola a garáže, stály na druhé straně kolejí. Železnice roztínala město vejpůl, souběžně s ní pod povrchem země probíhal tři sta mil dlouhý vodovod, který vedl z Mundaringu do Kalgoorlie, přiváděl vodu až k nalezištím zlata a zároveň vedlejšími přípojkami zavodňoval rozsáhlé zemědělské plochy oseté pšenicí. Tak tedy vypadal Burracoppin, jedno z pěti set australských pšeničných měst, byl čistý a úhledný, zářil bělobou i barvami a lemovala jej zeleň blahovičníků.

Bony se až do sedmi hodin potloukal městem, z dlouhé chvíle kouřil cigaretu za cigaretou a přemýšlel o záhadném zmizení George Loftuse. Bod po bodu probral šestnáct svědeckých výpovědí, které mu předal John Muir. Případ ho mimořádně zajímal, protože nenacházel přijatelný důvod, proč by se byl Loftus rozhodl zmizet.

Náhodný chodec mu doporučil penzión jisté paní Poolové. Bylo to dlouhé stavení z vlnitého plechu, obchod v průčelí byl v tuto hodinu ještě zavřený, ale v zadní části domu objevil Bony majitelku, která připravovala v kuchyni snídaně. Paní Poolová byla

čtyřicátnice, vysoká a dosud hezká; bruneta bez jediného šedivého vlasu; dobře zachovaná a zřejmě velice energická. Bony spatřil v jejích hnědých očích záblesk nedůvěry a okamžitě věděl, že platí jeho původu. Pobavilo ho to, bavil se znova a znova, když viděl, jak barva jeho pleti budí v běloškách shodný pocit nedůvěry. Věděl, že je to instinktivní nedůvěra, a věděl také, že ji bezpečně zdolá.

„Co si přejete?“ zeptala se paní Poolová přísně.

„Přijel jsem ranním vlakem,“ vysvětloval zdvořile, „a jeden starousedlík mi prozradil, že tady dostanu nejlepší snídani v celém městě.“

„Stojí dva šilinky,“ poznamenala a bylo zřejmé, že pochybuje, jestli je Bony má.

„Mám nějaké peníze.“

Paní Poolová zahlédla v jeho ruce librovou bankovku a změnila výraz. Snad na ni zapůsobil i Bonyho přízvuk. Nachystala šálek a talířek a uchopila čajovou konvici.

„Mnohokrát děkuji,“ řekl a přijal vděčně šálek čaje. Předal paní Poolové bankovku. „Vezměte si to, prosím, jako zálohu,“ dodal. „Patrně se v Burracoppinu trochu zdržím. Budu totiž pracovat pro králíkářskou správu.“

„Ach tak?“ paní Poolovou to zřejmě potěšilo. „Usadíte se, doufám, tady?“

„Budu se u vás stravovat. Pokud vím, má správa vlastní ubikace u skladu.“

„Ano, ovšem.“ Zvenku se ozvaly rychlé kroky. „Ale panebože! To je už Erik!“

Muž se vřítil do kuchyně jako vichřice ze středoaustralských plání.

„No ovšem, paní Poolová zase jednou nemá snídani ! Ve čtvrt na osm. Kdy se už, proboha, vrátí váš manžel? Jakmile tu není, hovíte si v posteli. Co nevidět v ní umřete. Nehádejte se se mnou,

radši dělejte — dělejte. Ovesnou kaši nechci, na tu už nemám čas. Dostanu padáka, protože chodím pořád pozdě.“

Vichřice byla navlečená do plátěných montérek. Prohlížela si Bonyho chytrýma světle hnědýma očima.

„Dobré ráno,“ řekl Bony.

„Bude pracovat u králíkářů,“ dodala paní Poolová.

„Jo tak. Ale doporučoval bych vám, abyste se radši stravoval v hospodě. Manžel paní Poolové je vodní myš, která se tu často neukáže řadu týdnů. A když je pryč, paní Poolová téměř neopouští zbožňovanou postel. Na snídani vám zbyde tak jedna minuta deset vteřin, zato máte pořád zkažený žaludek. Já už jsem polomrtvý.“

„Ale Eriku, tak zlé to se mnou přece jenom není,“ odpověděla paní Poolová, a Bony už tušil, že ji bude mít rád. Obrátila se k němu: „A vy mu nevěřte, pane —jak se vlastně jmenujete?“

„Bony.“

„Někdy se trochu opozdím, pane Bony, ale rozhodně ne každý den. Budete chtít ovesnou kaši?“ „Prosil bych.“

„Jste ženatý?“ vichřice se už poněkud uklidnila. „Ano.“

„Zůstanete tedy i nadále pan Bony. Ženáčům se tady říká pane, mládenci se oslovují křestním jménem. Já jsem Erik Hurley, svobodný, a tudíž jenom Erik. A vy?“

„Xaver,“ odpověděl Bony vlídně. „Ale všichni mi říkají Bony. Líp na to slyším.“

„Tak dobře. Xaver! Ne! Bony se mi líbí. Ale pojďte, zbývá nám čtyřicet vteřin. Hoďte sebou, paní Poolová. Jdeme, jdeme.“

V jídelně, umístěné mezi kuchyní a obchodem, se oba muži bleskurychle najedli. Bony usoudil, že Hurleymu nebude moc přes třicet. Měl upřímný obličej, pravidelný, opálený, plný mladistvého optimismu.

„Objíždím a kontroluju tenhle úsek králičího plotu,“ vysvětloval Hurley mezi chvatnými sousty. „Mám na starosti dvě stě mil — sto mil na sever a sto mil na jih od Burracoppinu. Když

začala krize, všechny bývalé vojáky, co neměli ani floka, vyházeli. Zatracená robota. Za nedělní službu mám den náhradního volna. Ale dneska makám, na farmě je málo lidí, musí se vypravit přísun řezanky. Hej, paní Poolová, připravila jste mi oběd?“

„Už to krájím.“

„Dejte mi pěknou porci, když už nemám čas se pořádně nasnídat.“ Ozvalo se hřmění lokomotivy. Oknem zahlédli odjíždějící vlak napěchovaný dělníky. „Hoďte sebou! Hoďte sebou! Šnečí brigáda už vyrazila. Jestli mě vyhodějí za to, že jsem přišel pozdě, zabiju vašeho muže a lehnu si do postele na jeho místo. A ani mě nenapadne, abych vstával a zatápěl za vás. Vykopu vás jednoduše z postele.“

Plechová nádoba zachřestila. Vichřice odvála. Chvíli bylo ticho. Pak se ozval hlas paní Poolové, pokřikovala na někoho, aby vstal a přivedl krávu, než paní Blacková „čajzne“ mléko. Pak nahlédla majitelka penziónu do jídelny.

„Nemusíte spěchat, pane Bony. Šéf není tak přísný, jak tvrdí Erik. Ostatní strávníci taky pracujou ve městě a nikdy nesnídají dřív než ve tri čtvrtě na osm. Když je Joe doma, klape všechno líp, postará se o dříví a o krávu, paní Blacková věčně číhá, aby ji podojila dřív než my. Už je toho na mě moc. Ke všemu jsem tu měla na bytě dva policajty ode dne, kdy zmizel chudák pan Loftus. Naštěstí se už vrátili do Perthu.“

„Skutečně?“

„Je to všecko nějak nalevačku,“ pokračovala. „Vsadila bych se, že ho někdo zamordoval. Představte si, Erik tábořil tu noc asi půl míle od Loftusovy usedlosti. Pršelo, ale jinak byl všude klid, a najednou kolem druhý hodiny začali výt psi. Slyšel je úplně jasně. A když se zabil sestřin muž dole u Northamu na železnici, jejich pes taky asi hodinu strašlivě vyl. Pes cítí, když mu umře přítel — že je to tak?“

Bony opustil penzión paní Poolové asi za patnáct minut. Pobaveně pozoroval, jak se mění výraz vedoucího králíkářské správy, zatímco čte dopis svého nadřízeného.

„Vy jste tedy příslušník queenslandské policie?“ Bony přitakal.

„Jsem vám podle rozkazu plně k dispozici. Co pro vás mohu udělat?“

„Nejdřív mi dovolte, abych vám všechno vysvětlil. Jsem detektiv, inspektor queenslandské policie, toho času na dovolené. Můj přítel seržant Muir musel převzít jiný případ a já jsem se rozhodl, že se souhlasem komisaře západoaustralské policie budu pokračovat ve vyšetřování Loftusova případu, protože mě zajímá. V tomto státě ví jenom váš nadřízený a vy, že pracuji pro kriminálku. Spoléhám se, že to zachováte v tajnosti. Když vystupuji jako Bony, mluví lidé otevřeně a chovají se přirozeně, zatímco v přítomnosti inspektora Napoleona Bonaparta se uzavřou jak ústřice. Potřeboval bych, abyste mě zaměstnal na králičí farmě a přidělil mi pokud možno nějakou práci poblíž místa, kde stojí Loftusovo nabourané auto. To bych si rád dneska ráno prohlédl.“

„Dobře. Sjedeme tam hned.“

Usedli do náklaďáku a Bony požádal Graye:

„Jeďte, prosím, tou cestou, kterou jel osudnou noc Loftus.“

Projeli tedy kolem hotelu, zabočili na hlavní třídu a ujížděli na východ podél obchodů, penziónu, banky, až dojeli ke garáži, která stála na samém okraji města.

„Tady by byl měl Loftus zabočit doprava, ale on pokračoval rovně, ačkoliv mu to Wallace rozmlouval,“ vysvětloval Gray.

„Rozumím. Je tahle garáž už dlouho prázdná?“

„Jo. Asi rok. Teď všechno dělá garáž na opačné straně železnice.“

Minuli garáž i dobrou, širokou silnici, která vedla na jih a pomalu stoupala k dlouhému nízkému kopci, a náhle se ocitli za

městem, na úzké cestě, rozjezděné koňskými potahy, jež se vinula mezi blahovičníky. Po levé straně se tu a tam objevil násep, lemující vodovodní kanál. Za ním se rýsovala železniční trať.

„Mimochodem," řekl Bony s úsměvem, „zaslechl jsem, že se panu Poolovi říká vodní myš. Smím se vás zeptat, co ta krásná přezdívka vlastně znamená?"

Gray se zasmál.

„Tak se říká těm, co pracují na vodovodu. Když totiž někde praskne potrubí, musejí se brodit hluboko ve vodě."

„Děkuji. A co je to šnečí brigáda?"

„Pracuje na povrchové stavbě dráhy. Vy jste nastoupil u králíkářské správy, jste tedy králíčkář."

„A jak se říká cestářům?"

„To na mou duši nevím."

„Tak dobře, já si na ně něco vymyslím. George Loftuse jste znal dobře?"

„Středně. Byl tady pět let, ale nikdy jsme se moc nespřátelili."

„Povězte mi laskavě všechno, co o něm víte. Popište mi také, jak vypadal."

Gray zaváhal a Bony pochopil, že v duchu váží opatrně každé slovo, než je vysloví před policejním inspektorem. Kdyby mluvil s normálním známým, neváhal by. Policie vznikla a je placená proto, aby chránila zájmy občanů. A občané se před ní vesměs uzavírají. Tento psychologický moment Bonyho znova a znova překvapoval. Gray konečně promluvil:

„Řekl bych, že vážil asi sto šedesát liber a byl středně vysoký. Společenský, dost oblíbený člověk, v jednačtyřiceti hrál ještě, dobře kriket, rád zpíval. Aktivní člen místního spolku. První tři roky dřel na farmě hodně tvrdě, letos značně polevil. Většinu práce hodil na svého pomocníka."

„Pil hodně?"

„Trochu moc."

„Jeho žena zůstala na farmě?“ „Ano. Je to hezká ženská a myslím, že dobrá manželka.“

„Mají děti?“ „Ne.“

„A pomocník. Co je to za člověka?“

„Je mu asi třicet. Správný chlap, Loftus měl štěstí, že ho dostal. Jmenuje se Mick Landon. Rodilý Australan. Má docela slušné vzdělání. Je tajemník několika místních spolků a řídí všechny naše taneční zábavy.“

„Tušíte náhodou, co hodlá dělat paní Loftusová, jestli se její muž nevrátí?“

„Moje žena s ní zrovna včera mluvila. Loftusová nevěří, že je její muž mrtvý. Povede prý s Landonovou pomocí farmu, dokud se Loftus nevrátí.“

„Jistě je, chudák, zničená, že?“

„To je, ale myslím, že se spíš zlobí, než truchlí. Loftus se pochopitelně může každou chvíli vrátit. Jako například starý Jelly. Ten zmizí nejmíň třikrát až čtyřikrát do roka a nikdo neví, kde je a co dělá.“

„Ano? To mě dost zajímá. Je za tím nějaká žena?“ „Jak znám Boba Jellyho, tak asi je. A jsme u ohrady.“

ZASTAVILI před širokými mřížovými vraty. Po obou stranách se zvedal drátěný plot, vysoký čtyři stopy a devět palců, vroubený ostnatým drátem. Cesta zde končila. Bony slezl z nákladáku a rozhlédl se pátravě po okolí.

Plot se přímou čárou rozpínal k severu i k jihu, k vrcholu severní náhorní planiny a k jižnímu lesnatému pásmu. Stavba byla náročná a vyžadovala značnou prozíravost, plot totiž musel chránit před králíky i v místech, kde přetínal vodovodní potrubí a kde nad zatopeným příkopem probíhala jednokolejná dráha. Vrata už byla opravená, ale porouchané auto vězelo ještě pořád ve vodovodním příkopu. Bony prošel vzdálenost mezi vraty a vozem a odhadl, že o něco přesahuje dvanáct yardů.

Asi pět set yardů za plotem stál dům. Bony se dověděl, že patří králíkářské správě a žijí v něm předáci, kteří pracují na farmě. Také za plotem, na protilehlé straně železnice, bylo vidět usedlost, již obýval jakýsi farmář Judd.

Gray byl zklamaný, když zjistil, že Bony nehodlá pobíhat kolem a čenichat jako honící pes a nechová se zkrátka tak, jak se v dané situaci od dobrého detektiva očekává. Pomyslel si, že na detektiva je Bony, trochu moc roztržitý a má nepatřičně zasněný pohled. Bony nicméně viděl to, co chtěl vidět: ujistil se, že vůz zacouval od vrat k potrubí naprosto přirozeně, nenašel žádné přírodní překážky, které by byly mohly nehodu zapříčinit.

„Vzrušuje mě to,“ řekl tiše. „Nerad to slovo používám, ale tenhle případ mě doopravdy vzrušuje. Plot přetíná železnici v úhlu, který tvoří dokonalý kříž. Na všech čtyřech stranách je půda vyklučená a osetá pšenicí. V takové krajině nemůžete schovávat mrtvolu donekonečna; jestli někdo ukryl pozůstatky George Loftuse do těchhle obrovitých pšeničných lánů, je to jenom otázka

času, kdy je nějaký sekáč objeví. Pokud byl tedy Loftus. zavražděný, mohl vrah jedině doufat, že než se mrtvola najde — dejme tomu během několika týdnů — bude už sám hodně daleko. Považuji totiž za prakticky vyloučené, aby odnesl sto šedesátilibrové tělo do nejbližšího lesa, který je podle mého odhadu vzdálený asi tři čtvrtě míle.“

„Co se s ním stalo, je záhada,“ oznámil Gray novinku.

„Najdu ho živého nebo mrtvého.“ „Myslíte?“

„Vím to. Můj slavný jmenovec byl poražený jenom jednou — u Waterloo. Já jsem prohrál také jednou... alespoň oficiálně, ve Windee Station, v Novém Jižním Walesu. Nehodlám si své Waterloo zopakovat.“

Gray si začal rychle zapalovat cigaretu a zakryl si Obličej rukou, aby zamaskoval tichý smích. Bonyho nenapadlo, že jeho samolibost je směšná, a pokračoval klidně, ukazuje na plot:

„Vidím, že řada sloupků je v bídném stavu a potřebuje opravit. Můžete mě tedy okamžitě zaměstnat: budu udržovat a spravovat plot, staré sloupky vyměním za nové. Tak získám možnost nenápadně se tu rozhlédnout a promyslet si zároveň celý případ. Ted mi, prosím vás, ukažte cestu, kterou by se byl Loftus ubíral ke svému domovu.“

Jeli tedy dál, mířili k jihu, vpravo i vlevo se rozprostíralo zlaté moře zralé pšenice, vroubené smaragdovými břehy houštin a lesů. Bzukot obrovitých včel. zachvíval prosluněným světem — žací stroje pracovaly pilně. Z každého akru získaly patnáct bušlů pšenice.

Přejeli Old York Road, náklaďák stoupal do nízkého písečného svahu, porostlého bušem. Bony žasl a obdivoval svěží zeleň — na východě nikdy nic podobného neviděl — zároveň si však uvědomil, kolik svízelí by mu tenhle divoký porost mohl způsobit: stačil by bezpečně ukrýt celý armádní sbor, natož mrtvolu chudáka George Loftuse.

„Co si o tom případu vlastně myslíte?“ zeptal se Gray.

„Napřed mi řekněte, co si myslíte vy.“

Minutu bylo ticho. Pak Gray spustil:

„Je to už dvanáct dní, co Loftus zmizel. Nevěřím, že jednoduše zašel do houští a ztratil se. Jak vidíte, je tady právě tolik obdělané půdy jako divokého buše. Loftus to tu znal, a kromě toho i nováček napitý jak duha by se zaručeně doškobrtal do roviny, odkud by snadno zahlédl nějakou farmu. Myslím si, že ho někdo zavraždil pro peníze, které měl patrně u sebe — ať už to byl šilink nebo pětka — buď hned tam, kde jsme našli auto, nebo kousek dál na cestě k domovu. Třeba když přecházel Old York Road.“

„Muir mě ujistil, že místo nehody i okolí Old York Road bylo pečlivě prohledáno.“

„To jistě,“ přitakal Gray. „Ale Loftuse mohl taky zavraždit někdo, kdo měl auto. A nemusel být sám. Mrtvolu mohli odvézt bůhvíjak daleko, třeba za trať někam na sever, kde je buš nejhustší.“

„Váš myšlenkový pochod rozhodně nepostrádá logiku,“ řekl Bony pomalu. Zpod spuštěných víček zahlédl letmý pohled pana Graye, který si s touto šroubovanou větou zřejmě nevěděl rady. „Začínám se obávat, že hledat Loftuse bude asi totéž jako hledat jehlu v hromadě sena. A nesmíme rozhodně přehlížet možnost, že zmizel úmyslně. Jak na tom byl finančně?“

„Stejně jako většina průměrných farmářů.“ „A jak si stojí průměrný farmář v tomhle kraji?“ „Hodně nejistě. Skoro všichni jsou v rukách Vládní banky.“

„A měl Loftus — eh — záletnické sklony?“ Gray si chvíli rozmýšlel odpověď. „Ne, neměl,“ řekl rozhodně. „Rád se bavil, ale jenom do určité míry, v podstatě byl spíš domácí člověk. A jak jsem vám už říkal, jeho žena je ještě mladá, hezká a je oddaná manželka. Tady vidíte jejich farmu.“

Dojeli na vrchol dlouhého svahu. Před nimi se rozevřel polokruh roviny, pšeničné lány se střídaly s holými pastvisky: na východě a jihovýchodě sahaly k písečnému pohoří, podobalo se tomu, na kterém Bony a Gray právě stanuli; na jihu se rozprostíraly až za obzor; jihozápad uzavíralo opět písečné pohoří, které se přibližovalo na severu. Sjeli se svahu a po pravé straně se objevila Loftusova farma. Stála asi půl míle od silnice, na úpatí dlouhého žulového útesu, v jehož puklinách rostly duby. Podél nedalekého pastviska projížděl traktor, zdálo se, že se posunuje velice pomalu, ale ve skutečnosti jel rychle a vlekl za sebou jakýsi stroj. Jeden muž řídil traktor, druhý stroj.

„Traktorista je určitě Mick Landon," řekl Gray, když se porozhlédl. „Na sekačce je patrně Larry Eldon. Dojíždí každý den z Burracoppinu na kole."

Bony se rozhlížel přimhouřenýma očima, krajina se mírně svažovala k žulovému útesu, ležela jako na dlani. Mlčky pozoroval malý dům z vlnitého plechu, za ním bylo vidět stáje, za stájemi stál stoh čerstvé slámy. Bzučící stroje se jako obrovští lenochodi pohybovaly širokým pásmem hnědého úhoru a zlaté pšenice, cpaly se hltavě zrním a zvedaly za sebou prach. Gray řekl:

„A támhle bydlí Jelly. Už jsem se o něm zmínil. Jestli hledáte záhadu za každou cenu, Jelly vám dokonale poslouží. Je totiž ztělesněná záhada. Když kdokoli vypadne na čas tajně z domova, vrátí se pochopitelně chudší; jenom Jelly při svých dobrodružstvích bohatne.‟"

„Ach ty nevyzpytatelné záhady," vzdychl Bony něžně a zavřel oči. „Má duše se jich nikdy nenasytí."

Když se Bony vrátil do ubikace správy, usadil se ve svém kumbálu a pročetl si znova pomalu všechny svědecké výpovědi, které mu předal Muir. Nejdůležitější bylo svědectví Leonarda Wallace, nájemce burracoppinského hotelu. Wallace přesně popsal všechno, co dělal od chvíle, kdy opustil Perth, až do okamžiku,

kdy se vrátil do hotelu a vstoupil do pokoje, kde bydlel se svou manželkou. Jeho výpověď potvrzovala tři jiná svědectví, navíc svědectví jeho vlastní ženy.

Další svědectví podepsala Mavis Loftusová, oznámila, kdy odjel její muž do Perthu, za jakým obchodem a kdy se měl vrátit: čtvrtého listopadu, tedy o dva dny později, než se skutečně vracel. Michael Landon zopakoval instrukce, které mu Loftus udělil před odjezdem, dále tvrdil, že Loftuse neviděl ani neslyšel v noci druhého listopadu, ani v následujících dnech.

Richard Thorn, zaměstnanec vodovodní správy, podrobně vylíčil, jak bylo objeveno Loftusovo auto.

Žádná výpověď neobsahovala nic, co by nasvědčovalo, že byl Loftus zavražděn, ale také nic, co by potvrzovalo útěk z vlastního rozhodnutí. Bony prostudoval pečlivě všechny materiály a dospěl k jedinému závěru: Loftusova osobnost byla pozoruhodná nanejvýš tím, že byla neurčitá, nebyla poznamenaná ani neřestí, ani ctností.

Bony si hověl v klidu pozdního odpoledne a líně srovnával jednotlivé podpisy: ošklivou škrábanici Leonarda Wallace na jedné straně a kaligrafické písmo Micka Landona na druhé. Prožíval slastné vzrušení, jako pokaždé, když mu štědrý a dobrotivý osud přihrál složitý případ.

Otázky mu proudily hlavou jako voda potrubím. Pokoušel se zadržet jejich zmatený příval, srovnat je a zvážit, neunáhlit se s odpověďmi, dokud nerozhodí sítě v klidných stojatých vodách pšeničného městečka. Až se ryby chytí, uvidí, jestli mezi nimi najde smrtonosnou bestii a s ní důkaz, že George Loftus byl zavražděn.

Slyšel, jak se otevírají vrata a do dvora vjíždí koňský potah, sebral tedy rychle papíry a uložil je do tašky, kterou zamkl. Přešel k ustlané posteli, vyndal zpod polštáře knihu, natáhl se a předstíral, že čte.

Pak zaslechl, že potah projíždí dvorem, otevřenými dveřmi zahlédl koně, vůz i vozku. Po sypkém štěrku se přiřítil nějaký pes. Dveře sousedního skladiště zařinčely, zvíře se protáhlo malým okénkem při zemi. Škrabalo a hlasitě funělo. Nějaký muž zapískal a křikl:

„Zázvore, pojď sem!“

Do pokoje vtrhla vichřice. Šaty měla plné sedavého prachu, obličej, krk a paže týmž prachem obílené. Světle hnědé oči byly od prachu zarudlé, ale vesele se usmívaly;

„Zázvore! No tak, Zázvore! Ty stará potvoro! Kočičí vrahu! Jednou zakousneš šéfovu kočku a já kvůli tobě dostanu padáka. Ty — ty — ty —“

Pes, řudosrstý kříženec chrta a irského teriéra, stál pokorně se sklopenou hlavou a díval se na svého pána něžnýma černýma očima, které zřejmě říkaly:

„Já stejně vím, že si jenom děláš legraci.“

„Lehni, prevíte.“

Zázvor si lehl, hlavu složil na přední tlapy a zastřiženým ocasem bubnoval do podlahy.

„Jak jste strávil den?“ zeptal se Bony.

„Nádherně... přímo fantasticky! Osm a půl hodiny jsem vdechoval hnusný pšeničný prach. Zalez mi pod šaty, po celým těle budu mít vyrážku. Musím se osprchovat, za chvíli jsem zpátky. Jdem, Zázvore!“

Zmizeli, za deset minut se vrátili. Zatímco se Hurley převlékal, Bony si klidně četl. Když si Erik zašněroval boty, podíval se zvědavě na knížku.

„Co to čtete? Jak se to jmenuje?“ zeptal se.

Bony s úsměvem sklopil knihu.

„Pojednání o vývoji australského termita napsal je málo známý, ale kromobyčejně inteligentní autor — Kurt von Hagen.“

„O čem to je?“ „O australských termitech.“ „A co je to zač?“ „Autor nebo termit?“ „Termit. Co je to termit?“ „Bílý mravenec.“

„Tak proč to neřeknete hned? Vy se zajímáte o mravence?“

„Zajímám se vlastně o všechno,“ řekl Bony velkoryse. „O umění, o filosofii, o vědu. Teď právě ve volných chvílích studuji život termitů, protože jsem zjistil, že jsou to nejdokonalejší živí tvorové. Jejích civilizace je tak jednoduchá a zároveň tak úplná, tak silná, že překoná kteroukoliv kromě lidské, a přesto tak zranitelná, že hyne při slunečním světle. Budiž nám odpuštěno, že si myslíme...“

„Poslouchejte, Bony, zajímáte se taky o vraždy?“

Bony dal málokdy najevo překvapení. Budiž řečeno na jeho obhajobu, že tentokrát byla jeho mysl výjimečně na hony vzdálená zločinu. Erikova otázka ho tak zaskočila, že se prudce vztyčil na posteli.

„Proč se ptáte?“

„Protože hledám někoho, kdo se vážně zajímá o vraždy.“

Bony okamžik váhal. Jeho mozek pracoval naplno, aby našel správnou odpověď na Erikovu podivnou Otázku. Věděl snad Hurley, že je Bony detektiv? Nebo se jenom potřeboval někomu svěřit? Nebo věděl, že byl Loftus zavražděn a kdo to udělal?

„Ale ano,“ řekl přívětivě, „mohu klidně říct, že se zajímám i o vraždy.“

Hurley zhluboka vydechl a zvrátil se na palandu. Bonyho napadlo, že Loftusovo záhadné zmizení se možná vysvětlí dřív, než je začne vyšetřovat. Tolik si od případu sliboval a zatím —

„Dokázal byste vyjmenovat všechny australský vrahy od roku devatenáct set dvacet?“ dotíral Hurley. „Rozumíte, jako jsme ve škole drmolili krále —

Vilém Dobyvatel, tisíc šedesát šest; Vilém Druhý, tisíc... svedl byste to?“

„Phelp, Trilby, Smith a Low devatenáct set dvacet; Brown, Little, oba Willové, Turner a Love, devatenáct set dvacet jedna; Maynard, Ro —“

„Skvěle! Dokážete to!“ Hurley se naklonil k Bonymu a poplácal ho po zádech. „Jste můj člověk, Bony! Přímo stvořený, abyste obalamutil starého Jellyho! Sláva! Kamaráde, zachránil jste mě!“

„Vysvětlil byste mi laskavě důvod svého nadšení?“ navrhl skromně Bony.

Hurley mu místo toho sebral tabák a papírky, ubalil si zručně cigaretu a s rozkoší si ji zapálil. Oči mu planuly, obličej zářil. Bony si uvědomil, že se jeho sympatie k vznětlivému kumpánovi prohlubuje.

„Řeknu vám všechno,“ spustil konečně Hurley. „Jsem zamilovaný. Do Lucie Jellyové. Je to nejkrásnější dvacetiletý stvoření na světě. Její otec má farmu čtyři míle za městem a je to podivín. Tváří se, jako by mu nevadilo, že se dvořím jeho dceři, ale zároveň se chová tak, že vlastně nemám příležitost se jí dvořit. Zní to trochu absurdně, ale je to pravda.“

Bony přitakal s pochopením, ale byl ve střehu, oči zacloněné temnými řasami, mozek pročištěný, připravený pro nová, ohromující sdělení. Hurley pokračoval :

„Kdykoliv k nim přijedu, jsem s Lucií pár minut, pak se mě zmocní starý Jelly a klábosí o vraždách. O ničem jiným totiž neumí mluvit. Zná podrobnosti o všech případech, co se odehrály v Austrálii nejmíň za posledních deset let, ví, co kdy kde který vrah zpackal, jak ho dopadli a jak se choval, když na něj došlo. V podstatě vás starý Jelly chytne za ucho a odvleče vás do svého doupěte. Tam vás nacpe do křesla a už neuniknete, dokud se nezvednete a nejdete domů. Na všech zdech má pověšený fotografie různých vrahů, a když má obzvlášť dobrou náladu, ukáže vám oprátku, na které visel známý bendigský vrah Mercier.

Vám nezbývá než sedět, prohlížet si ty hnusný fotografie a pročítat s ním úryvky z jeho nekonečných alb. A právě vy jste pro to jako stvořený! Přesný typ pro starýho Jellyho!“

„Líčíte ho trochu jako kanibala,“ poznamenal Bony, jehož zájem vzrůstal; kromě toho se mu ulevilo, protože se záhadný případ předčasně nevyjasnil. „Co mám tedy vlastně dělat?“

„To je úplně jednoduchý. Dneska večer tam pojedete se mnou. Představím vás Lucii i starému pánovi. Začnete o vraždách, rozbalíte své vědomosti, starý se vám vrhne do náruče a zavleče vás do salónu hrůzy — třeba vám dokonce ukáže i oprátku — a já se zatím budu dvořit Lucii, jak se sluší a patří. Vás mi do místní králíkárny poslal sám pánbůh !“

„Popis pana Jellyho mě dost zajímá,“ přiznal Bony. Hurley odpověděl:

„Jelly osobně vás bude zajímat tisíckrát víc.“

ERIK HURLEY vlastnil motocykl, na který vlastnoručně přidělal druhé sedlo. Bony byl rodilý Australan, mohl tedy vědět, že jízda po okresních cestách na takovém vehiklu nebude právě nejpříjemnější. Dodatečně tvrdil, že urazili dvě míle ke králičímu plotu za necelé dvě minuty.

Ačkoliv ani způsob, ani tempo přepravy neodpovídaly důstojnosti policejního inspektora, Bony přece jenom zbrklý let vychutnal; slunce zapadlo teprve před hodinou, vzduch byl dosud teplý a čistý. Od Old York Road pokračovali po státní silnici, která se táhla podél králičí ohrady, s rachotem supěli do dlouhého písečného kopce, pak se tiše snášeli po odvráceném svahu. Minuli Loftusovu farmu, ujeli další míli, vybrali smrtící zatáčku doleva a za strašlivého skřípání kol zabrzdili před útulnou, pohodlnou usedlostí.

Přivítali je hlučným štěkotem dva psi. Tři krocani se snesli s větve stromu, na kterou — s ostatní domácí havětí — vyšplhali po dřevěném žebříku. Od domu se blížila kočka se vztyčeným ocasem. Za ní přiběhlo drobné čtrnáctileté děvčátko. Pak připlula mladá dáma, chladná a svůdná v bílých mušelínových šatech. Nakonec připochodoval pan Jelly.

Pokud má někdo tolik představivosti, že si dokáže v duchu zvětšit tvar doutníku do velikosti dospělého muže, měřícího šest stop, získá poměrně snadno přesný obraz pana Jellyho. Měl totiž malou, zašpičatělou hlavu a nápadně malé nohy. Od hlavy dolů a od nohou nahoru se jeho objem postupně zvětšoval, až v přesném středu dosáhl vrcholu. Jellymu bylo přes padesát a byl holohlavý, jenom podél uší se mu táhl prstenec bílých vlasů, který působil jako neúplná svatozář. Pokožku měl cihlově červenou, nebyla to

rudost alkoholika, ale zdravá barva venkovana, vystaveného slunečnímu záření a prudkým větrům.

„Vy si co nejdříve srazíte svůj prokletý vaz," oslovil Hurleyho chlácholivým hlasem, jakým mluví lékař s bohatým pacientem. Byl to jemný hlas a ozývalo se v něm laskavé účastenství, což je dost neobvyklé u řadového australského farmáře.

„Nikdy, pane Jelly. Dobrý den, Lucie. Nepřišel jsem nevhod?"

Dívčiny velké hnědé oči byly jasné a klidné.

„Ovšemže ne. Včera jste mi přece slíbil, že přijedete. Zapomněl jste na to?"

„Ale Lucko! Přece víš, že nezapomněl."

„Ahoj, Slunečnice!"

„Ahoj, Eriku!"

„Přivezl jsem svého nového přítele, bude se vám určitě líbit," švitořil Hurley. „Lucie, tohle je pan Bony, který právě nastoupil u králíkářů."

Bony cítil, že si ho dívka velice pečlivě prohlíží. Byl bez klobouku, uklonil se jí tedy tak hluboce, jako se jí ještě nikdy žádný muž neuklonil. Dívala se pozorně do svěžího hnědého obličeje, postřehla v něm poctivost a chytrost, zahlédla pomalý úsměv, který rozptýlil její vrozený rasový předsudek. Bony promluvil s vybranou zdvořilostí:

„Pan Hurley mě ujistil, že vás smím navštívit, slečno Jellyová. Velice mě těší, že vás poznávám."

Oči se jí rozšířily údivem, když slyšela jeho přízvuk. Bez rozmýšlení odpověděla:

„Jsem ráda, že jste přišel."

„A tohle je slečna Dulcie Jellyová, všichni přátelé jí říkají Slunečnice," pokračoval Hurley. Bony se znovu uklonil, podal děvčátku ruku. „Doufám, že mě přijmete mezi své přátele. Slunečnice je moc hezké jméno."

„Budu o tom přemýšlet, pane Bony,“ odpověděla malá slečna s neobvyklou zdrženlivostí.

„Konečně došlo na starce,“ poznamenal Jelly.

„Pan Bony — pan Jelly.“

Pan Jelly zíral do anglosaských modrých očí, zběžně si prohlédl Bonyho nordické rysy. Zaznamenal jednolitou temnou barvu obličeje, na kterém se nezračila žádná neřest. Bony opětoval pátravý pohled a okamžitě pochopil, že Jelly vyniká nad své okolí jako rozhodný a silný člověk, který se možná nedopátral výšin lidského vědění, ale zná zato bezpečně hlubiny lidské bídy.

Představování skončilo, Jelly se ujal povinností hostitele.

„Pojďte, prosím, dál. Právě jsme dovečeřeli, ale čaj se už vaří. Dosud jsem vás v okolí Burracoppinu neviděl, pane Bony. Vy jste přišel...“

„Z Queenslandu, pane Jelly. Slušně jsem si tam vydělal chovem koní a rozhodl jsem se, že toho využiju a podívám se do Západní Austrálie. Jenomže jsem tu, naneštěstí, zůstal moc dlouho, a tak si teď musím zase vydělat na zpáteční cestu.“

„Chovatel koní? To není k zahození.“

Procházeli kuchyňskými dveřmi, Bony se ohlédl přes rameno a spatřil, jak se Hurley loudá pomalu za nimi, jednou rukou objímá Lucii v pase, druhou Slunečnici kolem ramen.

Kuchyně zřejmě sloužila i jako jídelna. Byla zařízena velice střízlivě a udržována v dokonalé čistotě. Bonyho usadili za stůl, nalili mu čaj a nabídli mísu malých koláčků. Jelly rozsvítil lampu. Vnější svět se propadl do bezhlesého ticha.

„Bonyho zajímají mravenci, pane Jelly,“ prohodil zvesela Hurley. „Přistihl jsem ho, jak o nich čte tlustou knihu, měla víc latinských než anglických slov.“

„Ano?“ odpověděl Jelly nepřítomně. Pozoroval Bonyho ve světle lampy.

„Mravenci jsou zajímaví,“ řekl Bony. „Ale nejdokonalejší hmyz jsou termiti.“

Kritický pohled v Jellyho bledě modrých očích se rázem proměnil v ochotný souhlas.

„Máte pravdu, příteli. Jsem rád, že jsem našel inteligentního společníka. Jak bezpochyby víte, žili termiti už milióny let, když se objevil člověk, jsou dokonce o milióny let starší než původní australský obrovitý mravenec. Společnost termitů má zákony tak dokonalé, že naše zákony vedle nich působí jako zmatený anarchistický výkřik.“

„Jsem rád, že jsem k vám přijel,“ řekl s úsměvem Bony.

„Jsem rád, že jsem potkal člověka, se kterým mohu mluvit o jiných věcech než o koních, strojích, pšenici a místních společenských událostech.“

„Četl jste Henry Smeathama?“ zeptal se Bony.

„Ne, ale četl jsem studii doktora Davida Livingstona o afrických termitech. Vynikající přírodovědec a skvělý misionář. Ale myslím, že bude rozumnější, když si půjdeme povídat do mého doupěte a necháme mládež, aby se bavila po svém. Lucie, prosím tě, kávu o půl desáté.“

Bony tedy opět následoval pana Jellyho a opět se ohlédl přes rameno. Lucie Jellyová se šťastně usmívala. Slunečnice se na Bonyho podívala velikýma planoucíma očima, mohly to být oči Panny orleánské nebo nejvyššího soudce. Erik Hurley se zašklebil a přimhouřil jedno oko.

Jelly s rozžatou lampou v ruce odvedl Bonyho do pokoje na opačném konci domu. Stála tam jednoduchá dubová postel pokrytá přehozem, psací stůl plný papírů a knih, zasklená knihovna, jaká se jen zřídkakdy vyskytuje na australské farmě, a pod oknem další veliký stůl. Na jeho černém potahu ležely stohy výstřižků, alba plná výstřižků, nádobka s klihem a prázdný rám. Na zdech visela řada zarámovaných fotografií.

„Modrovousova komnata,“ řekl Jelly svým měkkým, chlácholivým hlasem. „To je má svatyně. Nikdo z rodiny sem nesmí vstoupit. Co jí říkáte?“

„Tenhle vypadá jako Maurice z Longreach, a tam je Viktor Lord, který zavraždil jistou ženu v Bathurstu v Novém Jižním Walesu,“ řekl Bony, prohlížeje si portréty. „Jste tedy nejenom přírodovědec, ale i kriminalista?“

„To bych prosil,“ odpověděl Jelly. „Kriminologie mě dokonce zajímá mnohem víc, ale nezanedbávám ani zemědělství. Do praktického života mi nesmějí mé koníčky zasahovat. Musím se starat o rodinu, jsem vdovec a celou zodpovědnost nesu tedy sám. Ale životy těch mužů na stěnách jsem si pečlivě prostudoval. Všichni byli vrazi a všichni byli popraveni. Přemýšlel jsem hodně o zločinu a dospěl jsem k závěru, že je vlastně výsledkem jisté fyzické nerovnováhy. Posaďte se, prosím. Jestli vás to trochu zajímá, jste vzácná výjimka, nad kterou mi plesá srdce.“

„Moc mě to zajímá,“ řekl Bony vřele. Pan Jelly ho skutečně zajímal víc než většina lidí, které v posledních letech poznal. Laskavý obličej, cihlové tváře, světlounce modré oči, šedé prstence kolem uší.

Jelly vypadal jako ztělesněná nevinnost; a přitom se právě on tak náruživě zajímal o zločin.

„Promiňte mi mou zvědavost,“ pokračoval Bony, „ale jak jste získal všechny ty fotografie, jsou to přece ateliérové snímky, že?“

„Jsou to fotokopie novinových snímků,“ vysvětloval farmář a dodal, ukazuje rukou na stůl: „Tady mám příslušnou dokumentaci, záznamy o jednotlivých procesech a popravách. Alba jsou jich plná, plná největších dramat lidských životů: muži zoufale bojují o své ničemné životy, ženy zatracují vznešeně křivou přísahou vlastní duši, aby se zachránily od šibenice, nevinné děti jdou vstříc budoucnosti, kdy je v nejneočekávanějším okamžiku mohou zničit

hříchy jejich otců. Jestli chcete, prohlédneme si ty vraždící šílence.“

Jelly odsunul prázdný rám, přitáhl si album a namátkou je otevřel Obrátil stránku a ukázal na fotografii :

„Artur Fling byl syn duchovního, jeho matka byla velice ctnostná žena. Dostal prvotřídní vzdělání. Měl otevřené veškeré možnosti. Mohl klidně prožít úspěšný život. Jenomže on si usmyslil, že chladnokrevně zabije člověka, aby získal dvě stě liber. Proč, proboha? Kdyby jeho otec byl věděl, že ty peníze potřebuje, byl by mu je dal. A jaký byl výsledek? Syn dostal provaz, matce to zlomilo srdce, otec spolkl smrtelnou dávku uspávacích prostředků.“ Jelly znova zalistoval. „A tady Henry Wilde — narodil se v brlohu v Sydney, oba rodiče byli ničemové. Živil se devět let drobnými zločiny. Pak zastřelil člověka, který ho přistihl, jak se v nějaké kanceláři dobývá do sejfu. Rodinné prostředí ho nejdřív přivedlo ke zločinu a nakonec na popraviště. Menší zločiny zrodily velký zločin. Rozumíte mi?“

„Naprosto,“ přitakal Bony. V duchu žasl nad tím, jak dobře dokáže Jelly formulovat. Farmář mluvil jako kultivovaný řečník. Nepoužil obvyklé klišé a neřekl „naplánoval si chladnokrevně vraždu,“ ale řekl „usmyslil si, že chladnokrevně zabije“ Místo „když se dobýval“ použil „jak se dobývá“. Jelly zatím pokračoval :

„Máme tedy dva vrahy, kteří se narodili ve zcela odlišných poměrech a žili v úplně jiném prostředí. Zdánlivě jsou zcela rozdílní, nicméně oba jsou pokrevní bratři Kainovi. Teď je na okamžik opustíme. Tady se nám představuje William Marks, v různou dobu a na různých místech zavraždil tři ženy, aby získal jejich pojistky, a tady je, prosím, Frederik Nonning z Charltonu, stát Victoria, který pro změnu bez jakéhokoliv motivu zavraždil pět malých dětí. Nonning byl zámožný člověk; Marks se věnoval uměleckému řemeslu, pocházel ze slušné rodiny.

Dohromady máme tedy čtyři vrahy a ani dva z nich nepocházejí z téže společenské třídy. Dva vraždili pro peníze, jeden proto, aby unikl zatčení, a čtvrtý pro radost ze zabíjení. Zbývá otázka, proč se dostali až na stěny mého pokoje, proč spáchali činy, které pro nás pro oba zůstanou strašlivé i tehdy, když se nám podaří je pochopit? Pokusím se ji zodpovědět. Nastíním vám teorii, která rozhodně není nepodložená.

Vražda je zjevný projev skrytého dědičného rysu. Na stěnách kolem nás visí fotografie dvaceti sedmi vrahů. U devatenácti z nich se mi podařilo sestavit rodokmeny až do páté generace. S výjimkou dvou případů se ve všech těch rodokmenech objevuje šílenství a autodestrukce. A potomci podobných předků se s určitou pravděpodobností mohou obávat perspektivy šibenice.“

„Pokud vám správně rozumím, vy se tedy domníváte, že každý vrah je duševně úchylný člověk.“

„Určitě.“

„Pak by je ovšem jako šílence neměli popravovat.“ Jelly odpověděl rozhodně:

„Probereme to důkladně, uhodíme hřebíček na hlavičku, jak říkával můj otec. Za starých zlých časů, kdy stačilo, aby se poddaný podíval křivě na pána, a už ho popravili, se předpokládalo, že má člověk svobodnou vůli a je schopný rozlišovat mezi dobrým a zlým. Ale když dneska muž rozbije pivní lahví manželce hlavu a začne přesvědčivě předstírat šílenství, znalci ho uznají za blázna a on zaslouženému trestu unikne. Zorný úhel se zkrátka posunul o sto osmdesát stupňů, chápete?“

Pan Jelly zkřížil nohy. Rozehříval se nadšením, když mluvil o své vášni pro kriminologii.

„Jediný člověk, který kdy zločincům skutečně rozuměl, byl Ital Lombroso. Tvrdil a dokázal své tvrzení, že každý vrah nebo zločinec, který se dopouští násilí, nese nevyhnutelně určité tělesné znaky. A to platí dnes, stejně jako to platilo včera. Já sám dovedu

zločinecké typy rozeznat: naučil mě to jeden velice chytrý pán. Nebyl lékař, koneckonců nezáleží na tom, kdo byl a kde mě to učil. Jisté je, že Lombroso měl pravdu, pokud jde o vrahy. Menší zločiny, krádeže a výtržnosti, má na svědomí především prostředí; ale jak už jsem řekl, když je někdo potenciální vrah, je tělesně poznamenaný. Domněnka, že Bůh poznamenal Kaina po Ábelově vraždě, je také mylná: poznamenal ho, pochopitelně, před vraždou. No, a kdybyste nesl Kainovo znamení vy, myslím, že by bylo záhodno vás odstranit dřív, než mi podřežete krk, protože podřezaný krk se už nedá znova slepit.“

„Jenomže pak vám okamžitě vyvstanou dvě těžkosti: za prvé samotné vyšetřování příslušných znaků, za druhé kompetence, kdo bude případy rozhodovat?“ namítl Bony.

„To uznávám,“ řekl Jelly zamyšleně. „Nicméně je pravda, že řada vrahů neměla být nikdy propuštěna z blázince. Nonning a Fling, Wells a Mann, všichni čtyři byli duševně úchylní. Wellse a Nonninga jsem navštívil ve vězení a přesně podle Lombrosa jsem na nich zločinecká znamení našel, Wilde nebyl přímo šílený, ale poznamenaný byl také. Jeho poslední zločin byl vyvrcholením zločineckého života. Jak tomu často u zločinců bývá.“

„Nesouhlasíte tedy s trestem smrti?“ zeptal se rychle Bony.

Šedá obočí pana Jellyho se spojila ve vodorovnou přímku. Řekl přísně:

„Každý rozumný člověk si musí přát, aby byl vrah zneškodněn. Trest smrti je vhodný zastrašující prostředek. Působí v mysli člověka, který touží zabíjet, nebo by se alespoň nebál zabíjet, kdyby se nebál vlastní smrti. Pološílence nebo šílence žádný trest nezadrží, ale kdyby se zrušil trest smrti, počet vražd, spáchaných příčetnými jedinci, by neobyčejně vzrostl. Myslím si zkrátka, že se mnoha vraždám dalo zabránit. Kdyby potencionální vrazi, kteří jsou odsouzeni pro drobnější zločiny, procházeli příslušným šetřením.“

Jelly si nenuceně pohrával s prázdným rámem. Vykládal o dalších vraždách, Bonyho zaujala skvělá paměť, díky které dovedl detailně zrekonstruovat jednotlivé procesy a ponurou narážkou komentovat konec toho či onoho zločince. Pak se Jellyho pozornost obrátila k burracoppinskému případu.

„Vím určitě, že byl chudák Loftus zavražděný," řekl. „Z vlastního rozhodnutí by byl nikdy nezmizel. Mám svou teorii, pochopitelně. Zatím si ji nechávám pro sebe, jednoho dne vyjde stejně všechno na světlo. Věřím v přísloví: ‚Každý zločin se odhalí sám.' Až se to stane, pověsím si obrázek Loftusova vraha do tohohle rámu. Chudák starý Loftus! V životě nikomu neublížil."

Jelly byl skutečně zajímavý člověk. Bony byl rád, že ho poznal; po návratu domů to řekl Erikovi.

„Těší mě, že jste se bavil," odpověděl Hurley a zívl. „Já taky — děkuju vám."

[DOMNĚNKY]

OD ZÁHADNÉHO ZMIZENÍ George Loftuse uplynulo čtrnáct dní. Bony už od rána zápolil s králičím plotem nedaleko místa, kde stálo nepojízdné auto. K jeho nevelké radosti ho doprovázel Erikův pes, vichřice totiž zase odvála na inspekci vzdálené severní hranice.

Byl nádherný den — horký, bezmračný, zářivý. Od východu vanul lehký větřík. Vzduch byl naplněný monotónním bzučením žacích strojů a traktorů, které pracovaly na blízkých i vzdálenějších pšeničných polích. Ačkoliv léto teprve začínalo, svážely se už k nádraží pytle pšenice. Po devítiměsíční poklidné dřímotě se celý kraj vzchopil k horečnému životu.

Bony byl zvyklý na ticho Východní Austrálie a měl náhle pocit, že ruch a hluk západoaustralského pšeničného pásma ho vzdaluje od černých předků víc, než to kdysi dokázal neklid a strohá přísnost velkých měst. Zdejší život poskytoval bělochům možnost uplatnit dobré vlastnosti své rasy: otevřenou mužnost, nezkrotnou odvahu a podnikavého ducha. Před jeho očima se rozprostíraly nekonečné míle krajiny, jež se proměnila v jedinou kvetoucí zahradu.

Prozkoumal pečlivě každý coul země, odskočil si vždycky na pět minut od práce a hledal stopy, bál se, aby nevzbudil nežádoucí pozornost řidičů, kteří projížděli neustále kolem. S nadějí archeologa v srdci pátral po kostech nedávné minulosti. Našel otisky pneumatik a bot, byly to zřejmě otisky zvědavců. Spatřil stopy psů, stopy leguána, dvě stopy hadů, a dokonce i stopu stonožky. Pak našel oharek doutníku, který nedávno prosákl deštěm, ale teď byl suchý a křehký jako troud. Sirky, nedopalky cigaret, stará bota, půlcoulový kus železa a starý plstěný klobouk tvořily docela slušnou sbírku.

Ale bohužel žádná z těchto stop nebyla důležitá. Bony si tiše broukal, zatímco odstraňoval rozpadávající se staré sloupky, vykopával jejich ztrouchnivělé konce ze země, zasazoval nové sloupky, udusával a vyrovnával půdu a navrtával otvory pro drátěné pletivo. Loftusovo zmizení slibovalo překvapení a vzrušení, Bony obojí miloval a byl tedy v dobré náladě. Zázvor honil králíky, nikdo mu nic nezakazoval, byl také rád, že je na světě. Vracel se ze svých výprav udýchaný, s vyplazeným jazykem a zalézal do stínu, aby se trochu ochladil. Občas mu kolem hlavy zabzučela moucha a on po ní líně chňapl. Hukot pracujících strojů neustále sílil.

K Burracoppinu se s rachotem blížil nákladní vlak, strojvůdce na Bonyho přívětivě zamával. Řidiči naklaďáků, kteří museli zastavovat a otevírat vrata nejdelšího plotu na světě — 1 350 mil —je svědomitě zavírali, jakmile spatřili, že Bony nedaleko pracuje. Jinak je totiž s oblibou nechávali otevřená, byla to jejich hazardní hra, sázeli se mezi sebou, že je nikdo nepřistihne, chvástali se, jak dokáží obelstít strážce pořádku.

V poledne si Bony u pumpy státní farmy naplnil kotlík vodou, odnesl si jej na pracoviště a uvařil si čaj. Pak musel počkat, až čaj ztmavne, došel tedy k Loftusovu vozu a usedl za volant. Přední kola byla v úrovni vozovky, zadní zapadla až k obrovitému vodovodnímu potrubí. Pozice, ve, které Bony seděl, nebyla tedy pohodlná, ale nebyla ani vratká. Chvíli si představoval, že je podnapilý George Loftus, který si právě začíná uvědomovat, jakou provedl hloupost.

Podobně jako to pravděpodobně udělal farmář, zatápal Bony pod zadní sedadlo a sebral z podlahy vozu prázdné pivní láhve, které obdržel od Muira. Předstíral, že z jedné pije, a pak ji odhodil, jak by to patrně udělal každý opilec. Totéž si zopakoval s druhou láhví. Potom se vysoukal z vozu a uvědomil si, jak snadno se Loftus mohl zřítit do vodovodního příkopu a poranit.

Uklidil láhve, přešel silnici a vrátil se na své stanoviště. Uchýlil se do stínu blahovičníku, kde se právě nerojili mravenci, usedl a opřel se o kmen. Rozbalil oběd, který mu dala paní Poolová, a začal s chutí jíst. Zázvor nebyl v dohledu, zřejmě se vypravil na další lov.

Bony se s potěšením znova pohroužil do případu. Byl to rozhodně neobvyklý případ, chyběla mrtvola, otisky prstů, eventuálně zakrvácený nůž, zkrátka běžný výjev, který nabízí tucet běžných řešení. Je ovšem možné, že to vůbec není vražda. Loftus mohl mít své důvody, proč si přál zmizet, a pečlivě svůj únik naplánoval. Řada lidí si už našla nejrozličnější důvody, proč se tajně vytratit. Čas od času ostatně mizel i pan Jelly a nikdo nevěděl kam a proč.

Bony už věděl s určitostí, že v okruhu sta yardů od rozbitého auta se nenachází jediný předmět, který by poukazoval na násilný čin. Našel oharek doutníku, který původně promokl, pak přeschl. Důležitá stopa to nebyla, ale určitou roli v Bonyho představivosti přece jenom sehrála. Oharek ležel devět stop a čtyři palce od vozu. Byl to velký nedopalek, přibližně třetina celého doutníku. Když se Bony pokoušel v duchu si zrekonstruovat, co vlastně Loftus oné deštivé noci dělal, sloužil oharek jako záchytný bod.

Loftus řídil vůz s vyhaslým doutníkem mezi rty. Déšť stékal po předním skle, Loftus měl zrak zakalený alkoholem a mozek rozpálený hádkou, proto přehlédl vrata a havaroval. Vrata byla značně poškozená, potřebovala opravu. Vůz měl zlomený nárazník a poničené přední blatníky a chladič. Zastavil se zřejmě nárazem.

Tehdy měl Loftus dvě možnosti. Mohl buď popojet dalších tři sta yardů ke vjezdu státní farmy a otočit se, nebo zacouvat po cestě, kterou přijel, dostatečně daleko, aby mohl zabočit doprava, dojet podél plotu k Old York Road a pokračovat ke svému domovu.

Zvolil druhou možnost, ale ve špatném duševním stavu stočil vůz doleva a sjel do vodovodního příkopu. Odtud už nemohl ani vyjet, ani vůz vystrkat. Patrně se proklínal a spílal si, ale zřejmě se nepokoušel dostat se překotně z vozu. Znal dobře své okolí, znal rozměry vodovodního příkopu, věděl tedy přesně, v jaké je situaci, seděl a zuřil. Pak si uvědomil, že drží v zubech vyhaslý doutník, pokusil se ho zapálit, a když se mu to nepodařilo, odhodil ho, jak nejdále mohl. Chvíli seděl nečinně, pokoušel se opět nabýt duševní rovnováhu. Pak si znova uvědomil své svízelné postavení, vypil pivo a prázdné láhve vztekle odhodil.

Konečně se vyhrabal ze sedadla, možná se jen stěží držel na nohou, potácel se a přidržoval vozu, sbíral dostatek silné vůle, aby se vzchopil a unikl nebezpečí zejícího příkopu.

Kdyby ho byl někdo napadl, když couval nebo když v příkopě uvažoval, co má vlastně dělat, bylo by rozhodně došlo k zápasu, protože Loftus byl statný a energický muž. A kdyby bylo došlo k zápasu, bylo by Bonyho zkušené oko rozhodně našlo alespoň sebe-nepatrnější stopu utkání. Bony dojedl a balil si cigaretu, pes se vrátil z lovu, přinesl mrtvého králíka a složil ho Bonymu k nohám. Bony promluvil:

„Vážený a drahý Zázvore, mohu tě bezpečně ujistit, že na tomto rozkošném místě George Loftuse nikdo nezavraždil. Na to dám krk. Loftus udělal jednu ze dvou věcí. Buď pokračoval pěšky domů, nebo začal provádět druhou část svého únikového plánu; to by ale patrně znamenalo, že havárie byla také součást plánu, a to nedává žádný smysl. Potřeboval bych, příteli, tvůj čich. Kdybych kromě svých očí měl tvůj čenich, dokázal bych zázraky, navzdory tomu, že už uplynulo čtrnáct dní.

Když teď dovolíš, pokusím se zjistit, co Loftus kouřil. Tabák už často přivedl někoho na šibenici! Musíme také odlepit nálepky z pivních láhví a pátrat po hotelu, kde tohle pivo prodávají. Dále

máme za úkol hledat stopy podél plotu, abychom se dověděli, zda se Loftus coby způsobný manžel ubíral k domovu.“

Bony se vrátil k práci, pes ho následoval s mrtvým králíkem v tlamě. Ačkoliv Zázvor příliš nemiloval žhavé australské léto, složil mrtvolku k Bonyho nohám a vyrazil na další lov. Když, Bony vykopal poslední sloupek, vrátil se Zázvor s dalším králíkem. To už ho Bony pokáral za vražedné choutky, králíka hodil do čerstvé jámy a pohřbil u paty nového sloupku.

V půl deváté večer vstoupil Bony do burracoppinského hotelu. Manželé Wallaceovi obsluhovali za výčepním pultem nesourodý dav farmářů, obchodníků s pšenicí a státních zaměstnanců. Dav Bonyho letmo odhadl a dál se o něho nezajímal. Bony si objednal půllitr piva, opřel se o pult a se zájmem pozoroval lidi kolem sebe.

Nejdřív si prohlédl pana Wallace. Nájemce byl malý, měl šedé vlasy a šedé vousy, a velice neurčité, rozmazané tahy obličeje. Byl to ten bezvýznamný králík lidského rodu, kterého si karikaturisté vždycky vybírají jako partnera obrovité ženy. Ale i nezkušený pozorovatel by pochopil, že tento první dojem je povrchní; vyvracely jej hned dvě skutečnosti. Tvrdé černé oči popíraly nedostatek inteligence, který sugerovalo ustupující nízké čelo, a mohutný hlas byl v protikladu k plachému vystupování.

Paní Wallaceová skutečně vážila sto devadesát liber — taková už je lidská přirozenost — ale v pětačtyřiceti byla ještě pořád hezká, i když se tmavé oči pod rovným obočím dívaly přísně a nepřístupně. Hlídala svého muže jako leguán pavouka.

Pan Wallace obsluhoval ve výčepu, jeho žena vybrané hosty v oddělené místnosti. Chovala se k nim mírně koketně, ale odvracela často hlavu, aby se podívala na manžela opovržlivým pohledem, který se zneutralizoval, jakmile postřehla, že ji někdo pozoruje. Život malého pana Wallace zřejmě nebyl moc veselý.

„Viděl jsem vás dneska, jak makáte na ohradě,“ oslovil nějaký muž Bonyho. „Napijete se se mnou?“

„S radostí. Pracuju pro králíkáře.“

„Hej, Leonarde! Dej sem dva půllitry!“

Muž byl blahobytně obtloustlý, středního věku, mírně podnapilý.

„No tak, Leonarde, neflákej se, hoď nám dva půllitry!“ pokřikoval sípavým hlasem.

Wallace právě obsluhoval na vzdáleném konci pultu. Počínal si velice šikovně jako na slovo vzatý odborník. Jeho žena podobný názor zřejmě nesdílela.

„Uhni, zpomalenej filme,“ zasyčela a odstrčila ho od čepu. Mráz okamžitě vystřídala obleva. „Prosím, prosím, pane Thorn, tady jsou vaše dva půllitry,“ zašvitořila vesele, postavila na pult sklenice a přijala Šilink s přeslazeným úsměvem.

Thorn se také sladce usmál, ale jakmile se otočila, řekl tlumeným hlasem:

„Chudák Wallace. Ale nemyslete si, že je úplně pod pantoflem. Nechá si toho dost a dost dlouho líbit, ale pak mu praskne v bedně a je z toho pěkná mela; přisámbůh, hotový peklo. Včera jsem dělal dlouho do noci, vrátil jsem se do města až kolem jedenáctý, tady už bylo zavřeno. Bloumal jsem kolem a zkoušel, jestli by se mi nepodařilo Wallace tiše přilákat, a tak jsem vyslechl pěknou hádku. Bába řádila jak uragán. Řvala na něj, že zavraždil George Loftuse, a on jí řekl, že ji zabije, jestli nebude zticha. Kdepak, Leonard není žádná tichá voda.“

„Myslíte, že na něj paní Wallaceova něco ví?“

„Mohla by vědět, ale spíš asi neví nic. To si jenom tak vylejvá vztek. Kdyby chtěl Leonard někoho zavraždit, vzal by ji zaručeně první. Wallacka je přesně ten typ, co se diví, až když má krk vejpůl.“

„Ale ten Loftusův případ je stejně zvláštní, co?“ řekl zamyšleně Bony.

Thorn propadl sdílnosti. Vdechl Bonymu do obličeje radostně pach piva.

„Vůbec na tom není nic divnýho," šeptal. „Udělal přesně to, co bych na jeho místě udělal sám. Když si to pořádně srovnáte, je všechno úplně jasný. Jenom detektivové a jim podobný dělají z téhle věci vědu, protože nemají žádnou fantazii. Ale já jí mám moře. Klidně bych o tomhle městě moh sepsat knihu. Našlo by se tu pár pěknejch prevítů, to vám tedy přísahám. Ale George Loftus zmizel proto, že chtěl zmizet. Byl na dně a vykoumal možnost, jak vzít do zaječích s prachama. Zajel dolů do Perthu, tam čekali věřitelé, ukušnil buď je anebo banku a sehnal pár stovek, aby vydržel přes žně.

Podívejte, když je mužskej na dně a sežene dvě stovky, jsou to slušný prachy, ale pro ženáče a pro farmáře je to, jako když plivne. Loftus si tedy řek: pro sebe mám a musím se hezky zdejchnout. Když zmizím, budou vymáhat prachy na mé polovičce a ta už jim dá co proto. Musím na to jít zkrátka mazaně. Sehraju jim krásný divadlo, a zatímco budou všichni hledat mou mrtvolu, přejdu klidně do východních států.

Když takovýmu případu chcete přijít na kloub, musíte udělat jednu jedinou věc: vmyslet se do kůže toho chlapíka. A je to jednoduchý jako facka," zakončil pan Thorn.

„To ano," souhlasil ochotně Bony, „Napijete se teď vy se mnou?"

„Proč ne? Já se vždycky — "

„Nazdar, Dicku," zahřměl hluboký hlas. „Potkal jsem právě tvýho starýho, říkal, že vám něco prasklo na dvěstěpětce."

„Tak to zůstane prasklý. Já se nehnu z hospody, dokud mě nevyhoděj," oznámila vodní myš vzpurně. Bonymu zašeptala: „Viděl jste ho? Koukněte se na něj. Jen si ho pořádně prohlídněte."

Nedaleko hlavního vchodu stál u pultu vojensky vzpřímený muž, tyčil se nad ostatními hosty. Jen zřídka poznal Bony tak podařenou lidskou hlavu.

Byla mohutná, korunovala ji čepice sněhobílých vlasů a trůnila královsky nad širokými rameny. Rozhlížela se pronikavýma ocelově modrýma očima, poznamenanýma pod spodními víčky zarudlými vaky. Byly to zkušené oči, zažily patrně útrapy písečných vánic, v smrtelně odlehlých končinách pouště zíraly na tančící faty morgány. Sněhobílý vous spadal na mocný hrudník; flanelové tričko bez rukávů obnažovalo paže obra.

„Koukněte se na něj," opakoval Thorn svou výzvu. „Vydrží celej den máchat sekyrou. Postaví dobrou míli plotu, než normální smrtelník napne pletivo mezi dva sloupky. A dokáže toho vypít víc než já. Víte, kolik mu je?" „Ne," přiznal Bony.

„Já taky ne. A neví to vůbec nikdo. Ví se jenom s určitostí, že je mu přes osmdesát. Chápu, že tomu nevěříte, ale je to tak. Ten chlap snad nikdy neumře. My už budem dávno pod drnem a on si bude vesele běhat po světě. Říkáme mu Dobrej duch Austrálie."

DOBRÝ DUCH AUSTRÁLIE ! Krásná přezdívka! Pěkné jméno! A jak obsažné! Znamená odvahu, sílu, spolehlivost; pevnost,. rozhodnost, pružnost i nezlomnost. Je nezastrašitelný a nesmrtelný — dobrý duch Austrálie. Jestli kdy někdo dostal přesnou přezdívku, byl to tento muž. Věk ho netížil, zdobil ho jako koruna z drahokamů. Víc než osmdesát let, znělo to neuvěřitelně, pokud se na něj člověk nezadíval zevrubněji a nepochopil, že jen nezměrné zkušenosti mohly vytvořit cimbuří, které čelilo útokům Času.

„Kdo to je? A co dělá?“ zeptal se konečně Bony.

„Ten? Farmaří deset mil odtud,“ odpověděl Thorn a otřel si ústa hřbetem chlupaté ruky. „Řídí šestnáct koní, hezky postaru, po dvou, sveze obden deset tun pšenice, kterou moderně na strojích posekali jeho synátoři. A hele, támhle je Mick Landon!“ „Kde?“

„Tam,“ řekl Thorn a ukázal na muže, který právě vstoupil do oddělené místnosti. „Vidíte ho?“

Nebylo třeba ukazovat. U pultu vítal shluk mužů hezkého mladého člověka. Byl plavovlasý a měl achátově modré oči. Hatily klasické rysy jeho obličeje, panenky byly totiž také achátově modré, měly mrtvý výraz a připomínaly oči ryby. Bony ty oči zvědavě pozoroval, viděl, jak rychle těkají od jednoho muže k druhému, od skupinky u pultu k paní Wallaceové, pak za její hlavu až k Bonymu a jeho druhům. Landon byl zřejmě bystrý, čilý, energický muž v rozpuku života.

„Pracuje pro Loftuse,“ vysvětloval Thorn jako obchodní cestující, který předvádí své zboží. „A vyzná se na farmě jedna radost. Nebejt ženských, měl by už dávno vlastní farmu. Ale ženský na něj šíleně letěj. Může si s nima dělat, co chce. I vdaná ženská se zblázní, když se na ni podívá. Jinak je to dobrej chlápek

a nezkazí žádnou legraci. Nikdo nedovede zorganizovat tancovačku tak jako on. Jestli je Loftus v pánu —já tomu nevěřím — vezme si možná Landon jeho ženu. Nepořídil by nejhůř. Je to štramanda a neštítí se práce. No tak, Leonarde, copak spíš?“

„Nejsem prašivá kočka,“ zasyčel vztekle Wallace.

Thorn se ďábelsky zachechtal.

„Dávejte pozor, jak je rozeštvu,“ zašeptal.

„Paní Wallaceová!“ zavolal. „Že byste nám dala něco k pití? Třeba dvě piva, pěkně prosím — Leonard už chudák uzrál pro postel.“

Hněv zakryl tvář paní Wallaceové jako hustý závoj. Prudce odstrčila svého muže. Vzala půllitry a zkušenou rukou roztočila šenk. Jantarová tekutina se řinula do nádoby, naplnila ji až po okraj. Druhou nádobu zaplnila jen do polovice, z trubky vyrazila už jen bílá pěna a zvuk syčícího vzduchu. Paní Wallaceová vynaložila veškeré sebezapření, aby řekla celkem klidně svému muži:

„Musíš jít dolů a narazit nový sud.“ „Rád bych dostal svý pivo, mladá paní,“ zahřměl Dobrý duch Austrálie.

„Vteřinku, pane Garth.“

„Tohle je nejpomalejší hospoda, jakou jsem kdy poznal,“ zamumlal Garth dost hlasitě.

„Tak hoď sebou, Leonarde, plazíš se jak želva,“ procedila ledově mezi falešnými zuby paní Wallaceová.

„Nejpomalejší hospoda, jakou jsem poznal,“ opakoval Dobrý duch Austrálie.

Společnost se rozesmála, Bony v tom výbuchu zaslechl náznak očekávání.

Wallace zatím otevřel padací dveře, které vedly do sklepa. Vypadal navztekaně, ale zachovával důstojnost, sestoupil po šesti schodech a zručně narazil plný sud. Jeho žena stála mezi padacími dveřmi a výčepním pultem a lačně naslouchala, jak nějaký lepší

host vykládá lechtivý příběh. Poblíž Bonyho požádal někdo o cigarety, ale šenkýřka to přeslechla.

Dobrý duch Austrálie znova opakoval svůj názor na služby burracoppiuského hotelu. Muž, který žádal cigarety, začal naléhat. Paní Wallaceová nechtěla přijít o konec příběhu, ale netrpělivost zákazníků a pomalost vlastního muže jí kazily požitek, zmítala se jako nezakotvená loď, se kterou si pohrává příliv. Wallace se vracel s vědomím, že dobře splnil důležitý úkol. Jeho žena zahlédla, jak vychází z temného sklepa, počkala si, až vystoupí na prostřední schod, a když se jeho hlava octla mezi podlahou a výčepním pultem, vykřikla hlasitě:

„Vyjdi, Lazare!“

Dav na okamžik ztichl. Nad výčepním pultem se pomalu zjevila smrtelně bledá tvář pana Wallace, v šedých vlasech měl zapletené pavučiny a oči mu nebezpečně planuly.

Zaburácel výbuch smíchu, byl tak hlasitý, že musel otevřenými dveřmi dolehnout až daleko za železniční trať. Přehlušil i křápnutí padacích dveří. Smějící se dav pozoroval oba manžele, stáli proti sobě, obryně měla ruce zapřené na překynulých bocích, nepatrný mužíček je sepjal za zády.

„Vrahu!“ řekla posměšně paní Wallaceová.

„Děvko!“ zasyčel v odpověď její muž.

V tom okamžiku však Wallace buď přešla odvaha, nebo ho poučila zkušenost, že je to přesně ta chvíle, kdy má zmizet; tak či onak přeskočil s překvapivou hbitostí pult, vmísil se mezi hosty a vytratil se nenápadně hlavním vchodem.

Paní Wallaceová po něm hodila plným půllitrem, ale navzdory dlouholeté praxi se žalostně minula cílem. Sprchu piva dostal Dobrý duch Austrálie, zatímco bezelstně pozoroval prchajícího Wallace. Jiný člověk by si při podobné příležitosti utřel zmáčené vousy, patrně by si trochu zaklel. Jenomže Garthova obrovitá životní zkušenost se mimo jiné rodila po nejrůznějších barech a

putykách, roztroušených ve všech koutech australských zlatých polí. Neviděl, kdo ho polil, byl netrpělivý jako samo mládí světa, a proto usoudil, že když si to rozdá s každým, ztrestá co nejrychleji viníka. Toto jednoduché rozhodnutí se pak všem účastníkům stalo osudným. Jednoho po druhém bafal obrovskými tlapami, hravě ho nadzvedl, vynesl k některým dveřím a mrštil jím dobrých deset až dvanáct stop na štěrkovanou cestu. Bony se pochopitelně vezl s ostatními: ale zatímco ti to přijímali s humorem, protože věděli, že Dobrý duch Austrálie dávno není ve své drsnější náladě, Bonyho černí předci se vzbouřili, potlačili civilizovanější předky jeho bílého otce a ovládli zcela jeho rozpolcenou povahu.

Inspektor Napoleon Bonaparte se vracel k výčepnímu pultu a v modrých očích mu planul divoký žár.

Na prahu místnosti se zastavil; to, co spatřil, ho překvapilo natolik, že už dál nešel. U pultu totiž stál Dobrý duch Austrálie, tvářil se pokorně jako beránek a prosebným hlasem žebronil o jedno jediné pivo.

„Ne!“ zahřímala paní Wallaceová a bojovně o krok postoupila.

„Ale mladá paní, jedno pivečko mi přece dáte.“

„Nedám. Vypadněte!“ „Jedno pivečko a v tichosti se odklidím.“

„Odkliďte se, jak chcete, ale hlavně ať jste venku.“

Paní Wallaceová vypadala jako dýmající loď, která právě pomalu vyplouvá z přístavu. Garth byl urostlý, ona byla o trochu menší, ale zato objemnější. Bony jí pohlédl do obličeje a zjistil, že dosud netušil, kolik zuřivosti se může zračit v lidské tváři. Garth se zachoval pošetile, nevyklidil zavčas takticky pole. Paní Wallaceová ho vyhodila přesně tak, jako on před chvílí vyhodil Bonyho; instinkt mu zřejmě nedovolil, aby použil násilí vůči ženě.

Bouchly dveře. Za okamžik a se stejnou zuřivostí další dveře. Výčepem duněly kroky, ozývalo se práskání dveřmi a skřípání

zámků. Paní Wallaceová vyšla z bitvy vítězně, ovládla bezpečně celou tvrz.

„Megera,“ poznamenal Dobrý duch Austrálie a suše se zasmál. V jeho hlase nebyl už ani náznak bojovnosti či vzteku. „A kdo po mně vlastně hodil tím půllitrem?“

„Ona, samozřejmě,“ řekl vyčítavě Thorn.

„Tak proč jste mi to neřekli?“ zeptal se Garth s předstíraným údivem.

„Asi jsme neměli moc času na vysvětlování,“ ozval se ze tmy úsečný hlas.

Zavládlo ticho, Garth se znova suše zasmál.

„No dobrá, dobrá. Nakonec jsme se všichni pobavili, tak se vlastně vůbec nic nestalo. Jdu krmit koně. Dobrou noc!“

Navzdory tvrdšímu zacházení se hlouček rozcházel ve výborné náladě. Bony zamířil k domovu, ale když došel až k ohradě, zjistil, že se mu ještě nechce spát, loudal se tedy směrem k jihu, po tiché cestě obrostlé houštinami.

Chvíli se ještě styděl za to, že se Garthovým útokem nechal vyprovokovat k hněvu, ale rozladěnost brzy pominula. Koneckonců poznal za tu noc několik zajímavých lidí. Samotný průběh večera se mu moc nelíbil. Nebyl pijan a neměl pitky rád, protivily se mu otupující účinky alkoholu.

Do hotelu ho také nezavedla touha po lidské společnosti nebo rozptýlení. Návštěva měla zcela jiný důvod. Věděl, jako ostatně každý, že se australští farmáři sdružují ve výčepech a jejich ženy ve společenských domech. Muži vedou napůl samotářský život, pracují těžce na čerstvém vzduchu, jsou většinou dost nesdílní, rozváží jenom mezi přáteli a pod vlivem alkoholu; i ženy žijí na farmách dost osaměle, potřebují se vypovídat při tanečních nebo jiných zábavách.

Život místní společnosti je tedy třeba studovat buď ve výčepu, nebo na tanečním parketu. I nejprůměrnější člověk má své neřesti

a ctnosti a bezpochyby jsou to nejsilnější hybné síly jeho života. Bony toho už o lidech věděl dost a také věděl, že se ještě pořád může učit. Usoudil, že Dobrý duch Austrálie je zajímavější než leckterý příslušník královské rodiny, nerozpomínal se totiž v historii na krále, který by dovršil osmdesátku v tak dobrém tělesném i duševním stavu. Ochmelka Thorn by svou živou představivostí, družností a humorem možná zastínil nejednoho muže slynoucího majetkem a mocí.

Manželé Wallaceovi ztělesňovali přísloví o protikladech, které se záhadně přitahují. Bony uvažoval pod korunami tichých stromů, co vlákalo chudáka Wallace kdysi do manželství a která vlastnost tohoto nepatrného mužíčka vzbudila obdiv a možná i vášeň v srdci majestátní ženy.

Klidný vlahý vzduch rychle ochlazoval horečku, která se zrodila z vedra, dobrodružství a alkoholu. Bony bloumal dál bez cíle, zapomněl na čas i prostor a zkoumal v duchu ryby, které po prvním zátahu uvízly v jeho síti. Probíral je odděleně jednu po druhé, aby náhodou nepřehlédl tu, která zabíjí, ale hledal marně, odkládal ryby zklamaně zpátky do sítě.

Leonard Wallace by byl mohl zabít Loftuse, měl onu mírnou povahu, která připomíná klid zdánlivě vyhaslé sopky. Byl vlastně povahou hodně podobný doktoru Crippenovi.

Ale nařčení, které vznesla jeho žena, nebral Bony vážně. Byl to patrně výraz nezdůvodnitelného ženského záští, touhy ženy zranit toho, koho jindy bude naopak ochraňovat.

Zato Thornovu alkoholem podnícenou představivost nebylo možné ignorovat. Motiv, pro který by někdo chtěl zavraždit Loftuse, totiž skutečně chyběl. Pravděpodobnost, že to udělal náhodný pobuda, byla nepatrná. Na druhé straně mohl mít Loftus řadu důvodů, proč toužil zmizet. V posledních letech se mu zřejmě dařilo dobře, byl zámožný, uznávaný, oblíbený. Jedno souvisí s druhým, a pro člověka, který si zakládá na svém postavení, je

nedostatek peněz tragédie. Jestliže se Loftus ocitl v takové situaci a získal v Perthu nějakou půjčku, je docela dobře možné, že zatoužil odtud zmizet a začít nový život v jiném státě. Touha uniknout ponížení může přehlušit stesk po domově. Ostatně řada mužů udělala mnohem horší věci z daleko bezvýznamnějších důvodů.

Bony pečlivě zvážil veškerá fakta, vážky zůstaly v rovině. Loftusovo zmizení byla záhada, která Bonyho zajímala čím dál tím víc. Od jihu se ozvalo mocné zaburácení větru, ohlašovalo brízu, která v tomto ročním období a v tuto noční hodinu přicházela od pobřeží do vnitrozemí s přesností hodinek. Vanula z Albany, byla mocná a chladivá a zaháněla tělesnou i duševní zemdlenost způsobenou dlouhým horkým dnem. Lidově se jí proto říkalo „doktor z Albany“. Bony se vydal na zpáteční cestu. Byl asi čtvrt míle od stanice, zvuk blížící se brízy se měnil v řev mořského příboje a bílý kmen blahovičníku odrazil světla blížícího se auta.

Jelo rychle, hluk stroje se mísil s hlukem větru, který proletěl křovinami nad Bonyho hlavou a nad silnicí zvedl mrak prachu.

Bony se ukryl za nejbližší strom mnohem dřív, než by ho byl mohl řidič spatřit, dřív, než si uvědomil, co dělá. Podvědomě se řídil instinktem zděděným po matce; pro ujařmenou černošku bývalo přirozené, že plaše prchá, když se blíží cizinec. Ve skrytu naslouchal zvuku blížícího se motoru a zachytil jiný zvuk, který patrně znamenal, že praskla pneumatika.

Vůz sebou nebezpečně smýkl a zastavil přímo proti Bonyho úkrytu. Nějaký muž vystoupil, obcházel vůz a svítil si baterkou na kola.

„Prázdná pneumatika,“ sdělil někomu, kdo až dosud seděl v autě.

První muž přinesl hever a nářadí. Druhý muž vystoupil, byl vysoký a statný, měl na sobě nepromokavý plášť a měkký klobouk. Společně sundali rozbitou pneumatiku a nasadili

rezervní, první muž celou tu dobu klel, druhý pracoval němě. Bony poznal, že druhý muž je Jelly.

Výměna trvala přesně čtyři minuty, pak se vůz znova rozjel. Bony pozoroval zadní světla, která se velice rychle zmenšovala. Vůz zabočil doleva, směrem na západ k Merredinu a Perthu.

Bony pokračoval zamyšleně v cestě, nechápal, proč Jelly opouští domov uprostřed noci. Přemýšlel o tom ještě, když už se blížil k bráně svého nového domova. Zastavil se, když zaslechl před hotelem známý hlas:

„No tak, Lízinko, pusť mě přece dovnitř," žebronil poražený Wallace.

Odpověď se neozvala.

„No tak, Lízinko, jseš přece hodná holčička."

V pokoji v prvním patře svítilo světlo. Pronikalo spuštěnou žaluzií a osvětlovalo mohutnou postavu paní Wallaceové, která stála na verandě. Bony zahlédl, jak zvedla paži a rozmáchla se. Porcelánový nočník třeskl o silnici. Wallace zaúpěl.

Nájemce se rozběhl k vratům a Bony se tuto noc už podruhé ukryl, vtiskl se do stínu železného plotu. Wallace si ho nevšiml, rozrazil vrata a hnal se přímo k správcovu domu. Tam hlasitě pokřikoval, až se objevil Gray s rozžatou lampou nad hlavou.

„Dobrý večer, pane," řekl Wallace zdvořile, „mohl byste mi laskavě půjčit pistoli?"

„Je mi líto, Leonarde, ale půjčil jsem ji synovi."

„To je malér," řekl Wallace zklamaně. „No, to se nedá nic dělat. Lituju, že jsem vás zbytečně budil. Dobrou noc."

Dveře zapadly. Wallace se ubíral k zadnímu traktu hotelu, patrně se chystal přespat ve stájích, a Bony pokračoval do svého pokoje, odnášeje si další potravu k přemýšlení; překvapilo ho, že se Gray nad Wallaceovou prosbou ani na okamžik nepozastavil, dokonce se ho ani nezeptal, proč potřebuje pistoli.

7
JINÝ SVĚT

NEŽ SE BONY ODEBRAL za svou prací na ohradě, napsal dopis komisaři. Žádal o podrobný výčet dluhů, kterými byla eventuálně zatížena Loftusova farma, a o informaci, zda Loftus při poslední návštěvě Perthu získal další bankovní úvěr anebo finanční půjčku od jiné instituce. Požádal také velitele západoaustralské policie, aby mu dal k dispozici náčelníka merredinské policie.

Pak napsal své ženě, byla také míšenka, vzdělaná stejně jako on. Pečovala o rodinu, vedla dům v Banyu, nedaleko Brisbane. Mezi jiným napsal:

Tenhle případ má společné styčné body s případem ve Windee. Tedy s mou jedinou chybou, jedinou poskvrnou na nedotčeném rejstříku. Bylas ke mně tehdy velkomyslná a nevyčítalas mi nešťastný postup, který jsem zvolil, protože sentimentalita přehlušila smysl pro povinnost. Nezapomněl jsem na Tvou laskavost a jsem Ti za ni dosud vděčný. Ale nezapomněl jsem ani na Tvou připomínku, že totiž první a poslední povinností kriminalisty je dopadnout pachatele.

Tentokrát, doufám, neselžu. Ve Windee jedna vlídná a krásná tvář zmátla můj úsudek a připravila mě o velký životní úspěch. I v tomto případě se vyskytly krásné oči plné pochopení, ale podruhé již srdeční slabosti rozhodně nepodlehnu. Je jí ostatně jenom čtrnáct, jmenuje se Slunečnice. Lituji, že nemáme tak krásnou dceru.

Ano, je to tak: oba případy mají skutečně mnoho společného. Ani tentokrát neležela zohavená mrtvola na podlaze knihovny, zatím o mrtvole vlastně vůbec nic nevím. Přesto jsem přesvědčen, že jde o vraždu. Napřed to ale musím dokázat — přesně tak jako ve Windee — a pak teprve odhalit pachatele. Chápeš to, že?

Znáš přece šestý smysl, kterým bezpečně poznám, že byla prolita krev. Tentokrát mě opět varuje, a tak věřím, že byl George Loftus zavražděn, ačkoliv o tom nemám sebemenší důkaz. Zatím vím jenom několik velice zajímavých detailů, které by případ mohly zařadit mezi přízračné vraždy, o kterých píše Thomas de Quincey ve skvělém eseji „Vražda jako součást krásných umění“. Říká:

„Lidé už pochopili, že rafinovaně komponovaná vražda nezahrnuje pouze dva tupce, z nichž jeden vraždí a druhý se nechává zabít, plnou peněženku a opuštěnou temnou stezku. Odehrává se naopak v bohatých dekoracích, vystupují v ní džentlmeni, patří k ní aranžmá, osvětlení, poezie, city.“

Tak to je, drahá Marie, je to svatosvatá pravda! Moderní vrazi jsou ve srovnání se svými surovými a nevzdělanými předky skuteční umělci. A podobně jako se v průběhu století z hrubé surovosti vyvinula umělecká zjemnělost, tak se z nízké inteligence mužů, kteří kdysi řídili anglickou policii pod jménem Bow Street Runners, zrodil jedinečný génius

Tvého milujícího manžela
Bonyho

Bony dopsal, zapřáhl koně a vyjel se svou bryčkou do ulic, aby odeslal dopisy a vyzvedl si u paní Poolové oběd.

Zastihl ji v bojovné náladě, mluvila do duše staršímu z obou malých synů.

„Kdybys byl vstal dřív, Blacková by ji nebyla stačila podojit. Zatracená baba, přivede mě do hrobu. Jestli příště nevstaneš, poleju tě studenou vodou.“

„To bych musel vstávat za tmy, abych tu starou krávu předběhl,“ bránil se udatně asi dvanáctiletý chlapec.

„Tak vstaneš za tmy,“ odsekla paní Poolová a vysvětlovala Bonymu: „Tom šel podojit krávu, a ta už podruhý v tomhle týdnu neměla ani kapku mlíka.“

„A kde je ta kráva přes noc?“

„V posteli. Nejspíš se svým hnusným mužským.“

„Kráva má svého stálého manžela?“ zeptal se Bony.

Paní Poolová se snažila ovládnout svůj vztek.

„Mluvila jsem o paní Blackové,“ řekla odměřeně,

„Ach tak! Já myslel, že mluvíte o krávě.“

„To taky mluvím.“

Bony se i nadále tvářil zmateně.

Tom se zasmál. „Paní Blacková není opravdická kráva,“ začal vysvětlovat a dostal pohlavek. Paní Poolová se chopila slova.

„Nemáme krávu kam dávat na noc. Přes den je přivázaná, v noci ji pouštíme, aby se v okolí trochu popásla. Ráno ji někdy najdeme u domu, jindy je třeba míli daleko. Zlatuška si totiž zvykla chodit za trať k paní Blackové, která do ní cpe cukr a jiný mlsky. A samozřejmě si ji podojí, než ji odežene. To vím, jako že se jmenuju Poolová.“

„Přistihla jste ji někdy?“

„Ne. Ale stejně to vím.“

„Kde ta paní bydlí?“

„Za společenským domem.“

„Ale tam přece žije víc lidí. Třeba krade mléko někdo jiný.“

„Co vás nemá, krade ho Blacková. Ta by ustřihla vlastnímu dědečkovi fousy a prodávala je jako koňský žíně.“

Bony se s tichým smíchem vrátil ke svému koni. Jel pomalu po klikaté cestě, která se vinula podél železniční trati a vodovodního potrubí. U vrat králičího plotu vypráhl koně a zavedl ho do místních stájí. Pak vyrazil ozbrojený papírem a tužkou, aby prohlédl každý sloupek mezi Old York Road a tratí.

Kdyby ho byly náhodou nějaké zvědavé oči pozorovaly, nic podezřelého by je nenapadlo. Bony zkoumal pečlivě sloupky, na papírek si zaznamenával počet těch, které bude na tomto úseku třeba vyměnit.

Ve skutečnosti zajímal Bonyho daleko víc povrch málo užívané cesty, než stav plotu. Jestliže šel George Loftus onoho časného rána druhého listopadu přece jenom domů, mohl by aspoň nějaký nepatrný důkaz ležet právě na tomto úseku cesty, nebo v nejbližším okolí. I když tu noc lilo jako z konve a uplynulo už plných patnáct dní.

Bony znal dobře mentalitu australských černých stopařů. Jsou rození fatalisté, a proto se někdy vzdávají příliš snadno. Ale na druhé straně, když takového stopaře přesvědčíte, že jsou k nalezení nějaké stopy, donutí ho vrozená hrdost, aby je našel a vysledoval bezpečněji než policejní pes. Stopař, kterého přivezli z dvacet mil vzdáleného Merredinu čtvrtého listopadu, kdy už bylo naprosto jasné, že Loftus zmizel, si jistě pamatoval, jak strašlivě lilo druhého listopadu v noci. Usoudil, že za takových podmínek nemohou ani jeho ostříží oči vypátrat žádnou stopu, protože všechny stopy smyl déšť. A jakmile si vzal do hlavy, že nic nenajde, myslel si už na své a nedával pozor. Tak mohl klidně přehlédnout věci, které by pro myšlení bělocha byly důležitými vodítky.

Tam, kde černoch klidně přijme porážku, běloch se nevzdá, dokud nemá nevyvratitelný důkaz. Bony zdědil rovným dílem racionální důslednost po otci a trpělivost po matce. A jestliže se rozum a trpělivost spojí s vášnivou touhou po poznání, zrodí se duševní síla, která se prakticky nevyskytuje ani u bělochů, ani u černochů. Tu a tam jí bývá obdařen některý míšenec — například Bony.

Pomalu kráčel podél cesty, pro okamžik žil ve světě svých vědeckých zájmů. Sestoupil, nebo možná přesněji řečeno postoupil

do světa hmyzu. Pozoroval obrovité množství mravenců, kteří příslušeli k rozmanitým druhům. Divoký australský buldočí mravenec, dlouhý půldruhého palce, má kromobyčejně vyvinutý zrak, slyne velikou odvahou a bojovností, jeho kousnutí je jedovaté; půl palec dlouhý červený mravenec si za stálého spěchu tvoří v trávě cestičky mezi mraveništěm a špižírnou, kterou představuje mrtvola nějakého malého zvířátka; drobný černý mravenec je jen nepatrně větší než zrnko cukru, putuje v zástupech po vymezených cestách vzhůru po kmenech stromů a do větví, aby horečně posbíral med z květů, které nejsou o moc větší, než je sám; větší černí mravenci jsou dlouhonozí, pohybují se pomalu a kladou vejce na sluncem vyhřátých kamenech; nepatrný hnědý druh, veliký asi jako roztoč, žije klidně mezi touto rozsáhlou populací relativních obrů.

Viděl šedočerné medové mravence, kteří přepravují do nenápadných skrýší zásoby medu, vkládají je hluboko pod zemí do úst mravencům, kteří plní funkci živé zásobárny, nacpou je ták, že se objem jejich těl zvětší do velikosti hrachu, pod průhlednou kůží vypadají jako kuličky medu, nejsou schopní se pohnout; kdyby se o to pokusili, neprošli by chodbami mraveniště, žijí zkrátka pouze proto, aby během zimy vyzvrátili své zásoby.

Nalézal všude důkaz ohromující pracovitosti, i v onom neuvěřitelném světě termitů, kteří žijí ve věčné tmě, bez zraku, bez naděje, většinou bezpohlavně, bez individuálních impulzů, jsou určeni pouze k nekonečné práci a vedeni neznámou silou řízenou z neznámého ústředí.

Ale co pohledává detektiv u mravenců? Co mají mravenci společného se zločinem? Trestají ho jediným způsobem — smrtí. Termiti dokonce ani nezabíjejí. Z ústředí přijde rozkaz, že zločinec musí zemřít, a od toho okamžiku nedovolí jediný člen celého společenství odsouzenci, aby jedl. Jakmile zahyne, sežerou ho.

Mravenci už nejednou vnukli Bonymu šťastný nápad; několikrát mu dokonce poskytli klíč k řešení případu.

Na místech, kde se déšť nestačil vsáknout, vytvořil přetékající jezera, a protože se půda svažovala k východu, zanesl vodní proud mrtvou trávu a proutí k plotu. Tam vznikly hromádky odpadu a upoutaly pozornost termitů. Termiti postupují při práci z podzemí k povrchu, napadají předměty zevnitř, pomaží je tmelem, který se skládá z jejich tělesných šťáv a písku. Bony rovněž nepřehlédl ztrouchnivělé odpadky, které vypadaly jako silné provazce zrezivělého drátu. Zničil pečlivou práci i milovanou temnotu termitů, rozkopal všechny hromádky, čímž zase poskytl žravým mravencům skvělý pokrm poněkud zvláštní barvy.

A přitom objevil malý zápisník, jehož desky a zevní listy už termiti sežrali. Zápisník ležel u plotu pod hromádkou rumu, zanesl ho tam déšť a stopař ho zřejmě přehlédl. Na několika zbývajících stránkách byly záznamy, které tam zaručeně zapsal George Loftus, když byl naposledy v Perthu.

Byl to tedy nezvratný důkaz, že George Loftus nebyl zavražděn na místě, kde zůstalo jeho rozbité auto.

Lidskou nespokojenost nazvali božskou bezpochyby v oněch dávných dnech, kdy svět ještě patřil ženám a lásce. Nespokojenost, sestra starosti, trvá, ale důsledně nespokojení s životními podmínkami jsou většinou lidé tělesně křehcí.

Seržant Westbury, náčelník policejní stanice v Merredinu, byl úplně spokojený se svou ženou, třemi synky, svým úředním postavením i výškou svého bankovního účtu; z toho vyplývá, že byl rudolící, rozložitý a pěkně při těle.

Přijel do Burracoppinu v deset hodin dopoledne nákladním vlakem, vyhledal Graye a přiměl ho, aby ho zavezl k Bonymu. Oba muži se znali víc než dobře, jejich manželky byly dokonce sestřenice.

„Poslouchej, toho tvého míšenečka tu máme pro legraci?“ zeptal se Gray.

„Myslel jsem si to; jo, taky myslel,“ odpověděl Seržant drsným hlasem, který byl v přímém protikladu k jeho dobrodušnému vzezření. Malá mžourající očka vypadala pod pokleslými tučnými víčky jako dva ocelově modré světelné body. Westbury mluvil jako člověk, pro kterého je řeč nevyhnutelné zlo. „Ale dostal jsem dopis. Od samotnýho komisaře. Poskytněte inspektoru Bonapartovi veškerou pomoc. Poskytuje mu ji. Komisař. Myslel jsem, že mu přeskočilo. Před dvěma dny se objevil Mason. Seržant Mason, znáš ho, ne? Ptám se: ‚Co to znamená?' On na to: ‚Co co znamená?' Povídám: ‚Ten černoch, co se nám plete do řemesla.' A on: ‚Psst. S tím si nezahrávej... Dej na mě, Frede, ten černoch tu není pro legraci.“

„Vypadá učeně,“ přiznal Gray.

„Asi bude, to bude, Mason říkal, že má universitu. Bodejť, sociální nebo rasová diskriminace se u nás nenosí. Nejsme přece předpotopní.“

„Tvrdil mi, že se zmýlil jenom v jednom případě.“

Seržant Westbury se nepatrně pohnul, pohlédl Grayovi do obličeje.

„To si z tebe vystřelil, vystřelil si z tebe,“ zavrčel. „Seržant Mason říká, že se Bonaparte neseknul ani jednou. A Masonovi můžeš věřit. Páni na východě mají Bonaparta za světlo všech světel. A je to kámoš Muira, a podle Muira je ten černej stokrát chytřejší než on sám. A Muir nekecá, to si piš.“

„Ale jak je tedy možný, že jsme o něm nečetli v novinách?“

„Divím se, že jsme nečetli o tyhle zatracený cestě. Asi je tak chytrej, že nechce, aby o něm psali. Podsvětí ho nezná. Nikdy o něm neslyšeli. Nevědí, že je tajnej. Netuší, že je ve skutečnosti dostal někdo úplně jinej než inspektor, co je sbalil a pozval na

procházku. Kdepak pro legraci! Ten tu, hochu, zaručeně není pro legraci.“

Našli Bonyho u ohrady, asi vpůli cesty mezi tratí a Old York Road. Seržant Westbury se těžkopádně sesunul z náklaďáku, postavil se před Bonyho a jenom s námahou se vyvaroval salutování.

„Mám rozkaz se u vás hlásit, pane,“ vyštěkl. „A rozkaz nepoužívat úřední pozdrav.“ „To rád slyším. Ušetřili mi čas, nemusím vám to sám vysvětlovat. Největší neštěstí totiž je, že je život příliš krátký, a když chce člověk něco udělat, nesmí ztrácet čas.“ Bony se přátelsky usmíval. Podali si ruce. „Tu a tam mě někdo omylem považuje za skvělého kriminalistu, především můj vlastní nadřízený. Omlouvám se vám, že jsem vás sem vláčel až z Merredinu, ale potřebuji, abyste mi tady trochu píchl.“

„Provedu; provedu. S radostí, pane.“

„Velice mě těší, že jste si správně zapamatoval, jak se jmenuji.“

„Omlouvám se, pa— Bony,“ zakoktal zrudlý seržant.

„Nic se nestalo, seržante. Znal jsem jednoho milionáře a ten nesnášel, aby ho někdo oslovoval tituly nebo i pouhým pane. Měl jsem ho moc rád. Taková míra demokratičnosti je celkem příjemná změna. Víte něco nového o Loftusovi?“'

„Ne“ - .

„Dověděl se váš šéf něco o jeho finanční situaci?“ Seržant se pracně dobýval do kapsy. Funěl námahou.

„Všechny informace jsou na tyhle listině,“ řekl. Bony studoval memorandum plnou minutu. Dověděl se, že Zemědělská banka proplácela pouze ověřené šeky, protože kredit tvořila půjčka. Velice důležité bylo svědectví ředitele Banky Nového Jižního Walesu. Třicátého října měl totiž Loftus na účtu sto sedmdesát tři libry a prvního listopadu si vybral sto liber v jednolibrových bankovkách.

„Loftus u sebe tedy měl slušnou hromádku peněz, když přijel do Burracoppinu,“ řekl zamyšleně Bony.

„Vypadá to tak; to vypadá,“ souhlasil seržant.

„Znal jste Loftuse osobně?“

„Ne. Nikdy jsem ho neviděl.“

„Ale doprovázel jste stopaře, kterého sem poslali?“

„Ano.“

„Jak pracoval?“

„Dobře. Správný chlapík. Inteligentní.“ „Tuhle cestu prošel pozorně?“ „Ano, a taky celou York Road.“ „Pak byl poloslepý.“

„Určitě nebyl,“ namítl seržant. „Jestli jste něco našel, měl jste štěstí. Já jsem to tady taky prohledal.“

„Výborně,“ řekl Bony líbezně a pobaveně se usmíval. „Prohlédněte si tenhle úsek cesty. Jistě poznáte, že jím v uplynulé hodině prošla stonožka střední velikosti.“

„Ať visím, jestli něco vidím; ať visím.“

Seržant Westbury se s námahou skláněl, ruce si zapíral o kolena. Obličej mu ještě víc zrudl. Bony ocenil jeho poctivost.

„Podívejte se zblízka,“ povzbuzoval ho. „Tady podle té spadlé větve.“

„Žádnou stopu nevidím; vůbec žádnou.“

„Já taky ne, žádná tu totiž není.“

Seržant se napřímil jako panáček v hracím stroji.

„Proč jste tvrdil — “

„Netvrdil jsem nic, vyzval jsem vás jenom, abyste si prohlédl neexistující stopu. Vy jste přiznal, že nic nevidíte, většina těch, kteří znají mou praxi, by zaručeně tvrdila, že ji našla. Vaše poctivost se mi líbí. Kdybyste mě někdy potřeboval, rád vám pomohu, pokud to bude v mých silách. Teď už bezpečně vím, že nevyzradíte ani mou totožnost, ani mé poslání. Jste spolehlivý člověk. A zajímá mě, co si o tomhle případě vlastně myslíte?“

Seržant se spokojeně zašklebil.

„Vsadil bych se,“ řekl, „že si Loftus zmizení naplánoval. Proč by si byl jinak vyzvedal sto liber těsně před tím, než odjel z Perthu. Člověk si přece normálně vyzvedne peníze dřív, než jede do Perthu, a když už má bankovní účet v Perthu, vyzvedne si je, hned jak přijede, a ne těsně před odjezdem.“

„Věříte v intuici?“ zeptal se Bony.

„Já? Ne. Ale věří na ni moje žena, a dostane záchvat intuice, jak jen zapadnu do hospody.“

„Intuice jí tedy slouží. Já se také občas spoléhám na svůj šestý smysl. A ačkoliv nemám sebemenší důkaz, cítím tentokrát s naprostou určitostí, že byl George Loftus zavražděný. Někde v okruhu pěti mil leží jeho tělo a já jsem v koutku duše přesvědčený, že je najdu. Zatím ještě nikdo nespáchal dokonalý zločin, protože se dosud nenarodil dokonalý zločinec; to si o sobě jenom každý myslí, že právě on je ta skvělá výjimka.

Podívejte se dolů k železnici, na Loftusovo rozbité auto. Zatím už vím, že je opustil ve špatné náladě, odhodil vztekle vyhaslý doutník. Šel podél plotu touhle cestou, a když došel k protějšímu vysokému stromu, vzpomněl si, že má v kapse ještě jeden doutník. Pod stromem si ho tedy zapálil. Já jsem si tam taky zapálil, doutník, zamířil jsem k bráně na Old York Road a kouřil jsem cestou poměrně rychle. Přesně třicet sedm yardů za místem, kde jsem zahodil oharek, jsem našel nedopalek, který odhodil Loftus. Vím tedy, že došel až na Old York Road. Nepřipadá vám trochu nepravděpodobná představa, že Loftus úmyslně rozbil vlastní auto o vodovod, pak pochodoval dobrou míli na York Road, aby tam nasedl do jiného auta a uprchl?'“

„Třeba chtěl nechat svůj vůz na Old York Road á nešťastnou náhodou se cestou naboural.“

„Havárie byla určitě nešťastná náhoda. Kdyby ji byl plánoval, nevzal by s sebou Wallace. Začali se hádat, až když minuli garáž.“

„Snad se s Wallacem domluvili,“ trval na svém seržant.

„Uvažujete logicky,“ připustil Bony. „Ale pak mi tedy vysvětlete, proč Loftus zuřil? A zuřil pořádně. To dokazuje vzdálenost, kam až odhodil pivní láhve, dokazují to oharky, dokazuje to i skutečnost, že spotřeboval pod stromem pět sirek, aby si zapálil doutník: ve vzteku je člověk mnohem energičtější než v klidu. A Loftus byl tak navztekaný, že nepostřehl, že mu vypadl z kapsy zápisník, když si zapaloval doutník.

Zkrátka a dobře, Loftus měl špatnou náladu. Otázka je, proč byl tak špatně naložený, když byl podnapilý? Odpověď zní: protože se nešťastnou náhodou naboural, nezbývalo mu než šlapat uprostřed deštivé noci dvě míle pěšky domů, navíc samozřejmě věděl, že všechno zavinil sám, kdyby byl odbočil u garáže, nic by se bylo nestalo. Věřte mi, seržante, kdyby byl chtěl zmizet úmyslně, byl by si v bance vybral všechny peníze, nerozbíjel by schválně auto a nešel by dvě míle pěšky směrem k domovu.“

Na seržanta to zapůsobilo. Nicméně namítl:

„Ale proč si tedy vybral ty peníze?“

„To se právě potřebujeme dovědět, seržante. Ale budeme postupovat pomalu. Nikdy nespěchejte, vrchním komisařem je Čas. Nejdřív si musíme ujasnit, jestli Loftus zmizel úmyslně, nebo jestli ho někdo zavraždil či unesl.“

„Zmínil jste se o nějakým zápisníku. Našel jste v něm něco důležitýho?“

„Ano. Našel jsem ho u plotu, kousek od stromu, pod kterým si Loftus zapaloval doutník pěti sirkami. Zápisník i sirky ležely pod hromádkou rumu, kterou déšť naplavil k plotu. Tady je zápisník, většinu ho sežrali bílí mravenci a z pěti sirek nám nechali tyhle třísky.“

„Našel jste v něm něco důležitýho?“

„Důkaz, že patřil Loftusovi, který ho měl u sebe, když byl v Perthu. Myslím, že první důležitý krok jsme už udělali. Teď si, prosím, poznamenejte instrukce.“

„Ano, jsem připravený.“

„Potřebuju veškeré možné informace o paní Loftusové a o jistém Landonovi, který pracuje na její farmě. Chci znát jejich rodokmeny, jejich zvyky, a pokud možno jejich neřesti a ctnosti. Chci zkrátka vědět všechno, co se vám podaří vypátrat, a spoléhám se, že nevzbudíte ani pozornost, ani podezření.“

„To buďte klidný. Vy je chcete obvinit z vraždy?“

„Ne. Dále mi, prosím, zjistěte v Bance Nového Jižního Walesu, jestli bankovky, které vyplatili Loftusovi, byly staré, částečně opotřebované nebo nové. To je zatím všechno.“

Bony se usmál na podsaditého seržanta a seržant vrátil úsměv očima, které se pod tučnými víčky jevily jako pouhé ocelové tečky. Než odešel k autu, řekl: „Tak výborně. Ano, výborně. Dobrý den; dobrý.“

BONY SE ROZHODL, že se zúčastní dvacátého listopadu taneční zábavy v burracoppinském hotelu, a přijal pozvání paní Grayové. Dal si z Perthu poslat vhodný oblek, pečlivě se oblékl a kolem deváté hodiny opustil ve společnosti manželů Grayových stanici.

Do společenského domu se z města i okolí sešlo množství hezkých, silných, dobře urostlých mužů. Výkvět tělesné dokonalosti, kterou by člověk těžko hledal ve starších zemích nebo v australských městech.

V tanečním sále se shromáždilo už asi osmdesát lidí, čekali, až pořadatel ohlásí první tanec večera. Ostré elektrické světlo změkčovaly pruhy barevného papíru, připevněné k osvětlovacím tělesům. Ozařovalo pestře vystrojené ženy a pečlivě vyholené muže ve svátečních šatech. U vchodu se páry podle zavedené zvyklosti rozdělovaly, ženy usedaly na dlouhé lavice podél jedné stěny místnosti, manželé na protilehlou stranu. Poblíž dveří se vytvořil ostrov svobodných mužů.

Bony už často pozoroval v menších městech Commonwealthu tuto separaci pohlaví, byl to výraz psychologie bělocha, pro který ve vlastním myšlení nenacházel adekvátní význam. Jako nezaujatý pozorovatel považoval toto dělení za nerozluštitelnou hádanku.

Citlivými smysly vnímal vzrušení, které se skrytě chvělo v ovzduší. Na každém obličeji se zračilo radostné očekávání. Členové orchestru začali ladit nástroje. Z prostoru za jevištěm se ozývalo cinkání nádobí, Mick Landon vyskočil na pódium a sálem proběhla vlna obecného vzrušení.

„Dámy a pánové,“ spustil jasným hlasem. „Výbor mě požádal, abych vám tlumočil jeho díky za to, že se vás tak brzy dostavil tak velký počet. Jak víte, koná se tato taneční zábava ve prospěch paní

Loftusové, která se po zmizení svého muže ocitla ve svízelné hospodářské situaci. Dokud se totiž nezjistí, co se s panem Loftusem vlastně stalo, nebude možné uspořádat jeho finanční záležitosti. Doufejme všichni, že se jeho případ brzy objasní. Až se paní Loftusová dostaví, měli bychom ji co nejsrdečněji přivítat, přátelská vřelost jistě zmenší její zármutek.“

„Výborně, výborně,“ vykřikl někdo, zatímco shromáždění vyjádřilo svůj souhlas potleskem.

Landon, vědomý si svého postavení, zvedl ruce, aby upoutal pozornost.

„Dnešní zábavu zahájíme foxtrotem,“ oznámil.

Orchestr začal hrát veselou melodii. Muži a ženy k sobě po parketu vykročili, ženy nečekaly, až je někdo vyzve k tanci nebo doprovodí. Dvojice se zřejmě domluvily, než vstoupily do tanečního sálu.

Mick Landon byl jenom v bílé košili, na které ostře vynikaly modré šle, vypadal jako prodavač v přetopeném obchodním domě, anebo senzál, chystající se obrývat zahrádku. Byl dobře rostlý. Světlo, které dopadalo na jeho plavé kučeravé vlasy, ozařovalo nápadně hezký obličej. Jakmile zahájil tanec, uchopil do náruče mladou dívku. Ta se ani nepokoušela zastřít radost, Landon ji dovedně prováděl po parketu, jeho podivně upřené modré oči na ni panovačně shlížely. Padesát párů ženských očí sledovalo každý jeho pohyb; dokonce i tančící ženy se po něm dívaly, když se ocitl v jejich zorném poli, pozorovaly ho zúženýma očima a srdce se jim svírala závistí.

Bony usoudil, že jim nelze nic vyčítat. Tak krásný mužský exemplář musí zákonitě pohnout každým ženským srdcem. Landon byl pánem večera. Možná že to jednou dotáhne daleko — erotické zájmy pomalu ochabnou a na jejich místo nastoupí ctižádost.

Bony pozoroval pestrý dav s neutuchajícím zájmem. Zahlédl Lucii Jellyovou v hezkých bílých mušelínových šatech, vypadala zdrženlivě a příjemně chladně. Tancovala s mládencem, který byl přibližně stejně starý, oči mu svítily pýchou a nakartáčované vlasy pomádou. Thorn poskakoval dokola s tlustou ženou, byla to patrně jeho manželka, dával si totiž pozor, aby jí do rudého obličeje nevdechl pach piva. Středně starý uspavač hadů dokázal držet krok se Slunečnicí a Dobrý duch Austrálie tančil mladistvě a graciézně s malou ženou, která vypadala na čtyřicet a ve skutečnosti jí nebylo víc než devatenáct.

„Vy pracujete pro králíkáře?“ zeptal se ruměný Skot, který měřil šest stop. Znělo to spíš jako konstatování než jako otázka. Bony přitakal. „Jsem rád, že jsme se tu sešli. Prima společnost. Znáte tady hodně lidí?“

„Několik jich už znám. Například pana Thorna. A obra, kterému říkají Dobrý duch Austrálie. Je pravda, že je mu už přes osmdesát?“

„To jistě. Žiju tady už deset let a nevypadá ani o den starší, než když jsem přišel. Řada starousedlíků tvrdí, že je blíž devadesátce než osmdesátce.“

Po krátké odmlce Bony řekl:

„Slečnu Jellyovou jsem už viděl, Slunečnici jsem viděl, ale nikde nevidím pana Jellyho. Nemá rád taneční zábavy?“

„Není tu,“ odpověděl Skot suše. „Je to starý podivín. Kdykoliv na něj myslím, vzpomenu si na doktora Jekylla. Vždycky někam záhadně zmizí, nikomu neřekne proč a na jak dlouho. To je divný, nemyslíte? Pokud za tím ovšem není ženská. Je vdovec a někteří chlapi nedokážou žít bez ženský.“

„Jelly na to rozhodně nevypadá.“

„Taky si to myslím. Ale proč tedy pořád mizí? Někdy je pryč tři nebo čtyři týdny, jindy se vytratí na pár dní. Normálně by člověk přece vysvětlil, kam jede, proč jede, kdy se vrátí. Ale on

vyčichne jak smrad, ani vlastní dcera nic neví, jenom umírá úzkostí. To je trochu silný kafe, nemyslíte?“

„A kdo se za jeho nepřítomnosti stará o farmu?“

„Starý Middleton. Pracuje u něho. Na příští tanec jsem zadaný. Omluvte mě, na shledanou.“

Tanec byl brzy v plném proudu a Bony si všiml, že se paní Grayová snaží upoutat jeho pozornost. Probojoval se k ní zručným a pracným kličkováním. Patřila k ženám, kterých se nedotklo líčidlo společenské ctižádosti a pomáda snobismu.

„Vy netancujete?“ zeptala se, když vedle ní usedl.

„Mám k tomu málokdy příležitost,“ odpověděl vážně a odpustil si dodat, že průměrná běloška má zábrany tančit s míšencem. „Smím vás poprosit o tanec?“

„Šla bych moc ráda, ale neumím tancovat,“ řekla a dívala se mu zpříma do očí. „Ale jestli máte chuť, seznámím vás, řada žen bude mít velikou radost, když je požádáte o tanec.“

„Mnohokrát děkuji, rád vaši nabídku přijmu. Ale nejdřív musím sebrat všechnu odvahu a vyzvat slečnu Lucii Jellyovou. Té jsem už byl představený. Když dovolíte, půjdu za ní hned, než mě opustí odvaha.“

Uklonil se a odešel směrem k Lucii, která seděla se svou sestrou opodál. Paní Grayová se zeptala svého muže:

„Ten u vás rozhodně nepracuje proto, že by musel. Proč to vlastně dělá?“

Gray se na ni usmál a přimhouřil jedno oko. Pomalu, zřetelně a důrazně odpověděl:

„Vypátrej to.“

„No dobře. Ty mi jaktěživ nic neřekneš. Ale já na to přijdu.“

Bony se zatím zastavil před Lucií Jellyovou. „Doufám, že jste na mě úplně nezapomněla. Smím vás poprosit o příští tanec — je to, tuším, valčík?“ V jasných hnědých očích se objevily rozpaky,

Bony věděl, že odmítne, ještě dřív, než vyslovila omluvu. Pochopil dokonce, že ji to mrzí.

„Je mi líto, ale pro příští tanec jsem už zadaná.“

Bony zakryl zklamání úsměvem.

„I mně je to líto.“

Obrátil se k odchodu, ale zarazil ho hlas Slunečnice.

„Můžete požádat mě, pane Bony. Já si nenajdu žádnou výmluvu,“ řekla měkce.

„Jak se odvažuješ, Dulci!“ řekla starší sestra a zrudla až po kořínky vlasů.

„Moc rád,“ řekl Bony a nabídl Slunečnici rámě, jakmile kapela spustila „Na modrém Dunaji“

Sahala mu přesně k rameni. Objal ji korektně a vyplul s ní na přeplněný parket. Díval se na její zlatou hlavu, jejíž zářivá krása ho dojímala. Tančila skvěle, rytmus měla v krvi. Vzhlédla k němu bezelstně měkkýma šedýma očima a řekla téměř šeptem:

„Tancujete výborně. To jste se naučil při domorodých slavnostech?“

„Ne. Naučil jsem se tancovat v Brisbane, když jsem tam chodil do gymnasia.“

„Učili vás taky konverzovat a chovat se společensky a všechny tyhle legrace?“

„Ne. To jsem se musel pracně učit sám. A kdo vás naučil tak krásně tancovat?“

„Lucie,“ odpověděla a pak už mlčela, zářící a soustředěná, byla zřejmě šťastná a Bonymu to velice lichotilo. Za chvíli promluvila znovu.

„Nesmíte se na Lucku zlobit, má starost o tatínka,“ řekla mírně. „Včera ráno jsme zjistily, že zase zmizel, nikdy nám neřekne, kam jede a kdy se vrátí. To už nás dost trápí, a když se vrátí, je to ještě horší, protože si vždycky přiveze alkohol a zavře se s ním na řadu dní v pokoji.“

„Vy doopravdy nevíte, kam jezdí?“ zeptal se Bony.

Slunečnice zavrtěla důrazně hlavou. Otcovo podivné chování jí zřejmě hatilo přirozenou radost ze života. Hudba dohrála, zastavili se uprostřed parketu a čekali, jestli bude pokračovat. Lidé začali tleskat. Maličká Slunečnice řekla:

„Netušíme, co vlastně tatínek dělá. Kdybychom to věděly, bylo by nám možná mnohem líp. Nemohl byste to vypátrat? Vy jste přece detektiv, že?“

Skutečnost, že právě toto bezelstné dítě odhalilo jeho totožnost, Bonyho naprosto omráčila. Nepostřehl, že hudba začala znova hrát a všichni kolem již tancují. Slunečnice, která netušila, jaký mu způsobila otřes, ho zcela bez rozpaků vzala za ruku.

„Vy tedy víte, že jsem detektiv?“ řekl bezbranně a díval se na ni očima plnýma překvapeného zájmu.

„Ano, věděly jsme to od okamžiku, kdy jste k nám přišel na návštěvu. Vy se proto zlobíte?“

„Na vás se nemohu nikdy zlobit, Slunečnice; ale řekněte mi, jak jste na to přišly?“

„Prozradil nám to Erik, zatímco jste si s tatínkem povídali v jeho pokoji. Ale nařídil nám, že si to musíme nechat pro sebe.“

„Ach tak! Ale jak se to proboha dověděl Erik?“

Slunečnice se vesele zasmála, její nálada se opět rozjasnila. Uměla číst v Bonyho očích a zahlédla v nich skrytý úsměv.

„Hádejte,“ rozkázala škádlivě.

„Slyšel mě mluvit ze spaní.“

„Samá voda; hádejte znova.“

„Vzdávám se,“ odpověděl Bony. „Rychle mi to řekněte, nebo vám v náručí umřu zvědavostí.“

„Tak dobře, Erik našel na stanici na dvoře dopis, adresovaný panu Grayovi. Ten večer, co jste přišli, nám ho ukázal. Připadalo nám to samozřejmě strašně napínavé, ale Lucka se zlobila, že se cizí dopisy nečtou. Donutila Erika, aby ho v kuchyni spálil, a mu-

seli jsme přísahat, že nikomu nic neřekneme. Mlčely jsme jako hrob.“

„Ani otci jste to neřekly?“

„Ne. Ani tatínkovi.“

Chvíli kroužili po parketu, pak Slunečnice znova promluvila:

„A víte, že přitom vůbec jako detektiv nevypadáte? Na detektiva vyhlížíte moc laskavě. Vůbec nepůsobíte jako ostatní. Poznala jsem před vámi dva detektivy, byli tlustí, přísní a tvářili se tak zle, že jsem se třásla strachy. Vy nemáte tak přísný pohled, ani když se zlobíte.“

„Nejsem moc přísný. A nezlobím se. Jenom mě trochu překvapilo, že víte, kdo jsem. Měl to vědět jenom správce Gray. Slíbíte mi totéž, co jste slíbila slečně Lucii, že to nikomu neřeknete?“

„Samozřejmě,“ řekla Slunečnice, jako by mlčenlivost byla sestra její duše. „A myslíte, že chudák starý Loftus utekl své ženě?“

„Proč by jí utíkal? Co je to za otázku?“

„Vy ten případ přece vyšetřujete, že? A já být Loftus, utekla bych jí okamžitě. Nenávidím ji.“

„Ale, ale? Nevěřím, že umíte nenávidět.“

„Paní Loftusovou nenávidím. A nedovedu vám přesně říct proč. Myslíte si tedy, že jí utekl?“

Podruhé se už nemohl otázce vyhnout. Odpověděl upřímně:

„To zatím nevím.“

„A zůstanete tady, dokud to nevyšetříte?“ „Pravděpodobně.“

Náhle řekla: „Přijdete k nám zase někdy? Chtěla bych, abyste nám povídal o domorodých obřadech. Strašně by mě to zajímalo. A třeba se vám také podaří vypátrat něco o tatínkovi. Pokusíte se o to?“

„Ano, pokud s tím bude souhlasit vaše sestra,“ odtušil Bony a viděl, jak se výraz její tváře rychle mění. „Musíme počkat na její

rozhodnutí, chápete? Je přece starší a možná si vůbec nepřeje, abych po něčem pátral.“

„Ale ano, bude souhlasit. Strašně se kvůli tatínkovi trápí.“

„Dobře. Příležitostně se jí na to zeptám.“

Hudba znova dohrála. Tančící páry se zastavily. Vracely se pomalu na svá místa, bavily se, ze všech stran se ozýval smích.

„Přijdete pro mě zase brzy?“ zeptala se úzkostlivě Slunečnice.

„Přijdu moc rád a vyprosím si řadu dalších tanců. Teď, když dovolíte, vás doprovodím k sestře, mluví právě...“

U hlavního vchodu nastal náhle rozruch. Muži, kteří stáli jako přilepení na ostrově a bavili se výhradně pozorováním a kritizováním, náhle ožili, jejich vzrušení se přeneslo na celý sál. Tanečníci se rozestoupili, vytvořili uličku, ve které zazářil růžový oblak ženských šatů. Jejich majitelka proplula doprostřed uličky, zastavila se, okolostojící dav ji vítal potleskem.

Bony spatřil nápadně hezkou ženu a správně uhodl, že je to paní Loftusová. Věděl už, že je jí devětadvacet let. Měla na sobě růžové krepdešínové šaty, ani v nejmenším neodpovídaly údajně svízelné finanční situaci, kterou taneční zábava měla zachraňovat. Paní Loftusová byla vysoká, elegantní šaty zdůrazňovaly dobře stavěnou, pružnou postavu. Tváře měla růžové a oči — patrně tmavohnědé — se leskly ve světle tanečního sálu. Ale v obličeji se zračil výraz napětí a nejistoty, jako by byla ráda, že je ve společnosti, a zároveň pochybovala, je-li to v dané situaci vhodné.

Kapela začala hrát „For she's a jolly good fellow“ a zástup zpíval z plných plic, zatímco Mick Landon doprovázel čestného hosta galantně k pódiu. Tam ustoupil do pozadí, aby paní Loftusová sama přijímala ovace.

Uvítání bylo skutečně srdečné, dokonce i Bony propadl kráse mladé ženy a přidal se k zpívajícímu davu. Jiná žena by se při takové příležitosti patrně rozplakala, ale paní Loftusová se usmívala klidně jako královna. Bony se pokusil nahlédnout

dostatečně hluboko pod usmívající se krásnou masku a spatřil ženu s železnou vůlí, sebejistou, sobeckou a smyslnou. Poopravil rychle svůj první dojem. Ctil krásu, ale pochopil, že krásu této ženy hanobí přílišná vůle, přílišné sebeovládání a přílišná vypočítavost.

Zpěv umlkl. Potlesk ztichl. Paní Loftusová řekla s okouzlující prostotou:

„Jste ke mně velice laskaví. Děkuji vám z celého srdce."

Znova zabouřil potlesk a výkřiky. Bonyho tato přízeň překvapovala. Mick Landon postoupil dopředu, v ruce držel jakýsi vak. Křičel, aby upoutal pozornost.

„Dámy a pánové! Dámy a pánové! V tomto pytli jsou shromážděné vstupenky. Doufám, že se na ně všichni účastníci podepsali. Paní Loftusová si teď jednu vstupenku vytáhne a majitel vstupenky bude mít tu čest, požádat paní Loftusovou o první tanec. Kdyby náhodou neuměl tancovat, má právo jmenovat svého zástupce. Kdyby majitelkou byla dáma, má právo vyslat kteréhokoliv tanečníka. A teď prosím paní Loftusovou, aby si vytáhla vstupenku."

Bony pozoroval s velikým zájmem, jak paní Loftusová vnořila ruku s prstenem do vaku, nedívala se přitom na ruku, nýbrž do očí muže, který vak držel. Když vytáhla vstupenku, Mick Landon odhodil pytel za pódium a zdvořile ji od paní Loftusové převzal. V sále panovalo napjaté očekávání. Landon pomalu a pečlivě prohlédl lístek, přečetl si jméno, počkal přesně pět vteřin a pak zavolal:

„Pan Garth!"

Dav propukl znova v jásot, muži pokřikovali: „Ať žije John! Dobrý duch Austrálie!" Kapela začala hrát foxtrot. Starcův mohutný hlas ji přehlušil.

„Nejlepší vyhrává," zvolal a kráčel důstojně vlnícím se zástupem k čekající ženě, která zakrývala smíchem zklamání. Duch Austrálie měl tmavomodré šaty. Jeho držení i tvář

usvědčovaly pověsti o pokročilém stáří ze lži. Když se paní Loftusové dvorně uklonil v celé své výšce a nabídl jí vznešeně rámě, působily všechny zvěsti o dobrodružném životě, zlatých polích a farmářské dřině jako smyšlené báchorky.

Bony se chystal požádat Slunečnici o další tance. Ale objevila se paní Grayová a trvala na tom, že ho představí své přítelkyni. Pohlédl krátce na Slunečnici, spatřil v něžných očích stopu lítosti, a následoval poslušně paní Grayovou.

Představila ho švitořivé matróně, která nebyla ani v nejmenším na rozpacích a tancovala celkem obstojně. A ačkoliv se Borty v myšlenkách obíral převážně paní Loftusovou, sdělila dodatečně paní Grayové, že „je naprosto okouzlující společník, i když je chudák naneštěstí černoch“.

Pak přišla večeře, slečny Jellyovy ji strávily ve společnosti dvou mladých mužů, kteří zřejmě velice usilovali o přízeň starší sestry. Teprve potom se Bonymu podařilo znova se přiblížit.

„Zadoufal jsem, že tentokrát možná budete mít volné místo na svém tanečním pořádku,“ oslovil Lucii s líbezným úsměvem. „Přišel jsem včas, abych měl naději na tento valčík?“

Uctivě se uklonil, Lucie se na něj dívala klidně a bez úsměvu. Pohlédla mu pevně do očí, zřejmě si přála mu důvěřovat, ale ještě váhala. Pak se rozhodla. Vstala a řekla stále bez úsměvu:

„Když si to přejete, prosím.“

Potom už nepromluvili, Landon totiž v poslední chvíli zaměnil valčík za foxtrot. Na venkovských tanečních zábavách se to stává. Bony přestal přemýšlet o paní Loftusové, jejíž místo plně zaujal pan Jelly.

JELLYHO PODIVNÉ CHOVÁNÍ Bonyho samo o sobě příliš nezajímalo. Věděl až příliš dobře, že důvodem příležitostných útěků z domova může být alkohol, nějaká žena nebo neřest, které muž není s to odolat. Ale zároveň věděl, že neřest je vždycky dražší než ctnost, a skutečnost, že se Jelly ze svých toulek vrací s penězi a alkoholem, ho velice mátla.

Předpokládal, že Jellyho zmizení nijak nesouvisí se zmizením George Loftuse. Už dávno předtím, než zmizel Loftus, prchával Jelly o vlastní vůli kamsi do neznáma a vracíval se, kdy se mu zachtělo. Řada mužů žila a žije dvojím životem a Jellyho případ je pozoruhodný skutečně pouze tím, že se Jelly vracívá obohacený.

To byla doopravdy slušná malá záhada, a ačkoliv nesouvisela s případem, kterému obětoval dovolenou, měl chuť se do ní pustit. Jak z obdivu k něžné kráse Slunečnice, tak z vášně pro všechno záhadné. Lucii Jellyové tedy řekl:

„Slunečnice mi prozradila, že víte, kdo jsem; kromě toho vás prý trápí starost o vašeho otce.“ Po krátké zámlce dodal: „Kdybych vám mohl nějak pomoci, velice rád se o to pokusím.“

„Sestřička trochu moc mluví, pane Bony, ale zároveň má šestý smysl, kterým neobyčejně přesně odhaduje lidi. Většinou to člověku trvá dost dlouho, než si vytvoří názor na něčí charakter, ale Slunečnice každého odhadne na první pohled. Až dosud se nikdy nezmýlila a já jsem se proto rozhodla, že ve vašem případě její úsudek prostě převezmu.“

Když se opět při tanci sešli, pokračovala zamyšleně:

„Bojím se o tatínka. Nemám ráda tajemná dobrodružství a zdá se mi, že se do nějakého zapletl. Chtěla bych úplně soukromě vědět, co otec vlastně dělá, kdyby to bylo něco strašného, mohla

bych mu pak případně pomoci. Ráda bych si o tom s vámi v klidu promluvila. Mohl byste k nám v sobotu odpoledne přijít na čaj?“

„Děkuji za pozvání. Přijdu rád. Asi ve čtyři hodiny?“

„Ano, budeme se na vás těšit.“

Když ji doprovázel zpátky na její místo, zdálo se mu, že se mračno úzkosti trochu rozptýlilo.

Slunečnice mu to při příštím tanci potvrdila.

Ten večer se Bony zcela mimořádně bavil. Tancoval s paní Poolovou, která mu zamračeně ukázala paní Blackovou, domnělou zlodějku mléka, a další veličiny burracoppinského společenského života. Thorn ho lákal, aby spolu zaskočili na pivo naproti do hotelu, dřív než zaleze Wallace do postele; byl trpce zklamaný, když Bony návrh odmítl. Kroužek paní Grayové ho přijal mezi sebe a zbavil ho pocitu, že je cizinec v cizí zemi. Jiní se chovali vlídně, uznávali ho jako tanečníka, ale blíže se o něj neucházeli. Pochopil, že důvodem není barva pleti, ale příslušnost ke kroužku paní Grayové. Považoval to za další zábavný rys v psychologii bělochů.

Když se večer chýlil ke konci, pronesla paní Loftusová malý projev.

„Drazí přátelé,“ řekla trochu nervózně. „Děkuji vám za všechnu laskavost, kterou jste mi projevili. Velice mě to povzbudilo ve svízelné situaci. Ale doufám, že se všechno v dobré obrátí a jednoho dne se můj muž mezi nás zase vrátí. Nevěřím, že se mu stalo něco zlého. Moc a moc vám všem děkuji.“

„Nechte ho klečet na hrachu, až se vrátí,“ zakřičel do potlesku mužský hlas.

Paní Loftusová se chabě usmála, ale v očích jí zableskl hněv.

Bony doprovodil sestry Jellyovy k autu, nějaký soused se nabídl, že je sveze domů. Když odjeli, vykročil Bony k domovu, vracel se pěšinou přes železniční trať, hlavou mu příjemně vířily myšlenky.

Před necelými třemi týdny zmizel George Loftus z povrchu zemského, nebo alespoň z té části, která obklopovala Burracoppin. John Muir se den poté, co převzal případ, spojil s jihoaustralskou policií a vyžádal si prohlídky cestujících na všech lodích, které přijížděly ze Západní Austrálie. Obtelefonoval také policejní stanice rozvětvené podél silnic, udělal zkrátka veškerá opatření pro případ, že by se Loftus chtěl někam vytratit, popřípadě dokonce opustit vlast.

Důvodů k útěku bývá celá řada. Loftus se mohl jednoduše rozhodnout opustit svou ženu, pláchnout věřitelům, mohl také tajně spáchat nějaký zločin a prchat před následky.

Bony nepostupoval tak rychle, jak by si byla zasluhovala jeho reputace z východních států. Ale ani v nejmenším ho to neznepokojovalo. Jakmile se pohroužil do nějakého případu, ztrácel smysl pro čas — napomáhala mu k tomu jedinečná trpělivost, nejvzácnější dar černých předků. Přičinlivý běloch by rozhodně odmítl strávit drahocenné hodiny tím, že bude prohlížet stromy, hrabat se pod poloztrouchnivělými kmeny, nebo dokonce se plazit pod nízkými, trnitými keři.

Bony prozkoumal s neuvěřitelnou pečlivostí každou píď země, která se od brány na Old York Road táhla na východ i na západ podél králičího plotu. Díky tomu objevil na očividně nesmyslném místě anglickou pětilibrovou bankovku, která visela na větvi ve výšce sedmadvaceti stop nad zemí; patrněji některý cestující poštovního letadla na lince Perth — Adelaide vyhodil omylem místo bezcenného dokladu nebo papíru. Jinak nebylo možné tento podivný úkaz vysvětlit. A bankovka, byť značně poškozená, platila i nadále jako normální oběživo.

Z předmětů, které by alespoň částečně objasňovaly Loftusův případ, našel jenom zápisník a nedopalky doutníků. Mohl tedy sledovat Loftusovu stopu od rozbitého vozu k Old York Road, přibližně jednu míli, pak už neměl sebemenší vodítko, zda Loftus

zamířil k jihu, východu či západu. Nejpravděpodobnější byla proto domněnka, že byl bud zavražděný, nebo nastoupil do neznámého auta v okolí místa, kde králičí plot přetíná Old York Road.

Seržant Westbury zapracoval rychle. Pokladník v Bance Nového Jižního Walesu, který proplatil Loftusovi šek na sto liber, se na událost rozpomněl. Dokázal farmáře zhruba popsat a věděl s určitostí, že mu částku vyplatil ve zcela nových jednolibrových bankovkách. Nezaznamenal si jejich čísla, týž den vyplatil přes čtyři sta liber, ale série bankovek dovedl určit.

Stejně jednoduše proběhlo pátrání po původu pivních lahví, které ležely nedaleko auta. Do Západní Austrálie je importoval pivovar z Melbourne a Leonard Wallace je koupil v jednom merredinském hotelu. V hotelu v Burracoppinu se tento druh piva neprodával. Byl to tedy jeden z těch dobrých klíčů, které se vyskytují ve všech případech a často se prokáží jako zcela bezvýznamné.

Mnohem pracnější bylo sehnat podrobné informace o Micku Landonovi a o paní Loftusové. Bony jim zatím věnoval pramalou pozornost, měl příliš mnoho jiných starostí, které pohlcovaly jeho čas a energii.

Pan Poole byl svým způsobem stejně výrazná osobnost jako. Thorn nebo Dobrý duch Austrálie. Byl vysoký a hubený, působil jako smuteční vrba, všechno na něm splývalo, tělo měl schýlené, řídké šedivé vousy zplihlé, vlasy mu plandaly podél vysokého úzkého čela. Na první pohled byl obětí dyspeptických obtíží, ale ve skutečnosti to byl člověk, který k překvapení všech svých bližních užíval radostně života.

Bony se s ním dva dny po taneční zábavě setkal při večeři v slavné jídelně paní Poolové. Už když se blížil k penziónu, slyšel, jak paní Poolová kromobyčejně hlasitě běduje nad nedostatkem dřeva, mizerným sporákem, krávou a paní Blackovou, zkrátka

nade vším, co jí otravuje život, do něhož zahrnovala především svého manžela.

„Všechno je mu fuk," stěžovala si, jakmile Bony vstoupil zadním vchodem do kuchyně. „Učiněný budižkničemu! Přijde si domů a nehne ani prstem. Jděte dál a posaďte se, přinesu vám večeři."

„Nemáte si tolik připouštět nepříjemné stránky života," radil jí Bony věcně. „Myslete naopak jenom na ty příjemné. Na taneční zábavu, na vaše krásné modré šaty. A na nezapomenutelný tanec se mnou, pochopitelně."

„Vy jste mi tu chyběl! Sypte do jídelny, sedí tam můj rozkošný muž."

„Myslím, že se dám radši na ústup," odpověděl Bony se smíchem.

„Ale nejdřív se najezte," ozval se z jídelny pan Poole.

„Tak dobře," řekl Bony a vrhl smířlivý úsměv na paní Poolovou, které nebylo snadno odporovat, když měla vztek.

Usedl ke stolu proti Poolovi, ten se na něj podíval mírnýma hnědýma očima.

„Ujdete," řekl, „s váma to půjde," a prohlížel si Bonyho jako dobytče na trhu.

„Prosím?" zeptal se Bony a pozoroval veselý třpyt Poolových očí.

„Říkám, že to s váma půjde."

„Idiote!" vložila se do hovoru paní Poolová. „Čtrnáct dní jsi pryč a přineseš jeden pitomý vtip. Co takhle dřív? Začíná se stmívat. Děti ho štípaly celou tu dobu, co ses někde bavil, ale když se otec lenoch šťastně vrátil, tak se na to vykašlou."

Poole si prohlížel Bonyho ještě intenzivněji.

„S váma to půjde," opakoval znova. „Co to pořád meleš, ty starej blázne?" zeptala se jeho žena na pokraji zuřivosti.

Poole zřejmě čekal na přímou otázku. Ukázal ukazovákem se zlomeným nehtem na Bonyho a řekl smrtelně vážně:

„Bude z vás solidní spolupachatel. Nerad bych jí podřezával krk vlastnoručně.“

Zvrátil se na židli a hlučně se rozesmál a jeho ubohá žena prchla do kuchyně a třískala tam nádobím.

„Jste tu na stravu?“ zeptal se Poole, když se konečné uklidnil.

Bony přitakal. Poole rozepjal paže jako tanečník ve světle reflektorů.

„Domov!“ vykřikl a sesunul se ještě hlouběji na židli. „Netušíte, jaký je to štěstí, vrátit se domů. Pokaždý mě očekává paní Blacková a kráva, prázdná sušárna a úplně nejprázdnější hranice dřeva, jsem zkrátka pokaždý šťastnější a šťastnější.“ S námahou se vysoukal ze židle a dodal: „Za chvíli se vrátím. Kdybych teď hned nenaštípal dříví, začala by mi ta stará čarodějnice vyznávat lásku přesně v okamžiku, kdy bych začal usínat.“

Pokynul Bonymu tajuplně na pozdrav a odploužil se. Bony se odebral do kuchyně a pomohl paní Poolové umýt horu nádobí. Zbytek večera proseděl s Poolovými a dvěma garážmistry v jídelně, kde nepřetržitě a hlasitě vyhrával gramofon. Museli na sebe křičet, aby přehlušili hluk vražedného přístroje a podařených synáčků, kteří si hráli na podlaze.

„Slyšel jsem, že Jelly zase upláchl,“ prohodil pan Poole konverzačně.

„Jo, už je zase pár dní v tahu,“ souhlasil jeden mechanik. „Řeknu vám, že je to zvláštní pavouk. Vůbec mi nejde na rozum, co pořád někde pohledává. Slyšel jsem dokonce, že je přímo posedlý po výstřižcích z novin, kde se píše o vraždách, a nalepuje si je do tlustýho sešitu, Myslíte, že je to pravda?“

„Jako že je bůh nade mnou,“ potvrdil Poole, aniž vyndal z úst cigaretu, která visela pod zplihlým knírem. „Jednou v noci mě k sobě zatáh a já z toho mám ještě pořád husí kůži.“

„Je to dost zvláštní koníček, nezdá se vám?“ zeptal se druhý mechanik.

„To jo, ale znám profesory, co mají ještě divnější záliby. Sbírají třeba lidský kosti a podobně,“ namítl dobrodušně Poole. „Znal jsem jednoho v Lavertonu a ten sbíral lidský lebky. Vysolil mi padesát liber, abych mu šel někam na bojiště, kde se černošský kmeny musely vraždit jak na jatkách, vykopat padesát lebek. Chápete — lidskejch lebek! A pak s nima zacházel jak děvka se šperkama.

Ale Jelly je určitě neškodnej. Mrtvý kosti nechává na pokoji.“ Poole si zapálil další cigaretu a zase ji nechal viset v koutku úst a sesunul se na židli do pololehu. „Já vám řeknu, jak se mi to jeví,“ pokračoval. „Kolem dokola úplně jednoduše: Jelly si vyráží na přechodný líbánky, pak ho bere strašlivá lítost a utápí výčitky v alkoholu.“

„Přestaň,“ napomenula ho přísně paní Poolová. Obrátila se k dětem a řekla: „Tak alou na kutě, slyšíte, hajdy do postele. Už je deset hodin a ráno musíte podojit krávu dřív než paní Blacková. Tak slyšíte!“ Děti se tiše vytratily. Paní Poolová vrhla na manžela temný pohled: „To už přestává všechno, začneš před dětma klidně žvanit o líbánkách. A nám tady tvrdíš, že Jelly utíká z domova, aby tajně chlastal — to soudíš podle sebe, viď? To bys dělal ty, kdybys k tomu měl příležitost.“

„Copak příležitost, tu bych měl, jenomže ty se moc pečlivě staráš, abych neměl prachy,“ odpověděl Poole suše.

„O to se postarám, to si piš.“

Bony odešel dřív, než se rozpoutala jednostranná hádka v plné prudkosti. Pochopil, že Poola nic nevzruší, a nejméně to, co říká jeho žena. Noční vzduch byl klidný a teplý. Žáby u vodovodního

příkopu skřehotaly a kvákaly, jako by se už nemohly dočkat doktora, z Albany. Od východu se blížil vlak, supěl namáhavě do kopce a jeho ostrá světla ozařovala nebe jako světla vzdáleného města.

Když Bony míjel hotel, dolehl k němu mužský smích, ale dveře byly už zavřené a svítilo jenom okno v arkýři. Uprostřed silnice zahlédl mohutnou ženskou postavu; když se k ní blížil, vykročila rychle směrem, k stanici. Když docházel k bráně, klepala na správcovy dveře. Gray otevřel dveře a paní Wallaceová řekla zuřivým hlasem:

„Půjčte mi rychle pistoli, pane Gray.“

„Je mi líto“, odpověděl inspektor, „ale půjčil jsem ji synovi.“

„Synovi?“ paní Wallaceová zaváhala a pak řekla: „No, to se tedy nedá nic dělat. Ale.já si co nevidět nějakou pistoli seženu a ustřelím tomu lumpovi palici. Zase mě vystrnadil z domu, zakrslík proradnej! Had jeden!“

„Radši si sežeňte nocleh u paní Poolový,“ poradil jí Gray klidně.

Když zmizela, pokračoval Bony v cestě a uvažoval o neuvěřitelném klidu pana Graye. Mluvil s paní Wallaceovou stejně klidně, jako kdyby si od něj chtěla vypůjčit svíčku. Z uzamčeného a zabarikádovaného hotelu se ozývaly další výbuchy smíchu, Wallace zřejmě oslavoval dočasné vítězství se svými kumpány.

PO ZBYTEK TÝDNE pracoval Bony tvrdě, aniž se dopracoval jakéhokoli výsledku, aniž se o krok přiblížil k vyšetření Loftusová případu.

Muži, kteří projížděli krajinou na žacích strojích, hledali svědomitě Loftusovo tělo v pšeničných lánech. Zlatorudohnědé plochy se denně zmenšovaly a světle žlutá strniště se zvětšovala. Obrovští kovoví lenochodi se s hlubokým bzučivým supěním denně plazili kolem dokola uprostřed neodmyslitelných mračen prachu.

Léto vrcholilo. Žhavé slunce rozpalovalo zemi a lákalo mravence z jejich skrýší. Už v devět hodin ráno vyschla rosa na pšeničných polích a žací stroje zahájily svou dlouhou denní práci.

Příliv pšenice do nádražního skladiště byl v plném proudu. Do burracoppinské sýpky se jí denně skládalo osm až dvanáct set pytlů.

Bony prohledal dvakrát cestu od brány na Old York Road až po úpatí dlouhé písečné vyvýšeniny, a jednou prošel opačným směrem od úpatí až k plotu Loftusovy farmy. Ani na cestě, ani v jejím okolí nenašel nic; žádnou stopu, žádný předmět, který by tam byl osudnou noc mohl Loftus zanechat.

Několikrát pozoroval Micka Landona, jak s najatým pomocníkem pracuje na pšeničných polích; všiml si, že farmáři plní pytle pšenicí na protilehlých stranách pole, pak je stupňovitě navrší, aby se zjednodušilo sešívání a odvoz.

Konečně přišla sobota. Přesně v poledne zaparkoval svou bryčku ve dvoře králíkářské správy a koně vypustil na menší zadní dvůr. Pracovní týden skončil, Bony si tedy oblékl bílou sportovní košili, šedé kalhoty a naleštěné střevíce a kolem půl druhé opustil město. Bez saka a bez klobouku se vydal jižní cestou k Jellyho farmě. Měl před sebou plno volného času.

Když ušel tři čtvrtě míle, dorazil k Old York Road. Tam zabočil doleva, u garáže přešel horní část ulice a vkročil na cestu, kterou se ubíral Loftus. Ušel další čtvrt míle a dostal se k severnímu srázu velikého žulového útesu, který v nejvyšším bodě dosahoval výšky dvou set stop. Útes se rozkládal nad mnoha sty akrů půdy a jeho vrchol zdobil nevyhnutelný triangulační bod.

Odtud získal Bony skvělý rozhled po širokém mělkém údolí, kterým probíhala železnice spojující Perth a Kalgoorlie, a získal i přesnější představu o celém pšeničném pásmu. Tu a tam ohraničovaly údolí obrovské žulové výběžky, na nejvyšších stály triangulační body, jež tvořily základní mapovací síť.

Bony pohlédl povinně k východu, spatřil místo, kde se Old York Road vytrácela do vysokého lesa, a tušil tam vrata králičího plotu, u kterých strávil tolik neplodných hodin. Pootočil se trochu k jihu a věděl s určitostí, že se dívá přesně směrem ke skalám, které se tyčí za Loftusovou farmou. Samotnou farmu ovšem neviděl. Pohlédl rychle do slunce, pak na úhel stínu, který mířil doprava dozadu, bleskurychle se rozhodl a vyrazil ke skalám vzdáleným přibližně dvě míle.

Tomu, kdo by se chtěl v klidu projít, aby přemýšlel o Spinozovi nebo Haeckelovi, rozhodně nedoporučujeme cestu, kterou se dal Bony. Spíš to vlastně byla necesta. Bony ji zvolil, protože les i krajina byly naprosto nové pro občana východních států. Žulové výběžky často ukryté ve změti lísek, kvetoucí buš, stromy, jejichž kmeny byly rýhované jako vývrtky, skupina ježur, mihnuvší se klokan, stopy smečky divokých psů, lišky — to všechno dohromady tvořilo neobyčejně zajímavý obraz na pozadí hrbolaté cesty obrostlé houštinou, která se tu a tam otvírala a odkrývala nečekané pohledy.

Stoupal do mírného svahu mezi hustými křovisky a netušil, že se už blíží skále za Loftusovou farmou, až na ní náhle stanul. Vystoupil na nízký hřeben a sto stop pod sebou spatřil farmu, za ní

králičí plot, pak rozlehlou rovnou krajinu dělenou pšeničnými poli a holými pastvisky; výhled tak jasný, že si zaclonil oči rukou.

Seděl na hřebenu skoro hodinu. Státní zaměstnanci mají osmačtyřicetihodinovou pracovní dobu, ale farmáři pracují během žní — tedy plné tři měsíce — od rozbřesku do setmění.

Pak sešel do nížiny a loudal se po okraji posekaného pšeničného pole, až došel k zadnímu traktu Loftusovy usedlosti. Prohlédl si zvědavě čerstvý stoh, odhadoval, kolik asi váží tun a jakou plochu pokrývá přibližně jeho obsah. Všiml si chudých dřevěných stájí, tří psů připoutaných u boudy na řetězech a otevřené vodní nádrže; pak si prohlédl malý domek z vlnitého plechu. Pod rozsochatým keřem stál velký stan, usoudil, že je to patrně příbytek Micka Landona.

Přešel k průčelí domku a spatřil ženu, která měla přes ruku koš, patrně nesla mužům na pole svačinu. Všiml si s údivem, že dům má pouze jedny dveře, což bylo velice podivné v zemi, kde se během horkého léta všude větrá průvanem. A u dveří stála paní Loftusová.

„Smím vás poprosit o sklenici vody?“ zeptal se zdvořile.

V denním světle vypadaly její oči jako brilianty, v hlubině se třpytila modrá a zelená světla. Byla v pracovním obleku, ale vlasy měla pečlivě učesané a na obličeji poprašek pudru. Manželka George Loftuse byla svěží a hezká i za plného denního světla. Sňala z hřebíku cínový hrneček a vyzvala Bonyho, aby se z nádrže napil dešťové vody.

Zatímco pil, mlčenlivě ho pozorovala. Pyšná žena, říkal si, velice tvrdá žena; odpolední čaj měla uvařený, jeden šálek mu mohla klidně nabídnout.

Ale poděkoval jí a vykročil k hlavní cestě, která směřovala k jihu, minul ji a prošel cípem nízkého křovinatého porostu k plotu, tam se ohlédl a spatřil paní Loftusovou. Dosud ho upřeně

pozorovala od prahu svých dveří. Přeskočil plot a zamířil k Jellyho farmě, těšil se na Slunečnici a spokojeně se usmíval.

Když se přiblížil k domu, vyběhli mu nejdřív v ústrety oba psi, za nimi následovala kočka se zdviženým ocasem a za ní Lucie Jellyová. Neobjevila se ani Slunečnice, ani pan Jelly. Místo nich se zjevila starší žena, kterou Bony dosud neznal.

„Jsem ráda, že jste přišel," řekla Lucie. „Slunečnice by byla zklamaná, kdybyste se neobjevil. To je paní Saundersová, zůstane u nás, dokud se otec nevrátí."

Představování skončilo a Bony řekl trochu neklidně:

„A kde je Slunečnice?"

„Leží na lehátku, protože se trochu poranila." „Poranila?"

„Není to nic vážného, ale hrozně ji to bolelo, pane Bony. Převrhla hrnec horké vody a opařila si nohu. Paní Saundersová je naštěstí výborná ošetřovatelka, noha už nebolí a za týden bude prý úplně v pořádku."

Na jižní verandě byl příjemný chládek, Bony spatřil na vypolštářovaném lehátku útlou dívčí postavu a živý obličej, který zrůžověl vzrušením. Nedočkavě k ní přistoupil, přisunul si židli a řekl:

„Netušil jsem, co se vám stalo. Je mi to strašně líto."

„Byla to má vlastní neopatrnost," odpověděla se zářícím úsměvem. „Stalo se mi to ve čtvrtek odpoledne." Pochopila, že se její odhad na první pohled zase jednou potvrdil. Nevnímala vůbec barvu Bonyho pleti, cítila jen jemnost, soucitnost a láskyplnost jeho povahy.

„A co byste byl dělal, kdybyste byl věděl, co se mi stalo?" zeptala se škádlivě.

„Byl bych se za vámi okamžitě vypravil," odpověděl bez váhání.

„Dobře, věřím vám to. Věděla jsem dokonce, že byste to udělal. Ale teď to už vůbec nebolí a za pár dní budu chodit."

Bony jí vypravoval, jak si jeho nejmladší syn jednou opařil nohu a jak mu ji léčili.

Slunečnice ležela na boku, podpírala si hlavu dlaní, něžné oči upřeně pozorovaly Bonyho.

„A je malý Ed stejně hnědý jako vy?“ zeptala se nevinně.

„Není. Zatím má úplně bílou pleť, která během času patrně trochu ztmavne, ale tak tmavý jako já nikdy nebude.“

„Ale vás vaše barva nemrzí, že?“

„Někdy ano. Jindy jsem na ni naopak hrdý.“

„A proč vás někdy mrzí?“

Lucie zvedla hlavu od šití: „Ale miláčku, tak osobní otázky se přece nekladou,“ řekla.

„Dotkla jsem se vás?“ zeptala se polekaně Slunečnice.

„Vůbec ne. Klidně se mě můžete vyptávat, na co chcete.“

Slunečnice vztáhla ruku a dotkla se plaše jeho paže.

„Už se vás nebudu na nic vyptávat,“ řekla. „Jsem šťastná, že jste přišel. Vypravujte mi černošské příběhy o bojích a o slavnostních obřadech. Prosím pěkně, vypravujte mi, strašně mě to zajímá.“

Bony jí tedy vykládal o domorodém folklóru, vypravoval i některé černošské legendy. Mluvil příjemným, měkkým hlasem, byl výborný vypravěč. I Lucie pozorně naslouchala, tu a tam vzhlédla od ruční práce, s rostoucím údivem pozorovala Bonyho a malou sestřičku. Skýtali tak uklidňující obraz, že veškerá instinktivní nedůvěra, kterou probouzela barva jeho pleti, i pochybnost, zda je rozumné svěřovat rodinné záležitosti profesionálnímu detektivovi, se postupně rozplývaly. Lucie, stejně jako Slunečnice, přestala vnímat Bonyho původ.

Paní Saundersová přinesla odpolední čaj, postavila ho na malý stolek v nohách pohovky. Byla to klidná a vlídná padesátnice. Bony obsluhoval zraněnou Slunečnici s pozorností milence. A vypravoval jim o své ženě a svých třech synech: malý Ed chodí do

školy v Banyo, Bob podlehl neklidnému volání divočiny a pracuje na západě na vzdálené pěstitelské stanici, nejstarší Charles je chloubou rodiny, pokračuje ve šlépějích svého otce, studuje na brisbanské univeristě. Pak popisoval život mravenců, dokonale zorganizovanou společnost termitů, a když se na tmavnoucím východním nebi objevila první hvězda, odbočil od hmyzu k astronomii.

Nakonec podlehly kouzlu jeho osobnosti všechny přítomné ženy. Taková míra kultivovanosti a vzdělání pro ně znamenala naprosté zjevení. Zavedl je do zcela neznámých světů a bezprostřednost zážitků působila intenzivněji, než dokáže působit kniha nebo divadelní hra.

Pak se příroda odmlčela a její ticho padlo na celou zemi, trvaly poslední minuty šera, kvapem se blížil okamžik, kdy se večer změní v noc. Lucie vstala a vybídla Bonyho, aby ji doprovodil na večerní pochůzce. Je třeba zavřít drůbež, než se přiblíží číhající lišky.

Opustili společně verandu, Slunečnice něžně pozorovala, jak se vzdalují v jasné záři zelenorůžového západního nebe.

„Jste stále ještě ochotný pustit se do případu našeho otce?“ zeptala se Lucie a pohlédla Bonymu zpříma do obličeje.

„Samozřejmě — pokud si to ještě přejete.“

„Myslím — že ano,“ řekla váhavě. „Ale kdyby tatínek dělal něco špatného, nepoužil byste toho proti němu?“

„Všichni se mnou zacházejí jako s policajtem,“ postěžoval si.

„Ale vy přece pracujete u kriminálky? Jste detektiv?“

„Rozhodně nejsem policajt. Vyšetřuji zločiny, to je vše. Teď právě pátrám po zmizelém Georgi Loftusovi, s jehož případem váš otec jistě nemá nic společného. Mohu vás tedy ujistit, že ať se o něm dovím cokoliv, budu postupovat naprosto diskrétně a s maximální ohleduplností. To, co vyšetřím, řeknu zcela otevřeně pouze vám.“

Věděl dobře, že se unáhluje, věděl, že se řítí do téže záhuby, která ho ve Windee připravila o životní triumf, ale nicméně trval na svém. Jako alkoholik, který pije, ačkoliv zná nevyhnutelné následky své slabosti, dal i Bony přednost touze před rozumem.

Děvčata ho požádala o pomoc, nemohl je zklamat, i kdyby pro to měl zničit svou pověst a ponížit pýchu.

„Povězte mi," řekl, „jak dlouho už se váš otec chová takhle podivně?"

„Víc než sedm let."

„Vždycky odjíždí bez jakéhokoliv vysvětlení?" „Ano, vždycky."

„A vrací se nečekaně, bez ohlášení?" „Ano."

„Opakuje se před jeho odjezdem nějaká událost, která by s ním mohla souviset?"

„Ano. Pokaždé dostane telegram."

„Ach tak, to by mohlo být důležité. Přečetla jste si některý telegram?"

„Dva. Jeden začátkem tohoto roku, druhý před několika lety. Letošní zněl: ‚Přijeďte Sydney.' Ten starý ‚Přijeďte Adelaide'. Ani jeden nebyl podepsaný a oba byly odeslány z Merredinu."

„Víte určitě, že váš otec dostal i tentokrát telegram?"

„Nevím, nebyla jsem přitom," řekla, a Bony vytušil, že v hloubi duše o telegramu vůbec nepochybuje.

„Popište mi, prosím, tatínkovy návraty."

Lucie chvíli mlčela. Zavřela kurník a dveře přístřešku, ve kterém spaly kachny.

„Vrací se vždycky v noci," začala pomalu. „Někdy na začátku noci, jindy uprostřed. Přijíždí autem, ale to auto jsem nikdy neviděla, vysadí ho vždycky u našich vrat, nedaleko králičího plotu. Kdykoliv přišel tak brzy, že jsem ho viděla, nesl balík whisky. Měl ho pečlivě zamaskovaný, ale vím, že to byla whisky, přistihla jsem ho, jak zakopává láhve. Cestou do svého pokoje

řekne někdy dobrou noc, někdy neřekne ani slovo. Jakmile je v doupěti, zamkne dveře, odmítá kohokoliv k sobě pustit, s kýmkoliv promluvit, kohokoliv přijmout. To trvá vždycky několik dní, pak vyjde ven a vypadá příšerně.“

„Má peníze?“

„Ano, vždycky má peníze. Jakmile se vzpamatuje, zaplatí okamžitě naše drobné dluhy.“

„A dá vám něco z peněz, které přinesl?“

„Ne, to je právě také záhada. Tatínek je k nám totiž obvykle velice štědrý, ale když se vrátí ze svých podivných cest, nedá ani Slunečnici, ani mně jediný penny. Nemohu se zbavit myšlenky, že nám nechce dávat peníze, které považuje za špinavé. Rozumíte mi?“

„Ano. Úplně.“

„Pomůžete nám?“

„Ano. Zjistím, kam a proč pan Jelly jezdí a za co dostává peníze, které přináší domů.“

„A pak mi všechno řeknete, ano?“

Bony chvíli mlčel. Opakovala svou otázku. Řekl zvolna:

„Pokud to bude možné, tak vám to řeknu, slečno Jellyová. Ale muži jsou divní, nelogičtí tvorové. Dokážou napáchat strašné věci, které bych nedovedl říct ani své vlastní ženě. Ale zatím se zbytečně nezneklidňujte. Jak jsem poznal pana Jellyho, neumím si představit, že by dělal něco nečestného. Je možné, že tajně pije nebo propadl jiné neřesti a nedokáže se vlastní vůlí ubránit. Kdybyste se v takovém případě dověděla pravdu, mohla byste mu podat pomocnou ruku. Můžete se spolehnout, že udělám, co je v mých silách, a zachovám naprostou diskrétnost, ač už se dovím cokoliv. A nedělejte si zatím zbytečné starosti. Příčinou každého stínu je jas.“

„Děkuji vám,“ řekla vřele, a protože se už blížili k domu, přestali o panu Jellym mluvit.

Paní Saundersová přestěhovala zatím Slunečnici do obývacího pokoje; ta prosila, aby jí Bony napsal něco do památníku. Napsal jeden verš z Shellyho, podepsal se a zeptal se Lucie:

„Mimochodem, odpoledne jsem viděl z Loftusovy farmy vyjít nějakou ženu, nesla zřejmě na pole svačinu. Nevíte náhodou, kdo to mohl být?“

„Jestli byla vysoká a hubená, byla to slečna Waldronová, sestra paní Loftusové. Žije **s** paní Loftusovou od té doby, co Loftus zmizel.“

„Předtím tam nebydlela — myslím ve dnech, kdy byl Loftus v Perthu?“

„Ne. Nebydlela.“

Zachytil pohled, který na něj upřela, když zodpovídala poslední otázku. Jako by se otázka dotkla posledního článku v řetězu nešťastných událostí. Ale v přítomnosti Slunečnice se nechtěl dál vyptávat, začal raději mluvit o životě v divoké přírodě, líčil, jak kdysi pozoroval bitvu mezi dvěma orly a liškou; orli se střídavě snášeli k lišce a bili do ní perutěmi tak dlouho, až ji utloukli k smrti.

Žlutozlaté světlo lampy ozařovalo Bonyho živý obličej. Paní Saundersová pletla, ale Lucie zapomněla na ruční práci a poslouchala stejně zaujatě jako Slunečnice. Otevřenými okny a dveřmi pronikaly do místnosti příznačné zvuky noci: cvrkot cikád, kuňkání žab na pokraji hráze a štěkot lišky, která se tiše plížila po vzdálených písečných náspech. Pak se náhle rozštěkali psi.

Bony vypravoval dál, ale v duchu uvažoval, proč začali štěkat. Za dvacet vteřin zaslechl tiché vrčení blížícího se auta. Za dalších pět vteřin zahlédl v očích Slunečnice záblesk strachu a věděl, že i ona teď slyší motor. Nepřerušil se, ani neohlédl, pouze vytušil, že Lucie tiše vyšla z domu.

Zároveň zmizelo štěstí a klid, na jejich místo nastoupil strach. Paní Saundersová zírala upřeně před sebe, v myšlenkách putovala

směrem ke králičímu plotu, až na rozcestí. Čekala—napjatě čekala, jestli se vůz zastaví. Pozorovala jeho mihotavá světla, která se sunula za hradbou stromů, vyčkávala, zda vůz zabočí k jihu na hlavní silnici, anebo na cestu, která vede podél plotu k farmě. Vůz konečně zastavil — u vrat farmy.

Slyšeli, jak motor zmlkl. Viděli v duchu, jak vysoká postava pana Jellyho vystupuje z auta, tak zřetelně, jako kdyby stáli přímo u plotu. Pak mu popřáli chvilku času, aby se rozloučil s řidičem, motor znova zabral, řidič zařadil rychlost a rozjel se do kopce.

Vůz se zřejmě vracel do Burracoppinu, odkud bude pravděpodobně pokračovat na Merredin.

„Tatínek," zašeptala Slunečnice.

„Všechno bude v pořádku," ujistil ji Bony. Lucie se vrátila do pokoje, beze slova se posadila a začala vyšívat. Paní Saundersová pletla dál se stoickým výrazem madame Defarge. Bony začal líčit domorodý hon na klokany, věděl, že nikdo nevnímá jediné slovo, všichni se snažili uprostřed psího štěkotu zaslechnout zvuk kroků.

Pak se čas zastavil. Psi se řítili směrem od domu, štěkot se změnil v radostné kňučení. Mužský hlas je okřikl. Na verandě se ozvaly kroky.

Bony tiše vstal, postavil se do nohou lehátka, aby viděl na dveře. Světlo ozářilo doutníkovitou postavu pana Jellyho dřív, než překročil práh. Zastavil se ve dveřích, plášť přehozený nedbale přes rameno, v jedné ruce držel cestovní brašnu, druhou objímal lepenkovou krabici.

Jeho obvykle rudolící obličej byl popelavě šedý. Jen o půl tónu tmavší než svatozář vlasů, která mu trčela nad ušima. Světle modré oči připomněly Bonymu oči Micka Landona, byly podivně skelné a rámovaly je temné kruhy.

Neřekl jediné slovo, dokonce ani nepozdravil, důstojně vykročil ke svému doupěti.

„Tati! Slunečnice si ošklivě opařila nohu. Nepodíváš se na ni?“ řekla Lucie odhodlaně a klidně.

Jelly se neochotně zastavil, neodložil ani jediné zavazadlo. Pak došel ke Slunečnici, tyčil se nad ní a němě na ni shlížel. Dítě se statečně usmívalo do popelavého obličeje, svíralo pevně památník.

„Už je to mnohem lepší, tati. Ale zezačátku to hrozně bolelo,“ promluvila stejně klidně jako její sestra.

Jelly pohnul rty. Skelné oči na vteřinku zněžněly.

„To chce trochu odvahy, Slunečnice,“ řekl. Ale ani ji nepolíbil, ani nepohladil, obrátil se a vyšel z pokoje. Pak slyšeli, jak zamyká dveře svého doupěte. Slunečnice se tiše rozplakala. Lucie se nepatrně zapotácela, klesla na kolena vedle pohovky a dala se také do pláče.

11 DVĚ ZÁHADY

OBĚ BURRACOPPINSKÉ ZÁHADY přibíraly den ode dne na zajímavosti. Inspektor Bonaparte si byl plně vědom, že zmizení George Loftuse má mnohem temnější pozadí než obvyklá pouliční vražda. Určité znaky vydělovaly tento případ ze skupiny běžných zločinů. Bonymu se podařilo vysledovat známou Loftusovu noční cestu přesně k opuštěnému stromu, který byl dobrou míli vzdálen od nejbližšího stavení. Pak už nebylo po farmáři ani vidu ani slechu.

Případ toho času skýtal tři hlavní otázky: byl Loftus zavražděn poblíž brány na Old York Road a jeho tělo někde poblíž důmyslně ukryto? Plánoval útěk a najal si vůz, aby zmizel z okolí Burracoppinu? Nebo pokračoval v cestě pěšky a došel až domů?

Jellyho případ byl vlastně ještě zmatenější. Co se skrývalo za jeho tajuplnými odjezdy? Co dělal a který podnik mu za to v období krize vyplácel peníze? Proč se vracel tak poznamenaný? Sám přiznal, že byli s Loftusem přátelé. V každém případě byli blízcí sousedé. Existovalo mezi nimi nějaké tajemné spojení, souvisely jejich nepřítomnosti a podivná výdělečná činnost pana Jellyho?

V pondělí odpoledne se Bony pokoušel srovnat si všechny otázky v hlavě. Projížděl pomalu na svém vozíku podél králičího plotu, opakoval si otázky a hledal odpovědi.

Věřil, že Jellyho případ objasní poměrně snadno, proto jej odsunul a rozhodl se, že se bude obírat třetím bodem Loftusova případu. Pokusí se nejdřív zjistit, zda Loftus došel tu noc až domů.

Kdyby se mu totiž podařilo prokázat, že Loftus domů vůbec nedošel — při nedostatku důkazů by to patrně trvalo hezky dlouho —, nezbývalo by než pátrat jinými směry, věnoval by tomu třeba rok, i kdyby měl plukovníka Spendera přivést do hrobu a sebe

definitivně připravit o místo u queenslandské policie. Protože jedině smrt by ho přiměla, aby vzdal tento případ neuzavřený.

Na Loftusově farmě sekali oba muži dosud pšenici. Na východ od farmy a plotu byla půda neobdělaná, uprostřed buše se tísnily shluky vysokých bílých blahovičníků. Dojel k tábořišti, vzdálenému asi *půl* míle jižně od Loftusova plotu; bylo to místo, odkud Hurley slyšel v osudnou noc vytí psů. Zajel do nejhlubšího stínu a vypráhl koně.

Napojil ho a připoutal ke stromu, na který přivázal pytel ovsa. Kůň byl spokojený, býval takhle přivázán každou noc, klidně přežvykoval a Bony si ještě ověřil, že délka uzdy je dostatečně dlouhá, aby si kůň, až se mu bude chtít, mohl lehnout.

Slunce stálo dosud vysoko a sálalo. Bony rozdělal oheň a uvařil si v kotlíku čaj. Nádrž s vodou umístil na kozlík, posadil se na dno a opřel se, popíjeje čaj v pohodlí a v bezpečné vzdálenosti od nepříjemných mravenců.

Z houštiny vyběhl králík a začal sbírat stébla sena, která kolem sebe trousil žvýkající kůň. Bony ho pozoroval a vzpomínal na Zázvora, který se před třemi dny vydal se správcem za svým pánem. A právě vzpomínka na Zázvora Bonymu připomněla, že Erik asi slyšel výt Loftusovy psy, když tu minule tábořil. Proto se tu Bony usadil, chtěl si ověřit svědectví a nasbírat, pokud možno, další informace o Loftusově domácnosti.

Všichni psi vyjí, ale ne každý pes štěká. Pes dingo vyje, ale jako ochočený domácí pes nikdy nezaštěká.

Divoký pes, kříženec mezi domácím psem a dingem, štěká velice zřídkakdy, ale zato vášnivě rád vyje ve smečce, nebo odpovídá osamělým vytím jinému psu. Domácí psi z důvodů člověku neznámých vyjí na měsíc, ale dosud nikdo neprokázal, že vyjí zármutkem a bolestí.

Nicméně je jisté, že domácí psi vyjí, protože nemohou provázet milovaného pána. Vyjí také často, když jejich pán, ať je jakékoliv barvy — umírá. Sporná zůstává otázka:

Vyje pes, protože ví, že jeho pán zemřel?

Zatímco jedl, spatřil Micka Landona, jak kráčí přes strniště, okamžik myslel, že jde k němu, ale když Landon přeskočil plot, pochopil, že míří jinam. Ještě ho chvíli pozoroval, mladík přešel přes cestu a zabočil k východu, k Jellyho farmě.

Vrátil se až za šera a nesl součást jakéhosi stroje, kterou si zřejmě vypůjčil od Jellyho nebo od Lucie. Došel k místu, kde se Bony utábořil, a řekl přívětivě:

„Dobrý večer. Viděli jsme se už na taneční zábavě, že?“

„Ano,“ odpověděl Bony a vzhlédl od cigarety, kterou si právě točil. „Byla to dobrá zábava,“ dodal.

„To bych prosil. Další tancovačku budeme mít příští sobotu v Jilbadgie. Určitě se tam vypraví slušná parta a někdo vás rád sveze.“

„A kde to je?“

„Hned vedle Desetimílové brány. Když budete mít chuť, přijďte mezi nás. Myslím, že to bude slušný podnik.“

„Pokusím se,“ řekl Bony neurčitě a prohlížel si pozorně Landona, jehož dokonalé tělo se přesně rýsovalo pod bavlněným tričkem bez rukávu. Ačkoliv měl obličej, prsa a paže obílené žňovým prachem, vypadal úhledně a byl zřejmě čerstvě oholený.

„To vy jste šel v sobotu odpoledne přes naši skálu?“

„Ano, slečna Jellyová mě pozvala na čaj, a já jsem to vzal z Burracoppinu pěšky vzdušnou čarou.“

„To jste tedy šel pěknou divočinou.“

„Ano. Ale byla mi milejší než zaprášené cesty.“

„Nějaký náklaďák by vás byl zaručeně svezl.“

„To jistě, ale já rád chodím pěšky. Koneckonců, od toho máme nohy. Jestli se vypravím na sobotní zábavu, klidně těch deset mil ujdu.“

Landon Bonyho pozoroval v houstnoucím šeru.

„Jste zkrátka pedestrián,“ řekl. „A měl jste ohromný štěstí, že jste v tyhle mizerný době dostal práci u králíkářů.“

„Kdepak štěstí, příteli, protekci,“ odpověděl Bony lehkomyslně. „Spolek černá ruka, rozumíte?“

Landon se zasmál a smích mu ještě přidal na kráse. Ale byl to nápadně krátký smích. Odumřel náhle, jako by Landon nebyl zvyklý se smát a přistihl se při něčem nepatřičném.

Upřel znova své jednolitě modré oči na Bonyho, prohlížel si ho pátravě, jako by ho zneklidňovala myšlenka, že se už někde setkali. Bony mu nabídl kalíšek čaje, a když Landon odmítl, nabídl mu tabák a papírky. Zatímco Landonovy jemné prsty připravovaly cigaretu, Bony řekl:

„Mimochodem, když jsem předevčírem šel kolem Loftusovy farmy, zastavil jsem se a požádal o sklenici vody. Velice jsem přitom obdivoval váš nový stoh. Snažil jsem se odhadnout, kolik tun slámy obsahuje. Můžete mi to prozradit? Já bych hádal padesát.“

„Stoh slámy!“ opakoval Landon ostře. „Chcete vědět, kolik váží? Řeknu vám to úplně přesně: šedesát čtyři tuny. Vy se nějak specielně zajímáte o stohy?“

„Ne, zajímá mě tady všechno. Já jsem totiž až dosud o pšeničné oblasti nic nevěděl, pocházím z Queenslandu a živil jsem se tam původně chovem dobytka,“ vysvětloval Bony klidně.

„Tam jsem zase já nikdy nebyl. Ale myslím, že je čas, abych už šel. Uvidíme se tedy pravděpodobně na taneční zábavě. Přeju vám dobrou noc!“

„Dobrou noc!“ odpověděl Bony srdečně.

V jedenáct hodin vyšel měsíc. V půl dvanácté začali Loftusovi psi dlouze a smutně výt. Krajina byla tak tichá, že Bony zaslechl, jak je Landon okřikuje.

Když se druhý den pozdě odpoledne vrátil Bony do Burracoppinu, zastavil se na poště a vyzvedl si tři obálky; dvě měly brisbanská razítka, třetí přišla z Perthu.

Uklidil bryčku, nakrmil koně a potom odešel do pokoje, aby si v klidu přečetl dopisy. Otevřel první obálku, obsahovala kopii Muirova telegramu, poslaného úřední cestou. Zněl:

Dostal jsem ho. Opouštím dnes Brisbane. Manželka vzkazuje, že se máš hned vrátit. Vysvětloval jsem, že máš veselou dovolenou.

John

Dokonce i telegram dokázal Muir poznamenat svou zbrklostí. Bonyho to popuzovalo a strachoval se o kariéru přítele, který někdy není s to sestavit jasnou zprávu. V druhé obálce našel dopis od šéfa queenslandské policie plukovníka Spendera. Byl bez oslovení, naklepaný na stroji:

Zkraťte, prosím, dovolenou, vraťte se co nejrychleji. Je třeba, abyste převzal důležitý případ v Cunnamulla. Odpovídá vašim zkušenostem. Nástup nutný.

Pod podpisem připsal plukovník rukou:

Pro slitování boží, vraťte se co nejdřív. Obklopuje mě stádo neschopných pitomců, kteří nedokáží usvědčit ani opilce. Jsem jediný policajt mezi sborem šílenců.

Mezi rozmazanými kaňkami iniciály G. H. S.

Bony se zasmál, vybavil se mu cholerický obličej a divoká povaha plukovníka Spendera; za bojovným zevnějškem se ukrývalo laskavé a velkorysé srdce. Dopis byl datovaný jedenáctého listopadu, tedy dva dny poté, co Bony v Perthu potkal Johna Muira. Mezitím se už Muir dávno pokusil vysvětlit plukovníkovi burracoppinský případ a plukovník mu zaručeně vynadal, že do něho Bonyho zasvěcoval.

Třetí dopis byl od manželky, poslední odstavec zněl:

Doufám, že si příjemně užíváš dovolenou. Tak dlouhá cesta vlakem by pro mě byla příliš únavná, a tys vždycky toužil poznat Západní Austrálii. Setkal ses už s Johnem Muirem? Je milý, že? Patrně nikdy nezestárne; věčně neklidný chlapec. Mám pravdu?

Bonyho úsměv zněžněl a oči se mu mírně zamlžily. Jeho žena pocházela z misionářské rodiny, byla míšenka a měla všechny skvělé mateřské vlastnosti, něhu, vlídnost, porozumění. Už dvaadvacet let spolu žili jako milenci, nepoznali ani hněv ani vzájemnou nedůvěru. Ani s bělochem, ani s černochem by si žádný z nich tak dokonale nerozuměl.

Příští den ráno se Bony rozhodl, že si vezme den volna a zajede do Merredinu, aby se porozhlédl, odkud dostává pan Jelly telegramy. V devět čtyřicet pět nastoupil do služebního oddělení nákladního vlaku.

V západoaustralském Chicagu (Merredin je kvetoucí město a důležitý železniční uzel) se vyptal nějakého chlapce na cestu a pak vešel váhavě na policejní stanici, kde za hladkým dřevěným stolem trůnil seržant Westbury.

„Dobrý den! Dobrý den!“ zahlaholil merredinský náčelník a otáčel se jako holub na báni, až konečné našel židli a přistavil ji ke stolu. „Jsem moc rád, že vás vidím — moc rád.“

Zateklé oči se upíraly na Bonyho jako obnažené ocelové hroty.

„Ulil jsem se na jeden den z práce,“ vysvětloval Bony vážně, „fyzickou práci totiž smrtelně nenávidím. Hodí se snad pro bělochy, ale já jsem jenom poloviční běloch. Získal jste pro mě nějaké informace?“

„Pomaličku se mi to schází — pomaličku. Postupoval jsem velice opatrně; velice opatrně. Něco tady mám, ale není to ještě všechno.“

Bony převzal nashromážděné materiály, rychle je roztřídil a přelétl očima. Landon se narodil v Northamu, v Západní Austrálii, v roce 1901. Vstoupil do armády 7. srpna 1918 a byl zbaven služby 19. července 1919. V květnu roku 1923 se dal k policii, ale už příští rok byl propuštěn, protože se zapletl s nějakou ženou. Potom pracoval v dolech v okolí Kalgoorlie, v roce 1927 nastoupil u Loftuse.

„Tak Landon sloužil u policie?“

„Jo. Včera tady byl Mason — seržant Mason. Říkal, že si ho pamatuje. Slušnej chlap — slibná kariéra — ale blázen po ženských — ženský ho zničily. A já slyšel nedávno v Burracoppinu, že je to místní šejk.“

„Pokud jde o ženy — určitě,“ potvrdil Bony. „Ale jinak proti němu snad nikdo nic nemá. Co bylo s tou ženou, kvůli které ho propustili?“

„Vydržoval si ji.“

Paní Mavis Loftusová se — podle záznamu — narodila v Cobaru v Novém Jižním Walesu. Pocházela z pastorské rodiny. Pokud se podařilo seržantovi zjistit, byl její život celkem všední. 3. května 1924 se v Cobaru provdala za George Loftuse. Bony se zaklonil v židli a kousal si zamyšleně spodní ret. Informace byly zcela nezávazné. Měl pocit, jako by došel k vysoké hladké zdi, u které každá cesta končila.

„A vy něco víte?“ zeptal se seržant nedočkavě. „Nic,“ přiznal Bony.

„Z Jižní Austrálie také nepřišly žádné zprávy; ale to ještě neznamená, že se Loftus neschoval v Adelaide na nějakou loď a neodjel do Melbournu — Melbournu.“

Bony se usmál na potícího se seržanta.

„Loftus neodjel do Victorie. Ani na okamžik neopustil tento stát.“

„Ale jak to víte, jak to můžete vědět?“

„Díky nadání nebo vlastnosti, která bezpečně informuje vaši ženu, že právě sedíte v hospodě.“

Westbury se hlasitě rozřehtal. Když záchvat skončil, řekl:

„Pak je to zaručeně pravda. Loftus se nehnul ze Západní Austrálie. Mý starý to vždycky vyjde; vždycky.“

„Ano, my dva se nikdy nemýlíme, seržante. Neznáte náhodou zdejšího poštmistra?“ „Náhodou znám.“

Bony studoval asi čtyři vteřiny seržantův rudý, žoviální obličej. Pokoušel se odhadnout, do jaké míry otupily úřední předpisy jeho mozek. Pak začal opatrně rozvíjet ožehavé téma:

„Chtěl bych vás poprosit o malou službu, seržante. Potřeboval bych doporučující dopis pro poštmistra, ve kterém mu vysvětlíte, kdo jsem a co tu dělám, požádáte ho o diskrétnost a zároveň ho poprosíte, aby mi pomohl v jisté záležitosti; osvětlím mu ji osobně. Jestli bude ochotný, ušetřím spoustu energie a času, které bych potřeboval, kdybych postupoval úřední cestou. Předpisy mě někdy strašně otravují, seržante. Tak co, napíšete mi doporučení — a budete mlčet?“

„Samozřejmě — samozřejmě. A vůbec na nic se vás neptám.“

„Jste prozíravý muž, seržante.“ „Cože?“

„Myslí vám to, příteli.“

Seržant Westbury se rozzářil — a napsal dopis.

Poštmistr si dopis přečetl a podíval se zkoumavě do Bonyho usměvavého obličeje. Ve své úřadovně se zeptal:

„Co pro vás mohu udělat?“

„Ukázat mi telegram, který byl odeslán z tohoto úřadu před 17. listopadem a je adresovaný panu Jellymu do Jižního Burracoppinu. To je všechno.“

Poštmistr asi na deset minut zmizel. Vrátil se S příslušným blanketem. Bony četl:

„Přijeďte Perth.“

Na zadní straně bylo podle předpisu energickým rukopisem vyplněno jméno a adresa odesilatele: „Slunečnice Jellyová. Jižní Burracoppin.“ „Děkuji vám,“ řekl Bony zdvořile a vyšel do ulic.

VRACEL SE pětihodinovým nákladním vlakem a cestou si srovnával v hlavě oba případy. Průvodčí měl plné ruce práce, Bony seděl ve služebním oddělení sám, žádný spolucestující ho naštěstí neotravoval obvyklým tlacháním o cenách pšenice a o politice.

Jellyho záhada se Bonyho cestou do Merredinu skutečně ani v nejmenším neobjasnila. Telegram, který pracně získal, vedl zase do slepé uličky, jasné bylo pouze to, že ho neodeslala Dulcie Jellyová. Bony prochodil asi hodinu po městě, pak se ještě jednou vrátil na poštu, aby se pokusil získat popis odesílatele.

Úředník, který telegram přijímal, se nemohl rozpomenout, kdo ho podával. Velice mlhavě se domníval, že jméno „Slunečnice“ už někde viděl. To bylo vše. Důvod, proč bylo toto jméno použito, samozřejmě neznal a veškeré další vyptávání bylo bezvýsledné. Bony se dohadoval, že se jméno možná vyskytlo už na předchozích telegramech, které Jellyho odvolávaly do nejrůznějších australských měst.

Jistý si byl pouze tím, že ani Slunečnice, ani její sestra, ani sám Jelly telegramy neodesílali. Farmář ovšem musel vědět, co předvolání do Perthu znamená a kdo je jménem jeho dcery odeslal.

Bylo nanejvýš pravděpodobné, že telegram odeslala žena, kdyby byl ženské jméno uvedl muž, byl by si to úředník patrně pamatoval. Vzkaz tedy poslala žena. Předala ho poštovnímu úředníkovi 16. listopadu ve 14 hodin 20 minut.

Šetření v případě George Loftuse končilo zatím před touž nepřekročitelnou zdí, která tak úspěšně, kryla podivnou činnost Roberta Jellyho. Bony začínal pomalu pochybovat o své intuici, zdálo se mu, že dobrodušného seržanta Westburyho svým holedbáním pouze klamal.

Až dosud se rameno vah spíš mírně nachylovalo k teorii, že byl Loftus zavražděn; náhle začalo dávat přednost plánovanému útěku, na který si od začátku umíněně přisazoval seržant Westbury, člověk pohodyplný a vyrovnaný s životem, ale zároveň zkušený a mazaný policista. Proti němu stál názor správce Graye a pana Jellyho, ti oba věřili, že byl Loftus zavražděn, jenomže neměli Westburyho zkušenosti a nevyšetřovali případ od samého začátku. I jinak se veřejné mínění dělilo na dva tábory, jeden zastupoval Thorn, druhý paní Poolová.

Bony zatím nevěděl prakticky o mnoho víc než oni, budoval své domněnky na stejných základech. Ale rozhodl se nepropadat beznaději. Jak životní filosofie, tak zkušenost ho poučily, že právě vražda mezi všemi ostatními zločiny podléhá nejbezprostředněji nemilosrdným zákonům Času. Je totiž pouze otázkou Času, kdy se střetne myšlení dvou lidí, zrodí úkaz, kterému se běžně říká náhoda, a ta hravě doplní chybějící článek řetězu. Ať se kámen ukryje sebehlouběji, Čas jej vždycky vyzvedne na povrch země. Totéž pravidlo platí pro zločin, čas jej odkryje, byť byl sebehlouběji ponořený do černé propasti tajemství.

Zatímco vlak zpomaloval, protože šplhal k vrcholu nejvyššího horského hřebenu, vyňal Bony zápisník a pročetl si záznamy ze 16. listopadu.

Toho dne pečlivě prozkoumal zdemolované auto a okolí. Provázel ho Zázvor, honil celý den králíky, dva chytil a přinesl je Bonymu, jednoho pohřbili u sloupku plotu. Večer se seznámil s Thornem a Dobrým duchem Austrálie, v noci pozoroval Jellyho, spolu s neznámým mužem vyměňoval prasklou pneumatiku, pak odjel směrem k Merredinu. Bony se pokusil shrnout události:

16. listopadu ve dvě dvacet odeslala jakási žena z merredinského poštovního úřadu telegram panu Jellymu do Jižního Burracoppinu, podle předpisu vyplnila na zadní straně blanketu jméno a adresu odesílatele. O minutu později byl telegram předán

telefonicky do Burracoppinu, Burracoppin totiž neměl telegrafické spojení, Jelly bydlel čtyři míle od města, nicméně obdržel zprávu krátce po odeslání, protože ještě týž večer uposlechl výzvu. Buď tedy Jelly sám očekával zprávu v Burracoppinu, nebo požádal některého šoféra, aby mu ji přivezl. Ale zřejmě zprávu ten den s určitou pravděpodobností očekával a udělal proto příslušná opatření. Kdyby ji byl očekával s naprostou jistotou, byl by ji vlastně nepotřeboval.

Jelly se patrně vrátil týmž vozem, kterým odjížděl. Byl to čtyřdveřový sedan, pravděpodobně anglické výroby, nevypadal jako americký vůz. Skutečnost, že neměl žádné číslo, nebyla nijak výjimečná. V těchto divokých a odlehlých končinách se majitelé vozů často chovají jako řidiči nákladáků, kteří schválně nezavírají vrata plotu, je to místní hazardní hra se zákonem.

Bony vystoupil v Burracoppinu z vlaku v dobré náladě, čím byl případ složitější, tím víc se v hloubi duše bavil. Slunce právě zapadalo. Svoz pšenice už skončil, dělníci stáli v hloučku poblíž můstkové váhy, aby si ještě společně vykouřili těžce odpracovanou cigaretu, než se rozejdou pod sprchy a k večeři. Výčep hotelu byl přeplněný, řidiči a farmáři tam vesele popíjeli. Na správě ve dvoře čekala na Bonyho paní Grayová, nesla mu dopis.

„Dostali jsme ho odpoledne," vysvětlovala. „Řidič vám přivezl vzkaz od Lucie Jellyové. Snad proboha nelezete chudákovi Erikovi do zelí?"

„Ale paní Grayová, jsem přece ženatý člověk," bránil se s úsměvem Bony. „Slíbili, že mě pozvou na bridž, a to se tedy zřejmě stalo."

„Jestli tam jedete dneska, mohla by vás paní Loftusová svézt až k jejich farmě. Přijela do města, aby si vyzvedla v garáži opravené auto."

„To už ho vytáhli z příkopu a opravili?"

„Ano. Policie jim k tomu minulý týden dala svolení."

Bony to samozřejmě věděl, ale předstíral prostoduchost i nadále.

„Škoda byla tedy zřejmě menší, než se zdálo," poznamenal.

„Určitě, v garáži ji stačili opravit za dva dny. Ale jestli se chcete vypravit k Jellyům dneska, seberte se a běžte za paní Loftusovou."

„Tak mě tedy omluvte, poslechnu vaší rady," usmál se Bony a smekl klobouk. Jakmile došel na silnici, otevřel obálku a přelétl vzkaz, podepsaný Luciinými iniciálkami:

Prosím, přijďte dnes večer. Otec je ve velice podivném stavu, jsme strašně vyděšené.

Se sevřenými rty minul Bony hotel, odmítl Thornovo pozvání na skleničku, šlapal dál, až spatřil před nějakým obchodem Loftusův sice pojízdný, ale dosud potlučený automobil. Cekal asi pět minut, pak vyšla paní Loftusová, doprovázel ji prodavač s těžkým balíkem zásob. Bony řekl:

„Dostal jsem na dnešní večer pozvání k Jellyům. Chtěl jsem se vás zeptat, jestli by vás příliš neobtěžovalo svézt mě k vašemu plotu?"

Krásná paní Loftusová mu okamžik zírala do obličeje, její šedozelené oči se střetly s jeho modrýma a odhadly, že se za ostrými rysy hnědého obličeje skrývá mírná, bezelstná povaha.

„Ale ano," řekla a usmála se, „svezu vás. Pojedu asi v šest a nemohu čekat ani o minutu déle. My jsme se už někde viděli, že?"

Vyslovila otázku nedbale, jako společensky nadřazený člověk, kterého odpověď toho druhého příliš nezajímá. V jejím hlase zazněl přízvuk, který naznačoval, že tato paní je k míšencům spíš zvyklá promlouvat z verandy svého domu. Ale Bony zachoval zářící úsměv a řekl:

„Ano. Nedávno jsem vás požádal o vodu a vy jste byla tak laskavá a dovolila jste mi, abych se napil.“

„Aha, už vím. Tehdy jste také šel k Jellyům, že?“

„Ano.“

„Lucie je rozkošná, nemyslíte?“ „Je,“ odpověděl vážně a dodal: „A slečna Dulcie také.“

Paní Loftusová se odvrátila, ale ne dost rychle, aby Bony nezahlédl úšklebek, který jí zkřivil rty. Její výraz se diametrálně lišil od dobrosrdečného škádlení paní Grayové.

Přešel uzavřené železniční území a zamířil ke garáži. Oba majitelé si právě smývali mastnou špínu z rukou a chystali se podnik na noc zavřít.

„Ahoj, Bony! Ty sis ale sehnal krásnou ulejvku. Dneska máš neděli, jo?“ zeptal se starší.

„Ale kdepak. Vzal jsem si den volna, protože špatně snáším zdejší počasí,“ odpověděl se smíchem Bony. „Byl jsem v Merredinu a chtěl jsem své ženě poslat pět liber. Jenomže pak jsem na to úplně zapomněl. Můžete mi rozměnit desetilibrovou bankovku? Nějaké drobné si musím nechat pro sebe.“

„Desetilibrovou bankovku! Slyšíš, Frede, on rozhazuje desetilibrový bankovky!“

„Je na čase, abysme navštívili Graye a vymámili místo ve státních službách. Se soukromým podnikáním je amen,“ naříkal Fred, vlasatý bledý chlapík kolem čtyřicítky.

„Máte kliku jako vždycky, Bony,“ řekl druhý mechanik. „Farmáři u nás tu a tam přece jenom pustí chlup. Odpoledne jsme zrovna něco nainkasovali, můžeme vám tedy vypomoct. Počkejte vteřinu.“

„Právě jsem zahlédl paní Loftusovou, stála u nějakého auta,“ svěřil Bony Fredovi. „To ale jistě nebyl ten vůz, co naboural Loftus, že?“

„Přesně ten, Bony. Stálo ji to patnáct babek, a protože víme, že je na tom bledě, nechtěli jsme jí ho vydat, dokud nezaplatí. Ale ona kupodivu přišla napakovaná, zaplatila patnáct liber a ještě šest, který nám dlužila.“

Fredův společník se vrátil se svazkem librových bankovek. Odpočítal jich deset Bonymu do ruky, která se nezachvěla, a přijal výměnou desetilibrovou bankovku.

„Mnohokrát vám děkuji,“ řekl Bony klidně. „U večeře se patrně zase sejdeme. Teď musím spěchat, v šest mám schůzku s jednou dámou.“

Fred se zašklebil. Bony se zazubil. Všichni tři se zasmáli.

Cestou k penziónu paní Poolové prohlédl Bony bankovky, kterými paní Loftusová zaplatila účet v garáži. Byly to úplně nové bankovky a všechny série K/11. Tedy série, ze které pokladník v Bance Nového Jižního Walesu vyplatil Georgi Loftusovi sto liber.

13 RŮZNÁ POZVÁNÍ

PANÍ LOFTUSOVÁ přišla k autu, u kterého Bony čekal, v půl sedmé. Bony se zaradoval, když zjistil, že ji doprovází slečna Waldronová. Usadily ho na zadní sedadlo, vydobyl si jakýs takýs prostor mezi nepřeberným množstvím balíčků; paní Loftusová si sedla za volant, její sestra na vedlejší sedadlo.

Bony děkoval osudu za přítomnost slečny Waldronové, která mu umožnila vyhnout se nežádoucímu rozhovoru s paní Loftusovou. Oba případy vzaly náhle nový obrat a zaměstnávaly plně Bonyho myšlenky. Otázku, proč ho Lucie Jellyová žádá o pomoc, odsunul do pozadí, věděl, že mu to za chvíli vysvětlí, a zaměřil svou pozornost zcela bezvýhradně na bankovky série K/11, které získal v garáži.

Předpoklad, že shoda série bankovek je čistě náhodná, byl víc než pravděpodobný. Řada bank a stovky obchodních základen v Západní Austrálii vydaly jistě nespočetné množství těchto bankovek. Jedna taková série patrně obsahovala desítky tisíc bankovek. Podivná byla tedy především skutečnost, že paní Loftusová — na jejíž podporu se organizoval dobročinný ples, který vynesl sedm liber a dva šilinky — byla náhle schopna zaplatit v garáži jednorázově jedenadvacet liber a navíc podniknout rozsáhlé nákupy v obchodě, kde musela možná také napřed splatit dlouhodobý dluh.

Kde vzala peníze? Její otec, pastor někde poblíž Cobaru, jí mohl poslat šek. Mohla také prodat drahocenný šperk, aby stačila krýt náklady farmy; to nebylo zcela nepravděpodobné, před sňatkem s Loftusem byla zámožná.

Nicméně stávala i možnost, že zaplatila v garáži týmiž bankovkami, které byly proplaceny Loftusovi. Ale jak k nim přišla? Nebyla tak hloupá, aby jednala bezmyšlenkovitě, proto

bylo nepravděpodobné, že by použila peněz, které získala zločinem. Muselo by ji snad napadnout, že policie bude pátrat po tom, kolik peněz měl její muž onu noc u sebe a odkud je získal. Nejpravděpodobnější vysvětlení tedy bylo — a pravděpodobné je velice často také pravdivé — že jí manžel peníze poslal.

Bonyho víra v intuici utrpěla další otřes. Nakonec bude mít pravdu seržant Westbury. Jestliže Loftus poslal své ženě peníze, je to dostatečný důkaz, že je naživu. A je možné, ba dokonce pravděpodobné, že paní Loftusová přesně ví, kde je a proč se skrývá.

Krátce poté, co Bony dospěl k tomuto zneklidňujícímu závěru, zastavili u otevřených vrat Loftusovy farmy. Červenavé světlo, které se odráželo od západního nebe, se rychle měnilo v purpur.

„Mnohokrát vám děkuji," řekl Bony, když stanul na cestě vedle paní Loftusové.

„Není zač. Přeji vám příjemný večer. Pozdravujte ode mě, prosím, slečnu Jellyovou," řekla sladce, ale v hlase i smíchu se ozval posměch.

„To rád udělám, paní Loftusová. A ještě jednou, mnohokrát vám děkuji."

Vůz se znova rozjel, cestou mezi strnisky směřoval k domu, Bony ho zpovzdáli pozoroval. S hádankovitým úsměvem, který těkal kolem rtů a bolel v srdci. Kdykoliv se setkal s australskou ženou tohoto typu, rozjitřila se skrytá rána, připomněla mu jeho méněcenný míšenecký původ, základní kámen jeho chorobné ješitnosti. Věděl, že snobismus je maska nevědomosti, známka duševní omezenosti, krutá zbraň všeho hloupého a zlého, a přece ho projevy snobismu zraňovaly víc než cokoliv jiného.

Tato zranitelnost vysvětlovala i jeho jediné profesionální selhání. Vysvětlovala totiž jeho bezbranný obdiv pro paní Thorntonovou z Barrakee, pro slečnu Marian Stantonovou z Windee i pro sestry Jellyovy. Laskavost a porozumění těchto žen

bylo balzámem na jeho ránu, nečistota rasy útočila neustále na jeho vrozenou hrdost, a pouze tato hrdost mu bránila, aby se za to nemstil s krutostí vlastní jeho domorodým předkům.

Purpurový nádech klidného večera se postupně měnil v šedomodrou barvu začínající noci. Bony pochodoval rychle podél plotu směrem k jihu. Jeho nálada se lepšila úměrně tomu, jak se vzdálenost mezi paní Loftusovou a jím zvětšovala a vzdálenost mezi ním a Slunečnicí zkracovala.

Když došel k Jellyho farmě, ležel na západním obzoru úzký, světlounce žlutý pruh světla a na nebi už svítily první hvězdy. Dokud se k němu psi nezačali lísat, neviděl je, ale věděl, že se k němu rozeběhli. Věděl také, že za nimi vyšla Lucie Jellyová, ačkoliv ji spatřil, teprve když už stála v bílých šatech těsně vedle něho.

„Děkuji vám, že jste přišel, pane Bony," uvítala ho prostě a vřele. „Pojďte, prosím, dál, a kdybyste se náhodou setkal s tatínkem, buďte tak hodný a řekněte mu, že jste se u nás zastavil jenom náhodou, ano?"

„To hravě svedu," řekl rozhodně. „A jak se tatínkovi daří?"

„Neviděly jsme ho od okamžiku, kdy se minulou sobotu zamkl ve svém pokoji."

„Od soboty? Dneska je středa. Slyšely jste, jak se v pokoji pohybuje?"

„Ano. Přechází a mluví pro sebe. Vzal si jídlo a pití, které jsem mu připravila za dveře, a také jsme slyšely, jak pozdě v noci vyšel z domu a zase se vrátil."

Položila chvějící se ruku na Bonyho předloktí a zvedla k němu bledý, ustaraný obličej. Mluvila rychleji:

„Není to tentokrát o nic horší než jindy. Rozdíl je vlastně jenom váš slib. Dřív jsem to prostě musela snášet sama; musela jsem donekonečna uvažovat, co mohl udělat, že je pro to tak zničený. Snažila jsem se kvůli Slunečnici tvářit se vesele a být

statečná; ale Slunečnice už dospívá, žádný úsměv ji neoklame a já nevím, jak mám odpovídat na její otázky. Přála jsem si zoufale, aby mi někdo přišel na pomoc, abych se o někoho mohla opřít. Do Erika jsem se zamilovala, ale známe se příliš krátce, do rodinných záležitostí ho nemohu zatahovat. Je pravda, že vás znám míň, ale najednou jsem měla pocit, že vás musím zavolat, že už to další noc nevydržím; a jsem strašně ráda, že jste přišel. Zní to moc hloupě?“

Bony zaslechl v jejím hlase náznak hysterie. Zapomněl už úplně na arogantní chování paní Loftusové. Měl chuť položit Lucii ruku kolem ramen a chlácholit ji, jako by chlácholil Slunečnici nebo svého nejmladšího syna. Ve společnosti paní Loftusové byl ponížený míšenec, teď se znova proměnil v inspektora Bonaparta, uznávaného kriminalistu, uznávaného člověka.

„Tatínka přenechte mně,“ řekl konejšivě. „Teď už se nemusíte ani bát, ani trápit. Půjdeme pozdravit Slunečnici a paní Saundersovou — předpokládám, že vás ta dobrá duše ještě neopustila.“

„Děkuji vám, pane Bony. Moc a moc vám děkuji.“

Stiskla mu pevně paži, pak jemně odtáhla ruku. Bony si plně uvědomoval, jak strašnou odpovědnost nesla od matčiny smrti na svých křehkých bedrech. Na verandě je očekávala Slunečnice, opařenou nohu měla dosud zafačovanou.

„Pan Bony!“ vykřikla a šedé oči se jí radostně rozzářily. „Jsem strašně šťastná, že jste k nám přišel!“

„Zastavil jsem se, abych vám mohl složit poklonu,“ lhal srdnatě Bony. Zavedla ho vítězoslavně do jídelny a přinutila, aby se posadil vedle ní na pohovku. Paní Saundersová mu nabídla šálek čaje a Bony odpověděl: „Děkuji vám — děkuji vám!“ Bezděčně si uvědomil, že už se opakuje jako seržant Westbury.

„Co dělá bolavá noha?“

„Je mnohem lepší. Lucie říká, že si už v pátek budu moci sundat obvaz.“

„Výborně, to se mi moc hodí, přišel jsem vás totiž všechny tři pozvat na sobotní taneční zábavu do Jilbadgie. Půjdete se mnou?“

Slunečnice se podívala na sestru roztouženýma očima. Ale Luciin pohled byl nepřítomný.

„Já bych šla moc ráda,“ pronesla důrazně paní Saundersová.

„To je skvělé,“ odtušil Bony. Pohlédl s pozvednutým, obočím ještě jednou na Slunečnici: „A co vy?“

Slunečnice se znova prosebně podívala na sestru.

„Lucko, prosím tě,“ žadonila téměř šeptem. Lucie řekla:

„Ano, ovšem, s radostí přijmeme vaše pozvání, pane Bony.“

„Tak výborně, platí,“ řekl Bony vesele a s úlevou. „Zábava začíná v devět. Zastavím se pro vás tedy v půl deváté.“

„Ale jak se tam dostaneme?“ zeptala se Slunečnice.

„Pojedeme autem. Fred, majitel garáže, má krásný vůz.“

„To je výborný nápad. Myslíte, že tam na nás počká?“

„Určitě. Tak dlouho, dokud nebudete unavená, nebo dokud ples neskončí. Když mě na okamžik omluvíte, zajdu za vaším otcem, abych ho také pozval.“

„Tatínka?“

„No ovšem. Přemluvíme ho, aby šel s námi.“

„Jenom jestli se nechá přemluvit!“

„Ode mne určitě,“ Bony vstal. „Nezdržím se dlouho,“ řekl s úsměvem. „Až se vrátím, zamluvím si tance, kdybych to nechal na sobotu, ostatní by mi vás rozebrali.“

Ale veselému hlasu se už nepodařilo znova vytvořit šťastné ovzduší, které zničila zmínka o panu Jellym. Když Bony vykročil k jeho doupěti, objevil se ve všech očích strach. Procházel krátkou chodbou k zapovězeným dveřím a cítil, jak se mu v srdci rodí chladná zloba vůči muži, který svým podivínstvím ničí životy svých dětí. Zaklepal na dveře tak rozhodně, jako by na ně bušil jménem zákona.

Ale z pokoje se neozval ani zvuk.

Zaklepal tedy znova, ještě rozhodněji.

„Jdi pryč, Lucie!“ rozkázal Jelly hlubokým, melodickým hlasem.

„To jsem já, Napoleon Bonaparte,“ oznámil Bony hlasitě. „Pusťte mě dovnitř, pane Jelly, potřebuji s vámi mluvit.“

„Jděte pryč!“

„Otevřete, prosím, pane Jelly.“

„Nechte mě na pokoji! Neslyšel jste?“

„Neodejdu, dokud si s vámi nepromluvím o velice důležité záležitosti. Jsem umíněný člověk, pane Jelly.“

Jelly neodpověděl. Bony čekal. Bony čekal deset vteřin.

„Slyšel jste mě, pane Jelly,“ řekl a v jeho hlase se ozval náznak zloby, který dokazoval, že se nenechá odbýt.

Dveře se rozletěly. V měkkém světle se rýsovala silueta Jellyho vysoké postavy. Železné ruce sevřely Bonyho paže, smýkly jím do pokoje a zaklaply mu zkušeně ocelová pouta kolem zápěstí. Dveře zapadly.

Lampa s červeným stínidlem trčela na stole jako maják ve vzpínajícím se moři nepořádku, které tvořily novinové výstřižky, nádoba s lepidlem, nůžky, dvě prázdné a jedna poloprázdná láhev, několik sklenic, džbánek vody, zvětšeniny fotografií a obrazové rámy, krajíce chleba a roztékající se máslo na talíři. Barevné světlo zvětšovalo postavu pana Jellyho do zdánlivě obřích rozměrů.

Byl jenom v košili a v kalhotách. Svatozář šedých vlasů měl ošklivě zcuchanou, obličej bílý jako posmrtnou masku. Díval se na spoutaného Bonyho a světle modré oči se zarudlými víčky dokazovaly, že ještě žije. Pak promluvil a v jeho hlase se neozýval hněv. Bony pochopil, jak je situace nebezpečná.

„Jste tady, tak ven s tím,“ rozkázal Jelly.

„Posaďte se — chtěl bych si s vámi popovídat,“ odpověděl Bony klidně.

„Velice by vám prospělo, kdybyste trochu slevil na svém sebevědomí,“ začal farmář důležitě. „Když se k vám běloši chovají až pošetile slušně, považujete to za jejich slabost a oplácíte jim zpupností. Okamžitě mi vysvětlíte, proč jste se sem dobýval tak nehorázným způsobem, nebo —“

„Posaďte se — chtěl bych si s vámi popovídat,“ opakoval Bony podruhé. „Přišel jsem k vám jako přítel a byl bych rád, kdybychom zůstali přátelé.“

Jelly stiskl rty. Deset vteřin si prohlížel Bonyho jako koně na trhu. Pak přešel k polici, chvíli se přehraboval v zásuvkách, až našel bič z nosorožci kůže. Vrátil se k Bonymu a řekl:

„Chcete mě donutit, abych použil násilí?“

Bony vstal. Jelly k němu o krok postoupil. Bonyho ruce se nepatrně pohnuly, odhodily pouta na stůl.

Jellyho upřený pohled se snesl z Bonyho obličeje na lesklá pouta. Byla dosud zamčená, jak je zamkl Bonymu na zápěstích. Bony přešel beze spěchu na opačnou stranu stolu a Jelly ho nenásledoval. Zíral upřeně na pouta, jako by ho jejich lesk hypnotizoval. Několik vteřin vládlo naprosté ticho a trvala nehybnost, pak se Bony vrátil, uchopil židli a přistavil ji vedle té, kterou mu Jelly původně vnutil.

Opakoval potřetí:

„Posaďte se — chtěl bych si **s** vámi popovídat.“

Farmář zvedl oči k Bonyho obličeji. Stáli proti sobě a měřili se pohledem jako boxeři před zápasem. Jelly byl zřejmě na pokraji nervového zhroucení, vyčerpaný neznámým vzrušením a nadmírou alkoholu. Chvěly se mu všechny nervy, na obličeji a na krku se objevovaly drobné záškuby. Připomínal člověka, který se probírá z epileptického záchvatu; roztřásly se mu údy. Bony opakoval počtvrté:

„Posaďte se — chtěl bych si s vámi popovídat.“

Otočil se úmyslně k Jellymu zády, vyklidil na stole místo, připravil sklenice a uchopil láhev whisky. Celou tu dobu očekával, že náhle ucítí strašlivou ránu bičem. Rozhodnutí, zda se Jelly změní v šílence anebo ve zkroceného, poraženého muže, viselo na vlásku. Bony začal nalévat whisky do sklenic. Rozestavil je na protilehlé konce uklizeného prostoru, přesně mezi ně umístil džbán s vodou. Za zády zaslechl nepatrný pohyb, podlehl téměř pokušení otočit se a začít bojovat o svůj život a vydechl úlevou, když z příštího zvuku pochopil, že se Jelly zhroutil do připravené židle.

Aniž se na farmáře podíval, usedl rovněž, vyndal tabák a papírky a začal si balit cigaretu. Až když si zapaloval, pohlédl kradmo na Jellyho a zjistil, že se na něho světle modré oči upírají se směsicí údivu a zvědavosti. Rozložil se pohodlně v židli, věděl, že vlastně zná Jellyho už velice dlouho.

„Pracoval jsem před několika lety dost často pro queenslandskou policii jako stopař," řekl přátelsky, pochopil, že má vyhráno. „Vymýšleli si na mě různé žertíky, tu a tam mě také zaskočili nepřipraveného a navlíkli mi náramky. Seřizovací pouta, která se u nás běžně používají, jsou myslím lepší než americká. Ale uznávám, že váš poslední francouzský model je daleko nejlepší. Blahopřeji vám."

Jelly nepřestával zírat.

„Napijte se," pobídl ho Bony a prohlížel si zvětšeninu portrétu, kterou farmář dosud nezavěsil.

Jelly konečně promluvil a jeho hlas prozradil, jak úporně bojuje o znovunabytí rovnováhy.

„Proč jste sem přišel?" zeptal se.

„Protože mám tři syny."

„Jaká je souvislost mezi vašimi syny a vaší neohlášenou návštěvou?"

„Nevím, kolik je vám, ale mně je třiačtyřicet,“ spustil Bony a klidně přitom pokuřoval. „Ženil jsem se mladý, oženil jsem se šťastně a žijeme jako spokojená rodina.“

Prudce se předklonil a namířil prstem za Jellyho záda. Pohledy obou mužů se střetly. Bony pokračoval: „Za těmito dveřmi vaše dcery žijí ve věčném strachu. Minulou sobotu mě pozvaly na čaj. Stal jsem se svědkem vašeho návratu. Dneska večer jsem přišel, abych oplatil jejich přátelskou laskavost a pozval je na taneční zábavu do Jilbadgie. Paní Saundersová mi svěřila, že jste od svého příjezdu nevyšel z pokoje a nedovolil nikomu, aby k vám vstoupil. Považoval jsem za svou povinnost se k vám probojovat a říct vám do obličeje, že se chováte ostudně.“

„Máte hodně silné nervy,“ řekl Jelly ponuře.

„Slunečnice mi dodala trochu odvahy.“

„A jste trochu moc zvědavý, že?“

„Ano, to jsem vždycky byl,“ přiznal Bony.

Farmářova ruka, která si roztržitě pohrávala s nedotčenou sklenicí, dopadla náhle na Bonyho zápěstí. Bony se ani nepokusil se osvobodit, sevření bylo pevné a neprolomitelné jako železná závora. Místo toho se zeptal:

„Vy jste byl v které věznici?“

Kdyby byl Bony hodil pod farmáře granát, účinek by byl přibližně stejný. Ve zlomku vteřiny stál Jelly na nohou, vytřeštěně zíral na Bonyho a drtil mu zápěstí obrovitou tlapou. Bony byl spokojen, jeho útok způsobil, že na místo chladného syčivého vzteku nastoupil otevřený hrdý hněv.

Jelly zachrčel:

„Co tím myslíš, ty hnusná barevná kryso?“

„Má otázka je jenom logický důsledek vašeho chování, nasadil jste mi pouta a dopravil jste mě do pokoje příliš šikovně, a teď držíte příliš odborně mé zápěstí. Nechápu, proč se zlobíte, že jsem

uhodl vaše původní povolání, když je sám stavíte tak bezostyšně na odiv.“

„Zřejmě toho o mém povolání víte požehnaně,“ zamručel Jelly.

„Jak jsem vám už řekl, s policisty a dozorci jsem se před časem hodně stýkal. Ale obávám se, že jsme trochu odbočili. Chtěl jsem s vámi přece mluvit o rodinném životě. Vy nechápete, že tím podivným chováním kazíte svým dětem život?“

Předchozí otázka Jellyho vymrštila, tato ho naopak uzemnila. Sklesl do židle, položil hlavu na zpustošený stůl, zakryl si obličej rukama a rozplakal se. Následující minuty patřily k nejhorším, které Bony prožil.

Špičatá holá hlava plačícího muže se dotýkala zvětšené fotografie asi pětadvacetiletého mladíka, který byl čistě vyholený a nepůsobil ani v nejmenším podezřele. Vlasy měl mírně pocuchané jako od mořského vánku a široce rozevřené oči se dívaly s okouzlující otevřeností. Bony uchopil snímek, aby si jej prohlédl, ze zvědavosti jej obrátil a přečetl si Jellyův nápis:

„Charles Laffer. Oběšený. Fremantle —“

Jelly se patrně hotovil připsat datum popravy, když ho Bony vyrušil neodbytným klepáním. Morbidita této kratochvíle Bonyho zamrazila, zhluboka se nadechl a pomalu, tichým hlasem začal Jellyho přemlouvat, aby toho nechal. Popisoval neblahé následky, kterými tato podivná sběratelská vášeň musí nutně ovlivňovat farmářovo okolí, upozornil, k jak nešťastným koncům by mohla vést. Líčil utrpení Lucie a Slunečnice, ale nezmínil se ani slovem o Jellyho záhadných cestách a záhadných telegramech. Jelly se konečně uklidnil, zvedl hlavu a řekl trpce:

„Nedá se nic dělat, jsem stará baba, Bony. A někdy se mi zdá, že jsem vlastně blázen. Lituji, že jsem vám vyčetl váš původ, a omlouvám se vám; už řadu dní jsem v hrozném duševním stavu.

Ale když už jste měl odvahu přijít mě dráždit přímo do mého doupěte, něco vám o sobě prozradím.“

Přešel znova k polici a vrátil se s malou fotografií ve stříbrném rámečku. Položil ji před Bonyho.

„To je moje žena. Tak vypadala přibližně rok poté, co jsme se vzali.“

Zatímco si Bony prohlížel starší vydání Slunečnice, sundal Jelly ze stěny zarámovanou fotografii. Položil Ji vedle obrázku své ženy.

„A tohle je Tomáš Kingston, který ji zavraždil, když bylo Dulcii deset měsíců.“

Bony se prudce otočil a vzhlédl k farmáři.

„Pak se ale nejmenujete Jelly,“ řekl.

„Ne. Když se to stalo, přijal jsem dívčí jméno své matky. Muselo to být, rozumíte? Vzdal jsem se místa ve vězeňské službě a usadil se tady, zdejší krajina byla tehdy ještě panenská. Mé manželství bylo také velmi šťastné. Když věšeli Kingstona, ležel jsem na Mettyně hrobě a nemohl jsem už ani plakat. Oba jsou mrtví, ale starý Bob Jelly žije dál a chce mít přehled o každé kryse, která vraždí: trpí, když zločinec doběhne zákon, a raduje, se, když zákon doběhne zločince.“

„To chápu,“ řekl Bony s účastí. „Ale přesto se domnívám, že byste měl víc myslet na své dcery. Starat se především o ně a o jejich štěstí. Neuvědomujete si, že když věnujete většinu své energie této podivínské zálibě, poskytujete zároveň příležitost Kingstonovi, aby vaším prostřednictvím ničil i životy vašich dětí? Radím vám dobře, zapomeňte na minulost a pokuste se zachránit budoucnost,“ Jelly si znova zakryl obličej rukama. Bony pokračoval: „Když jsem pozval děvčata na ples, byla veselá a těšila se, jakmile jsem se zmínil, že pozvu také vás, znejistěla a začala mít strach. Buďte rozumný, pane Jelly, vzdejte se své

posedlosti. Sebereme společně všechny tyhle krámy, odneseme je do zahrady a spálíme.“

„Ne,“ řekl Jelly rozhodně. „Teď hned nemohu, ale jsem ochotný udělat kompromis. Přestanu sbírat své zločince v okamžiku, kdy do posledního rámu vsadím fotografii Loftusova vraha. Tedy v den, kdy ho oběsí. Pak toho nechám.“

„Loftusův vrah bude tedy tečka za větou?“

„Ano, přesně tak.“

„No dobrá,“ řekl Bony s povzdechem. „Vypadáte jako člověk, který drží své slovo. Ale snad bychom teď mohli zajít do kuchyně a oznámit, že jste mé pozvání přijal a pojedete s námi do Jilbadgie.“

Jelly zvedl obličej.

„Teď ne,“ řekl prosebně. „Jsem špinavý a neoholený.“

„Přinesu teplou vodu a ručník,“ oznámil Bony a vstal. „A než uplyne hodina, uslyšíme, jak se děvčata smějí.“

Jelly ještě něco namítal, ale Bony už byl na chodbě. Rychle jí prošel a vstoupil do kuchyně. Tři páry očí se na něho upřely a němě prosily, aby mluvil rychle.

„Prosil bych džbán horké vody, umyvadlo a ručník,“ ohlásil Bony.

„Tatínek! Je poraněný?“ zeptala se Lucie prudce.

„Ne,“ zasmál se Bony, „je v nejlepším pořádku a chce se oholit, aby se tu za pět minut mohl objevit svěží jako jarní květ!“

Paní Saundersová se přirovnání srdečně zasmála. Všechny tři pak Bonyho rychle vyzbrojily příslušnými náležitostmi, takže se do Jellyho cely vrátil za necelé dvě minuty a přistihl farmáře, jak stojí u okna a zbytkem whisky kropí nevinný záhon. Bony postavil umyvadlo a džbán s vodou na prázdný mycí stůl, Jelly se ohlédl a řekl s údivem:

„Jste dost zvláštní člověk. Začínám tušit, že vás budu mít docela rád.“

„Každý se do mě během času zamiluje,“ odtušil Bony.

„Tak mi obtáhněte břitvu, třesou se mi ruce.“

Ale přesto se Jelly oholil velmi pečlivě. Pak si umyl chomáček šedivých vlasů, učesal je, oblékl si čistou košili a vykartáčované sako — proměna uštvaného opilce byla dokonalá. Nicméně zaváhal:

„Dost se stydím. Radši bych se s nimi sešel až ráno.“

„Půjdeme tam spolu,“ řekl Bony rozhodně, „anebo — mám ještě lepší nápad. Vylezeme oknem a vejdeme do kuchyně ze zahrady, budeme předstírat, že jsme obhlíželi drůbež.“

Jelly zíral tři vteřiny na Bonyho, jako kdyby ho viděl právě poprvé. Pak důstojně přikývl těžkou hlavou a prolezl oknem jako kluk, který kradl ve špižírně. Společně došli k verandě, společně vstoupili do kuchyně. Bony se za prahem zastavil. Jelly o krok postoupil. Mrkal rozpačitě, ale oči mu zářily.

Slunečnice, která stála u pohovky, zapomněla úplně na zafačovanou nohu a rozeběhla se k němu. Lucie ji poněkud rozvážněji následovala. Takže Jelly držel v každé mohutné tlapě jednu dceru, střídavě je líbal a po opáleném obličeji mu stékaly slzy.

Bony vytrhl ze zápisníku list papíru a napsal: „Vyzvednu vás v sobotu v půl deváté.“

Věděl, že ho paní Saundersová pozoruje, položil tedy lístek na kuchyňský stůl, kývl na ni, ukázal na lístek, položil prst na ústa a vyšel tiše z domu.

14 NÁZORY PANA THORNA

VE ČTVRTEK Bony celý den kácel dřevo z hustého lesního porostu ve východní části státní farmy. Plot potřeboval nové sloupky a příslušné dřevo se už léta těžilo v této končině. Bony s překvapením zjistil, že ho není tolik, kolik by nezasvěcenec očekával: jakmile totiž stromy uschly, napadli je všudypřítomní termiti. Nařezané kůly pak svážel k plotu.

V poledne si udělal přestávku. Kůly uložil mezi stromy nedaleko plotu, bryčku zavezl do hlubokého stínu, koně vypráhl a uvázal ke stromu, aby si našel polední pastvu. Sám si rozdělal oheň, naplnil kotlík vodou z bandasky a zavěsil ho nad oheň, aby si uvařil vodu na čaj. Australan se totiž nenají, když nevypije několik šálků čaje.

Náklaďáky naložené pšenicí ujížděly k Burracoppinu a vracely se prázdné zpátky. Slunce zalévalo silnici prudkým žárem, mračna bílého prachu se vznesla k vrcholům stromů, jako by to byla hranice, kterou jim stanovilo slunce. Rachotící vlak se řítil z kopce směrem k ohradě, Bony se zájmem pozoroval, jak dlouhá řada vagónů, naložených pšenicí, mizí k přístavu.

Opřel se pohodlně o nový sloupek, který pečlivě zasadil, a čekal, až se voda začne vařit. Vlak už zmizel z dohledu, Bony tedy chvíli pozoroval, jak plameny olizují kotlík, pak jeho pozornost upoutal shluk masařek, které se rojily u plotu. Když k nim natáhl nohu, okamžitě se rozletěly, ale jakmile nohu stáhl, vrátily se na místo.

Bonymu začala vrtat hlavou otázka, proč se mouchy tak vytrvale drží u jednoho jediného kůlu. Půda tam nebyla o nic vlhčí než kdekoliv jinde. Problém ho zaujal natolik, že hodil bezmyšlenkovitě do vařící vody hrst čaje a zapomněl odstavit

kotlík; než hádanku rozluštil — trvalo to několik minut — nabyla tekutina modročerné barvy.

Sloupek obležený mouchami byl týž, u kterého před řadou dní pohřbil Zázvorova králíka. Patnáct palců pod udusanou zemí leželo mrtvé králičí tělo, podléhalo zákonitě rozkladu, silný zápach pronikal až na povrch země a přitahoval mouchy. Bony odstavil spokojeně kotlík z ohně a odnesl si modročernou tekutinu na podlahu bryčky, kde hodlal jako obvykle v klidu obědvat. Opřel se zády o postranici a pustil se do jídla, ale za chvíli spatřil, jak se na služebním kole blíží Thorn. Zastavil opodál, seskočil, pohlédl nejprve na hodinky, pak na slunce, pak se rozhlédl po okolí a uviděl Bonyho. Vesele zamával a odvázal z kola kotlík na čaj a balíček s jídlem.

„Tomu říkám klika," oznámil, když došel k bryčce, „jestli vám to nevadí, uvařím si čaj na vašem ohýnku."

„Ale prosím, jen si poslužte," odpověděl Bony.

Thorn se zmocnil Bonyho bandasky, nalil si do kotlíku vodu. „Jo, kdyby to tak bylo pivo," zahučel.

„V tuto hodinu je snad přece jenom lepší čaj," poznamenal Bony s úsměvem a pozoroval, jak nešťastná vodní myš upevňuje kotlík nad ohněm.

Trvala na svém názoru.

„Pivo je nejlepší v kteroukoliv denní i noční hodinu, co je rok dlouhej. A chutná vůbec nejlíp, když je přesně takový vedro jako dneska. Jenomže já neměl nikdy v životě štěstí. Ani to zatracený potrubí nepraská teď, ale bude nepřetržitě praskat celou zimu, až bude voda jako led. Vyrazíte v sobotu do Jilbadgie na tancovačku?"

„Myslím, že ano. Vy tam budete?"

„No, moc se mi nechtělo, tam není po ruce jediná hospoda. A že bych měl chuť trsat celou noc při kafi, to doopravdy nemůžu tvrdit. Ale má stará si vzala do hlavy, že ji musím vyvést, a já se

pro klid v domácnosti zásadně nikdy nehádám.“ Thornův obličej se rozjasnil nadějí. Řekl: „Že bysme tam zkusili propašovat pár flašek?“

„Proč ne?“

„Jak vy se tam přepravujete?“

„Autem. Slíbil jsem, že svezu Jellyovy.“

„Jo ták!“ protáhl Thorn pomalu, ale zato zřetelně. Tiše hvízdl. Pak dodal: „Jelly zas nafasoval prachy, že jo? Zacouval domů z vejletu?“

„Nevím, kdy se vrátil,“ zalhal mistrně Bony a zívl.

Thorn nahlédl do kotlíku. „Tak, hotovo,“ oznámil. „Podejte mi svůj šálek,“ dodal, když usoudil, že uplynula dostatečně dlouhá doba, aby se čaj správně „natáhl“.

„Jak jste se bavil na dobročinném plese?“ zeptal se Bony.

„Ale, ušlo to,“ odpověděl Thorn, přestal zřejmě přemýšlet, jak propašovat na příští zábavu pivo, jeho kulatý obličej se opět vyrovnal. V malých šedých očích zazářila sladká vzpomínka. Dodal s mírnou výčitkou: „Měl jste jít se mnou naproti do hospody, jak jsem vám to naznačoval. Krásně jsme tam asi hodinu popíjeli. Pak se mi málem udělalo nanic, protože jsem do sebe naládoval peprmintový bonbóny, abych zahnal pach piva; a jak jsem se vrátil, ztropila mi navíc stará scénu, že jsem se nalil, znemožnil, že jsem zkrátka ožralý prase. Vy jste taky ženatej?“

„Přes dvacet let.“

„No nazdar,“ zamumlal Thorn soucitně. Chviličku mlčel, pak spustil znova: „Šofér z desítky vykládal dneska klukům v Burracoppinu, že starýho Loftuse zadrželi v Leonoře. Slyšel to v Merredinu, svěřil mu to v hospodě číšník, ten to měl od svý sestry, která má za muže policajta. Já věděl, že vzal Loftus roha!“

„A proč?“ zeptal se Bony klidně; v koutku duše pocítil hluboké zklamání.

„To nevím, ale za to, že zdrhnul, mu snad nemůžou nic udělat. Vzít nohy na ramena není přece zločin. Já si mezi námi myslím, že pláchnul svý starý, protože jí měl už plný zuby. Na jedný straně je dost oblíbená, ale plno lidí ji taky nemůže ani vystát. Má stará jí například nemůže přijít na jméno. Na obyčejný dělníky se Loftuska vytahuje, a celá její společnost přitom nestojí ani za zlámanou grešli.

Uvidíte, že teď Loftuska zažádá o rozvod; Stará tvrdí, že by si ji Landon vzal — tedy hlavně její farmu. Jo, ten má hlavu na pravým místě, jenom kdyby se tolik nehonil za každou sukní.“

Thorn dojedl, uložil šálek a ubrousek do tašky a začal si pomalu a soustředěně zapalovat dýmku. Spotřeboval tři sirky, dýmka konečně chytila, Thorn opět navázal na svůj monolog a Bony zatím odpočíval s přivřenýma očima.

„Když jste se zmínil o tý dobročinný merendě, vzpomněl jsem si na krásnou příhodu,“ řekl Thorn. „Ve středu večer před tancovačkou si má stará vybrala v bance pět liber. V sobotu večer ji napadlo, že zbývající tři bankovky budou bezpečnější v její kabelce než pod matrací. Hezky hlasitě mi to oznámila a vrhla na mě významný pohled. Neřek jsem nic, ať si dělá, co chce. Vzala peníze na zábavu, někdy kolem půlnoci otevřela kabelku, aby si napudrovala raťafák, a vytrousila přitom složený bankovky. A přišla na to, káča, až když bylo pozdě. Představte si, že někdo úplně cizí za ně vychlastal sto dvacet krásně vychlazených půllitrů.

A to mi, prosím, oznámila úplně klidně. Kdybych já byl ztratil šesták, byl bych měl doma peklo. Náhodou jsem zahlíd Landona, výjimečně bez ženský, a ten mě utěšoval, že v bance možná budou znát čísla bankovek. Byl ochota sama, příští den šel do banky zúčtovat zábavu, tak se zeptal vedoucího a ten mu řek, že čísla librovejch bankovek si nepoznamenávají.

Jo, Landon je prima chlap. A umí taky prima rozhazovat! Jestli si ji nakonec vezme, bude z nich krásnej pár, ale Loftuska brzy zjistí, že to s ním nebude mít tak lehký jako se starým Loftusem.“

Thorn vykládal dál a dál, probíral obyvatele Burracoppinu jednoho po druhém. Bony tiše naslouchal a v koutku duše uvažoval, proč se Landon tolik zajímal o čísla ztracených bankovek. Zároveň ho zneklidňovala zpráva, že Loftuse údajně našli na vzdáleném severovýchodním konci státu v Leonoře.

Thorn konečně ohlásil konec polední přestávky a slezl z vozu.

„Musím už bohužel mazat,“ oznámil s lítostí. „Uvidíme se tedy v sobotu v Jilbadgie. A nezapomeňte, přineste s sebou aspoň půl tuctu flašek. Já přinesu taky svůj díl, schováme si poklad do skrýše a tu a tam si v klidu dáme pěkně do drbana.“

„Prosím?“

„No přiťukneme si spolu.“ „Ach tak.“

„To jste nikdy neslyšel?“

„Ne. Ale teď jsem už poučil a budu si to pamatovat.“

„To doufám. Až vám zašeptám jdem na to, budete vědět, co máte dělat. Nejdůležitější je, abysme si našli spolehlivou skrýš. Tak nashle.“

„Na shledanou,“ odpověděl pobaveně Bony. Usmíval se, zatímco se Thornova objemná, dobře živená postava vzdalovala.

Když přelezla vodovodní potrubí, nasedla na kolo a šlapala po rovné služební cestě, zašeptal něžně: „Srdečné díky, zasloužíte si dát do drbana, příteli.“

DEN PŘED ZÁBAVOU v Jilbadgie dostal Bony dlouhý dopis od seržanta Westburyho, který dokazoval, že se tento dobrý muž vyjadřuje písemně mnohem plynuleji než ústně. Oznamoval triumfálně, že George Loftus byl dopaden, s dvěma spolupracovníky vrtal šachtu poblíž Leonory, zřejmě doufali, že najdou zlatou žílu. Paní Loftusová na svého muže žalobu nepodala a státu nevznikla automobilovou havárií škoda, pro kterou by mohl farmáře trestně stíhat; jakékoliv omezování osobní svobody bylo tedy nepřípustné. Dopadeného Loftuse ofotografovali a snímky pošlou, aby bylo možno identifikovat jeho totožnost.

Dopadený zatím energicky popírá, že by byl Georgc Loftus, tvrdí, že se jmenuje Frank Lovelance a teprve před nedávnem přijel z Jižní Austrálie do oblasti zlatých polí. Jeho popis se nicméně shoduje s popisem George Loftuse, který dodala merredinská policie. V závěru dopisu vyjádřil Westbury potěšení nad prakticky uzavřeným případem a vyslovil naději, že ho Bony na zpáteční cestě ještě jednou navštíví.

Ale ani tato úřední zpráva nepřesvědčila Bonyho, že Loftus je dosud mezi živými. Šestý smysl ho varoval před unáhleným závěrem a Bony se rozhodl, že dokud nebude mít v ruce jasný důkaz, bude pokračovat v pátrání.

Možnost, že onen člověk v Leonoře je skutečně Loftus, bylo třeba teoreticky připustit; pak bylo ale také třeba vysvětlit, proč vyměnil pohodlný domov a půvabnou ženu za drsný život v táboře zlatokopů, navíc uprostřed žhavého léta. A bylo naprosto nemyslitelné, aby někdo pro tento záměr rozbíjel vlastní auto.

Čas mátl stopy, lámal je, kroutil a rozhojňoval. Dny míjely a Bony dosud nenašel klíč, který by ho dovedl k jádru záhady. Začínal se přiklánět k názoru, že Loftusovo zmizení určuje

podivné chování pana Jellyho. Když rozluští Jellyho tajemství, objasní možná i Loftusův případ. Kromě toho vykoná dobrý skutek.

Kdyby Bony dbal služebních povinností, byl by už dávno na zpáteční cestě do Queenslandu. Jenomže Bony nebyl s to své případy opustit. V duchu se dovolával slibu, který dal Lucii, i slibu Muirovi. Ale v hloubi duše věděl, že nebýt těch slibů, stejně by se nevzdal. Raději riskoval velice nepravděpodobné propuštění, pracoval totiž bez úředního povolení mimo vlastní stát. Pouze vzpomínka na těžce zkoušeného plukovníka Spendera Bonymu tu a tam vyloudila vzdech.

Vyhotovil dlouhý přípis a zaslal jej seržantu Westburymu s prosbou, aby text neprodleně odtelegrafoval plukovníkovi. Obával se totiž, že telefonický rozhovor z Burracoppinu by vyzradil jeho totožnost. Seržant poslechl, ale naprosto nepochopil, proč žádá Bony o prodloužení dovolené a chce pokračovat v burracopinském případu, když Loftuse zadrželi v Leonoře.

Bony usoudil, že musí poněkud ustoupit od své teorie a všemocný čas pořádně postrčit. Paní Loftusová a Mick Landon se určitě zúčastní taneční zábavy v Jilbadgie. Pravděpodobně přijede i slečna Waldronová, a kdyby nechtěla, vymyslel by záminku, jak ji vylákat. Loftusovu farmu budou tedy hlídat jenom tři psi, dva Bony zahlédl, když se tam stavil pro vodu — vypadali hodně divoce. Ale v domě, který budou hlídat, se možná skrývá vysvětlení, proč Loftus zmizel do Leonory. Pokud tam skutečně zmizel — Bonyho intuice to neustále popírala.

Když v sobotu v poledne skončil práci, zašel do garáže, aby na večer najal Freda a jeho vůz. Fredova společníka odvedl na chvíli stranou a požádal ho o jinou službu. Oba mechanici totiž patřili k vzácnému lidskému druhu, který je bezděčně opatrný v jednání i v řeči. To už postřehl u hromadných večeří v penziónu manželů Poolových, a zasvětil tedy Williama bez obav do svého tajemství.

Za vysokým železným přístřeškem uprostřed dvora mu vysvětloval:

„Potřeboval bych, abyste mi prokázal nějakou službu. Jak už víte, Fred mě dneska večer odveze do Jilbadgie — ale s vámi chci mluvit o jiné záležitosti. Napřed vám musím svěřit malé tajemství.“

V Bonyho hlase zazněla otázka, William ji zodpověděl souhlasným přikývnutím.

„Jsem detektiv, příslušník policejního sboru, a jsem pověřený pátráním po zmizelém Georgi Loftusovi. Nejlepší snad bude —“

Dal Williamovi přečíst seržantův dopis.

„Ale já jsem myslel, že ho už našli,“ namítl William.

„Tvrdí to, ale já jim nevěřím,“ řekl Bony rozhodně. „A i kdyby ten člověk v Leonoře byl Loftus, skrývalo by se za jeho útěkem ještě mnoho nejasností a mně by se je možná podařilo objasnit, kdybych se dejme tomu hodinu mohl nerušeně procházet po jeho domě. Paní Loftusová a Landon půjdou určitě na ples. Pokud nebude chtít jít slečna Waldronová, něco si vymyslím, abych ji tam dostal.

Potřebuji od vás toto: Odjedete odtud na motocyklu přibližně v deset hodin, zastavíte asi čtyři nebo pět set yardů před společenským domem a schováte se u silnice. Já vyklouznu při první vhodné příležitosti, přisednu k vám, vy mě odvezete na Loftusovu farmu, vysadíte mě tam, odlákáte psy, asi za hodinu se pro mě vrátíte a odvezete mě zpátky na ples. Nebo chtěl jste se ho snad zúčastnit?“

„Ne.“

„Výborně. Každému tedy, prosím vás, říkejte, že nejdete. Fred tam zaručeně zůstane a protancuje celou noc. Mé nepřítomnosti si pravděpodobně nikdo nevšimne, a pokud by ji nějaký zvědavec přece jenom zaznamenal, spojil by ji nutně s panem Thornem, a

důvody Thornových nepřítomností jsou všeobecně známé. Považoval byste pět liber za dostatečný honorář?“

„To jistě. To beru.“

„A neprozradíte nikomu, kdo jsem?“

„Ani nemuknu. Neřeknu to ani Fredovi, a ten umí spolehlivě držet jazyk za zuby.“

„Tak platí. Přinesu vám později malý balíček, který přivezete s sebou. Na shledanou!“

Přesně ve stanovenou hodinu čekal vyparáděný Fred s prostorným a pohodlným vozem. Bony se dostavil v tmavomodrých šatech, pod sedadlo mezi nářadí uložil pečlivě šest lahví piva a sklenici. Přívětivá vodní myš bude mít radost.

K Jellyho usedlosti. dojeli krátce po půl osmé, vstoupili do kuchyně, kde zastihli Jellyho a Slunečnici. Na stole byly nachystané koláče, zákusky a šálky, na sporáku příjemně voněla káva.

„Všichni připraveni?“ zeptal se Bony.

„Pouze my dva,“ odpověděl Jelly. „Lucie má nové šaty a dává si na čas. A síla, která by přiměla ke spěchu paní Saundersovou, na tomto světě neexistuje; pochybuji, že se najde na onom světě.“

Jelly byl ve své obvyklé, dobrosrdečné náladě. Pohoda a dobrá vůle přímo zářily z velikého obličeje. Byl to zase rozšafný farmář, který se hned tak něčeho nepoleká.

Objevila se paní Saundersová, přívětivá jako vždycky. Nalila všem kávu. Poslední přišla Lucie, měla bílé saténové šaty, chovala se zdrženlivě a klidně.

Nasedli do vozu a vyjeli, Jelly vykládal, ostatní se smáli, u plotu zabočili na státní silnici a ujížděli k jihu. Do Jilbadgie přijeli rozjařeni.

Bony tancoval dvakrát se Slunečnicí a jednou s Lucií, vysvětlil jim, že má ještě nějakou práci a musí proto asi na hodinu zmizet, omluvil se a požádal, aby nevyzradily jeho nepřítomnost.

„Tatínek!“ vydechla Slunečnice.

„Ne. Loftusův případ.“

„Tatínek?“ zeptala se Lucie.

„Ne. Loftus. Váš otec mi slíbil, že se už brzy vzdá své podivné záliby i nenadálých odjezdů.“

„To ráda slyším,“ odpověděla a usmála se šťastně, když ji Jelly požádal o příští tanec.

Taneční sál byl nabitý. Paní Loftusová přijímala gratulace, kdekdo už věděl, ze Loftus žije. Mick Landon řídil zábavu, byl zase v bílé košili a rudých šlích, tvořil nápadně křiklavou skvrnu mezi světlými toaletami. Slečna Waldronová se rovněž dostavila, tancovala s Dobrým duchem Austrálie, jehož taneční vášeň věkem neopadla.

Jediné nebezpečí, které ohrožovalo Bonyho tichý, nepozorovaný odchod, byla falstaffovská postava pana Thorna. Prožíval naprostá duševní muka. S prozíravostí hodnou Macchiavelliho ukryl šest lahví piva do vlhké houštiny asi sto yardů od budovy. Jenomže z přičinění osudu ho manželka hlídala s touž prozíravostí a Bony, který ho měl zachránit, zmizel jako jehla v kupce sena. Thorn zběsile hledal, tu a tam si myslel, že jehlu už má, ale zklamání střídalo zklamání, nakonec objevil Bonyho, až když noc už značné pokročila.

„Hrom ho vzal,“ klel, když se mu konečně podařilo uniknout dozoru a vyplížit se z budovy. „Kam se ten ničema ztratil? Nevypadá na to, že by si pěstoval vlastní skrýš, a já nemám chuť hrát si na Jimmy Woodsera, dokud nebudu vědět s určitostí, že ten padouch nepřines žádný pivo.“

Nakonec mu ale nezbylo než napodobit Woodsera a pít osaměle; první láhev otevřel v okamžiku, kdy Bony dojel na tandemu Williamova motocyklu k brance Loftusovy usedlosti. Přes večerní oblek měl navlečené montérky.

Rozbalil malý balíček, který přivezl William, byla v něm baterka, černý hedvábný kapesník, hrubé kožešinové papuče podšité vlněnou podrážkou, dost velké, aby je navlékl přes večerní střevíce, a láhev anýzového roztoku smíchaného s pěti kapkami růžového oleje, klubko vlněné příze a dlouhý silný provaz.

Papuče mu umožní, aby se pohyboval po domě, aniž po sobě zanechal stopy. Klubko přivázal ke konci provazu a polil je asi čtvrtinou nachystaného roztoku. Baterku a kapesník uložil do jediné kapsy montérek.

„Myslím, že jsme připraveni," řekl Williamovi, který ho napjatě sledoval. „Dávejte, prosím, pozor. Silná vůně této kapaliny — je to směs anýzového roztoku a růžové tresti — nám poslouží jako návnada, která bezpečně odláká štěkající psy. Tenhle konec provazu přivážu k tandemu. Vy mě dovezete k Loftusovu domu, pojedete opatrně po vyjeté stopě. Tam, kde u domu končí cesta a začíná udusaná země, ostře otočíte a budete se pomalu vracet, zase přesně ve vyjeté koleji. V okamžiku, kdy se přiblížíme k domu, odhodím navoněné klubko, které potáhneme za strojem. Psi zavětří a rozběhnou se za námi, já asi v půli cesty sklouznu z mašiny. Psi si mě za těchto okolností ani nevšimnou.

Zato vy je pěkně proženete až do Burracoppinu. Zajedete k prázdné garáži, od níž máte klíč, otevřete hlavní vrata, zavezete stroj dovnitř a sám rychle vypadnete zadními dveřmi, které stejně rychle zamknete. Obejdete znova garáž, počkáte, až přiběhnou psi, vpustíte je dovnitř a zamknete je tam. Teď je čtvrt na jedenáct a pět minut. Načasujte si to tak, abyste byl tady u vrat zpátky o půl dvanácté. Je to jasné?"

„Jako facka."

„Tak dobře. Jedeme."

William se snažil udržet stroj v hluboké brázdě, jízda na tendému nebyla právě nejpříjemnější. Touž vyjetou kolejí projížděl náklaďák, který svážel Loftusovu pšenici, touž kolejí

jezdívalo Loftusovic auto. Byla už hluboká šest nebo sedm palců. Vozy dávaly pochopitelně přednost vyzkoušenému terénu, kde pneumatikám nehrozilo žádné nebezpečí; stopy, které by mohl zanechat motocykl, smaže tedy rozhodně vůz paní Loftusové, až se bude vracet z plesu.

Když dojeli k domu, vyřítili se k nim tři psi. Zuřivě štěkali a vyli. William prudce otočil, Bony upustil klubko. Sledoval ve tmě psy, asi po padesáti yardech zpozoroval, že zavětřili, chytili se tedy do nastražené léčky a budou ji poslušně sledovat. Dokud neklesnou naprostým vyčerpáním.

Bony sklouzl z motocyklu, přeběhl cestu a zamířil na strniště. Tam se zastavil, nehybně pozoroval psy, ti ho minuli bez povšimnutí, s nastraženými čenichy se hnali za Williamovou návnadou.

Pak setřel hrstí slámy stopy, které při seskoku zanechal na silnici. Zakryl si bílý límec černým šátkem, přezkoušel na nohou papuče, ujistil se, že baterku má v kapse, a zamířil k domu, krátký kus ohnutého drátu připravený v ruce.

Přiblížil se podruhé k usedlosti, budovy, které čněly z temnoty, byly po odchodu psů podivně tiché. Obytné stavení bylo pusté, vypadalo jako velká čtverhranná krabice.

Bony dům tiše obešel, napínal uši i oči, aby zachytil sebeslabší znamení, kdyby někde poblíž někdo byl. Prohlédl si úzkou verandu, která částečně kryla východní průčelí domu; byla tak úzká, že vlastně nemohla sloužit svému. účelu. Jižní veranda byla o něco širší, uzavřená laťovím, po kterém se vinula silná réva. Tato besídka tvořila jediný ozdobný prvek, jinak byl dům až nápadně strohý, Loftus zřejmě raději investoval do hospodářství než do životního stylu. Bony viděl během svého pobytu v této končině usedlosti mnohem výstavnější, ale i mnohem ubožejší.

Vrátil se k přední verandě, teď už věděl bezpečně, že v domě nikdo není, přešel tiše po hrubé podlaze a zasunul ohnutý drát do

obyčejného zámku vstupních dveří. Za deset vteřin byl uvnitř, dveře nechal dokořán a naslouchal, aby se ještě jednou ujistil, že je v domě skutečně úplně sám. Pak rozsvítil baterku, bílé světlo zaplavilo místnost.

Objevila se veliká kuchyň, která zároveň sloužila jako obývací pokoj. V jejím středu stál dlouhý jídelní stůl, u stěny židle s rovnými opěradly, kromě toho tam byly dvě kožené klubovky a rákosová pohovka, v jednom rohu zasklená knihovna plná knih. Z police svítilo bílé kameninové nádobí. Po obou stranách krbu viselo naleštěné kovové náčiní. Stěny zakrývalo plátno napjaté v dřevěných rámech. Byl to velice pohodlný pokoj. A byl to čistý a úhledný pokoj, ve kterém očividně vládla žena.

Vedly odtud jediné dveře. Bony je otevřel a posvítil si do ložnice. Podobně jako kuchyň byla v ostrém protikladu k chudému dojmu, kterým působila vnější fasáda domu. Za ložnicí už žádný další pokoj nebyl. Dům se tedy skládal z obytné kuchyně a ložnice. Okna obou místností vedla na východ, na západní straně byly pod stropem zabudované úzké dlouhé větráky.

Ložnice dokreslovala charakter paní Loftusové přesněji než obývací pokoj. O ten se musela dělit s ostatními, ale ložnice jí patřila, ode dne, kdy zmizel Loftus, dokonce bezvýhradně. To byl její tajný soukromý svět, zde trávila většinu svého času; snila sny a probírala nejtajnější myšlenky. Nábytek i obrazy, knížky nedbale rozházené po psacím stole zřejmě nasvědčovaly, že zájmy paní Loftusové jsou zjemnělejší, než bývá zvykem na australské farmě. Manželská postel měla barvu slonové kosti, byla pokryta krajkovým přehozem, tutéž barvu měl rám vysokého zrcadla a toaletní stolek. Starožitný sekretář z patinovaného ořechového dřeva a černý dubový stůl tvořily rafinovaný kontrast. Vše svědčilo o náročném vkusu majitelky.

Na zdech visely dva akvarely v ebenových rámech. Znázorňovaly mořské pobřeží v tetelivém světle a vzduchu. Dole v

pravém rohu nesly iniciály M. L. Bony ocenil malířský rukopis, paní Loftusová rozhodně nebyla amatér. Další rozpracovaný obraz stál na podstavci.

Bony pokročil k psacímu stolu. Byl to těžký kus nábytku, neměl ani zásuvky, ani přihrádky, jen hladkou desku a tři mohutné nohy, které měly podobu pařátů. Bony k němu usedl a začal pečlivě prohlížet všechny předměty. Fotografie mladé ženy v tenisovém úboru byla patrně fotografie sestry paní Loftusové, rysy kolem úst vykazovaly nápadnou podobu. Na druhém snímku byla paní Loftusová, seděla před malířským stojanem, v pozadí se rozpínala široká veranda velikého domu. Dům jejího dětství?

Pak si několik minut prohlížel svazky básní vázané v kůži. Verše dýchaly láskou a vášní, napsal je australský básník a s věnováním je dal Mavis Waldronové. Bony zvědavě listoval mnohokrát pročtenými stránkami, až našel úryvek, jehož řádky byly výrazně podtržené. Přečetl jej, pročetl jej podruhé a potřetí. Námětem básně byla neopětovaná láska. Básník sugestivně líčil její muka a destruktivní účinky, připouštěl všechny možnosti od sebetrýznění až k vraždě. Pro ženskou obrazotvornost to byly poněkud drastické verše.

Dále podrobil zevrubné prohlídce černý plátěný zápisník se zlatou ořízkou. Většina stránek byla úhledně popsaná verši o lásce a nenávisti, utrpení a radosti, o vášni a smrti. Kromě toho obsahoval zápisník drobné kresby tužkou, snově krásné domy, nahé mužské postavy a několik portrétů, mezi nimi portrét Micka Landona a Dobrého ducha Austrálie. Zápisník i volba veršů jednoznačně vypovídaly o vášnivé ženské duši, která trpí hrubým, nesourodým prostředím.

Bony prozkoumal stůl coul po coulu. Nebyl znalec starého nábytku, období nedokázal přesně určit, ale pochopil, že stůl je velice starý. V krouceném podstavci nebo v podivných pařátech mohl tedy obsahovat tajné skrýše. Bony hledal, až skutečně v

jednom pařátu našel dlouhý temný úkryt a v něm malý, důmyslně modelovaný klíček.

Byl cenný tím, že zřejmě přináležel k zámku, který skrýval drahocenné předměty. Bony deset vzácných minut pátral po zásuvce, přihrádce nebo krabici, vyzbrojené tímto zámkem. Ale žádný takový předmět nenašel ani v ložnici, ani v kuchyni, našel jen krabici teplem změklých svíček, do jedné klíč opakovaně otiskl, ponořil ji do nádoby se studenou vodou a nechal ztuhnout. Klíček pak vrátil do tajné skrýše.

Prohlídka sekretáře byla neméně důkladná, leč zůstala bezvýsledná. Kromě papírů, knih a účtů, které se týkaly správy farmy, nenašel nic pozoruhodného. Ani sebemenší stopu po Georgi Loftusovi, žádný dopis, žádnou adresu, ani jedinou poznámku o tom, že by zamýšlel odjet do Leonory.

Bony odhrnoval postupně koberec a prohlížel jednotlivá prkna podlahy; ani jedno prkno nebylo uvolněné nebo pohyblivé. Stejně planá byla prohlídka zdí. Postel si nechal až nakonec.

Stál nad ní nerozhodně, byla totiž ustlaná způsobem, který se vymykal jeho zkušenostem. Neodvažoval se přikrývky zpřeházet, protože se bál, že pak nedokáže uvést postel do původního stavu. Jemnou krajkou ozdobené polštáře a krásně vyšitá hedvábná přikrývka v něm probouzely posvátný děs, jestliže se jich dotkne, dopustí se snad svatokrádeže, neodpustitelné hanebnosti, poruší symetrii panenské linie a nikdy už nebude s to vrátit jí neposkvrněnost. Ale nezbývalo mu než postel prohledat.

Začal velice opatrně rozkrývat důmyslnou stavbu. Ve světle baterky podrobně zkoumal polštáře a prostěradla — verše a kresby, které objevil, zasely do jeho mysli podezření. Baterka vrhala zblízka světelný okruh velikosti přibližně talíře. Ten se neúprosně sunul po každé pídi ložního prádla, až konečně na jednom polštáři odhalil světlý vlas, dlouhý asi dva palce. Mohl to být klidně vlas Micka Landona.

Z kartáče na toaletním stole získal Bony vlas paní Loftusové, měřil víc než jednu stopu, ale barvou odpovídal ve světle baterky přesně kratšímu vlasu. Bony uložil oba vlasy do papíru, pečlivě jej složil a uschoval do zápisníku.

Vrátil se k posteli a začal zkoumat žíněnku, jednu ruku zasunul pod ni, druhou položil na povrch, špičkami prstů ji po částečkách prohmatával a přitom velice dbal, aby neuvedl do nepořádku prostěradla. V nohách žíněnky objevil asi sedm palců dlouhý šev, tkanina zde byla původně rozříznutá a pak znova sešitá, a za další minutu nahmatal mezi výplní cizí těleso. Leželo asi patnáct palců od kraje žíněnky. Bony se chvíli marně pokoušel posunout je do rohu. Potom velice opatrně obnažil šev, posvítil si na něj a okamžitě pochopil, že kdyby stehy rozřízl, nikdy by je nedokázal napodobit. Navzdory intelektu, navzdory pohotovosti získané v divočině, navzdory skvělému zraku by potřeboval řadu let, aby získal zručnost paní Loftusové.

Zklamaný a zamyšlený stál v nohách postele a kousal si spodní ret. Uvědomil si, že se dostal na území, kde ztrácí svrchovanost. Kdyby sledoval stopu v buši, byl by na výši, ale v dámské ložnici na sebe jeho vědomosti berou zápornou hodnotu, všechen jeho um je k ničemu. Nemohl šev vypárat a znova sešít, aniž by si toho paní Loftusová všimla, a kdyby rozpáral žíněnku na jiném místě, postřehla by to také.

Kromě toho měl vymezený čas. Na celkovou prohlídku si stanovil osmdesát minut a už jich uplynulo třicet pět.

Vzdychl lítostivě a zastlal znova opatrně postel. Pak se vrátil do kuchyně. Pět minut ji pečlivě prohlížel, nenašel nic zajímavého. Další místnost už v domě nebyla, vyšel tedy ven, zavřel za sebou domovní dveře a zamkl je ohnutým drátem. Kdyby znal tajemství žíněnky, byl by spokojený.

Tiše jako stín se proplížil podél domu k jižní verandě. U dveří orámovaných révou se na okamžik zastával a naslouchal. Pak otevřel, vstoupil dovnitř, obezřetně tlumil světlo baterky.

Spatřil černou železnou postel, jednoduchý toaletní stůl z jedlového dřeva a na něm stříbrné toaletní náčiní, obyčejný mycí stůl zakrytý kretonem. Pod postelí ležel veliký plechový kufr, ozdobený výraznými iniciálkami E. W. Nebyl zamčený, ale Bony už neměl čas probírat se jeho obsahem. Místnost sloužila zřejmě jako ložnice slečny Waldronové, nezahlédl žádný předmět, ke kterému by mohl patřit záhadný klíč, vyšel tedy zase do tmy a tiše přeběhl k obytnému stanu Micka Landona.

Našel rozkládací postel rozestlanou už na noc. Pro farmářského pomocníka to byla velice luxusní postel. Landon spal mezi dvěma prostěradly, jeho hlava spočívala na plátěném povlaku péřového polštáře. Vedle polštáře leželo úhledně složené hedvábné pyžamo. Na předložce u postele stály trepky z červené kůže.

V čele postele byl prkenný stůl pokrytý kartounem, na něm několik knih, zrcadlo a holicí náčiní, fotografie cizího muže ve stříbrném rámu, budík a různé drobnosti, které patří k mládeneckému životu.

U protější stěny stál nezamčený kožený kufr, obsahoval šatstvo a svazek dopisů s anglickou poštovní známkou. To bylo všechno. Nic důležitého Bony nenašel. Podíval se na hodinky **a** zjistil, že mu zbývá šest minut.

Sebral namátkou fotografii, aby si lépe prohlédl obličej muže, který měl na sobě pumpky a nesl vak s golfovými holemi. Rám byl kromobyčejně těžký a kromobyčejně silný. Bonyho zvědavost ožila, odložil baterku na stůl, aby mohl rám uchopit oběma rukama a příslušně jím manipulovat. Zahlédl drobnou záklopku, pozvedl ji a rám se rozevřel jako desky knihy. Byl to totiž dvojitý rám a skrýval ve svých útrobách fotografii paní Loftusové. Podle nápisu na zadní straně to byl snímek z Bondi Beach z roku 1923.

Nakonec se detektiv proměnil ve zloděje. Z Landonova hřebenu ukradl Bony dva vlasy.

Když čekal u vrat na Williama, měl o čem přemýšlet.

„PĚKNĚ JSEM SI s těma bestiema vyhrál,“ oznámil William, jakmile přijel. „Po tom, co jste mě opustil, snížil jsem rychlost na pět mílí. Když jsem na Old York Road zahýbal na západ, zahlíd jsem, že se u brány na opačný straně plotu rozjíždí auto, tak jsem na to šlápnul a asi čtvrt míle jsem to pálil jak ďas, pak jsem zastavil, abych se trochu rozhlíd. Auto projelo bránou a jelo stejným směrem jako já, ve světle reflektorů jsem viděl Loftusovy psy, šli po mé stopě jak stavěči.

Podle rozkazu jsem pokračoval k Burracoppinu, projel jsem městem a dorazil k prázdný garáži. Zajel jsem dovnitř, odvázal jsem nalíčený klubko a schoval ho do tašky na nářadí, otevřel jsem zadní dveře, vystrkal motocykl a opřel ho o zeď. Nechal jsem ho tam a došel jsem ke vchodu právě včas, abych zahlíd dva psy, jak s čenichem u země míří do garáže. Za nima přišli tři další, pak teprve přišli naši tři psi, dohromady tedy osum psů a za těma se jich přihnalo dalších devět.

Když jsem odjížděl, blížila se kráva paní Poolové, vedla skupinu Henryho koz, štvaly se po silnici jako divý, a než jsem dojel sem, napočítal jsem dva koně, další krávu, čtyři psy a asi pět miliónů králíků. Do rána je kolem garáže zvěřinec. Až se Burracoppin probudí, budou si lidé myslet, že se garáž přes noc proměnila v Noemovu archu.“

„Alespoň bude legrace,“ řekl Bony. „Provedl jste to znamenitě. Teď se bohužel musíme vrátit na bál.“ „A jak jste pořídil vy?“

„Neměl jsem dost času, abych nashromáždil uspokojivé výsledky. Pokud tam nějaké byly.“

„Vy si ještě pořád myslíte, že Loftus není v Leonoře?“

„Mezi námi, ano, ale prosím vás, na nic se mě nevyptávejte; umím sice lhát, jako když tiskne, ale dělám to hrozně nerad.“

Ujeli asi čtvrt míle a William znova promluvil.

„Tak vám řeknu,“ přerušil se, protože se dusil smíchem, „vlastně mě strašně mrzí, že jsem nepustil do garáže Poolovic krávu a Henryho kozy.“ „Uklidněte se, i bez toho bude dost nepříjemností,“ odtušil Bony optimisticky.

Asi za čtvrt hodiny zastavili přibližně čtyři sta yardů před společenským domem. Bony si svlékl montérky, zabalil do nich láhev návnady a balíček přivázal k tandemu.

„Dneska v noci vás už nebudu potřebovat,“ řekl a dodal s tichým smíchem, „a ráno si přivstanu a prohlídnu si váš zvěřinec. Děkuji vám za spolupráci. A spoléhám se, že nikomu neřeknete ani slovo.“

„Na to můžete vzít jed. Kdo nic neví, nic nepoví. Jsem vám kdykoliv k službám. Na shledanou.“

Bony vyčkal, až zadní světlo zmizí z dohledu, pak vykročil k tanečnímu sálu. Někde v půli cesty ho zastihla hudba, o kousek dál slyšel i rytmické kroky na parketu. První, koho potkal, byl samozřejmě Thorn.

„Kde se k čertu flákáte?“ vyzvídal zubožený spiklenec. „Hledal jsem vás celou noc. Pak už jsem nemoh čekat, půlku svýho piva jsem vypil. Přines jste něco?“

Ze sálu proudilo okny světlo, Thorn mohl tedy Bonyho vidět zcela zřetelně. Střevíce měl neposkvrněné. Ani černý, ani bílý, ani jiný šátek nezakrýval Bonyho límec. Vypadal jako dokonalá ilustrace lži, kterou se chystal pronést.

„Zničilo mě vedro v sále,“ řekl totiž klidně. „Sluneční žár mi nevadí, ale vedro, které vyvolá spousta nahromaděných těl, je pro mě často nesnesitelné. Musel jsem se jít na chvíli projít.“

„Nevadí, hlavně že jsem vás nakonec našel. A máte s sebou nějaký pivo?“

„Několik lahví mám u Freda v autě.“

Thorn vydechl úlevou. Jeho silný krk se ošíval v límci, Bony se bezděčně rozpomněl na příslovečného velblouda, který uvízl v uchu jehly. Thorn navrhl žádostivě:

„Tak je snad vyzvedneme a uklidíme do skrýše.“

Když se Bony za chvíli vrátil se čtyřmi lahvemi piva, nemohl Thorna najít. Až po jistém úsilí zjistil, že se spiklenec schovává za jedním autem.

„Pst, tiše,“ úpěl. „Stará šmíruje u vchodu. Jestli mě zblejskne, máme po legraci.“ Asi za minutu se uklidnil. „Zmizela, jsme zachráněný. Pojďte rychle za mnou.“

Thorn kráčel obezřele směrem k plotu, pak podél něho k severu, až došel k husté křovinaté hrázi, ve které tajemně zmizel. Bony ho následoval, měl pocit, že je nový člen uváděný obřadně do jakési lóže; konečně dospěli na prostranství, kde se rozkládala Thornova skrýš. Bony s překvapením seznal, že tato mýtinka slouží patrně podobným účelům ode dne, kdy zahájil provoz společenský dům. Tedy několik málo let a za tu dobu se požehnaně zaplnila prázdnými lahvemi. Povalovaly se jich tady tucty, a jestliže byl Thorn jediný uživatel tohoto klidného zákoutí, byla jeho spotřeba piva zřejmě nevyčerpatelná. Po čichu našel v haldách prázdných lahví dvě plné a navíc sklenici.

„Nemoh jsem čekat,“ vysvětloval naříkavě. „Bloudil jsem tu celou noc jako ztracenej pes, protože věřte mi, nemám tady žádnýho opravdickýho kamaráda. Tak teď si hezky otevřte svou lahvinku, já načnu tuhle.“

Napil se a vyrazil extatický vzdech. Znova se napil a znova u vytržení vzdychl. Láhev obsahovala tři sklenice piva, Bony vypil jednu, zbytek moku nalil Thornovi.

„Už je mi mnohem lip,“ oznámil Thorn a pečlivě ukryl nenačaté láhve. „Teď si jenom musím dávat bacha, abych na

nejbližší tanečky nenafasoval svou starou. Ta vyčenichá pivo na sto honů. Můj ty bože, s tou je taky kříž.“

„Mohli bychom se vrátit, než nás začne podezřívat,“ navrhl Bony, protože Thorn už zase ztrácel chuť. opustit svou skrýš.

Vrátili se k tanečnímu sálu, Thorn se okamžitě vmísil do mládeneckého hloučku, který se na každé tancovačce tísní u dveří, Bony se prodral do sálu a zjistil, že právě začal nový tanec a Jelly sedí opuštěný na svém místě. Přisedl tedy k němu.

„Kdepak jste byl?“ zeptal se Jelly s předstíranou vážností.

„Šel jsem se na chvíli projít, protože mi nebylo docela dobře. A když jsem se vracel, potkal jsem Thorna, který mě zavlekl do své skrýše.“

„Skrýše? Do jaké skrýše?“

Bony se usmál.

„Kousek opodál má tajnou zásobárnu piva, mluví o ní jako o skrýši. Je to pozoruhodně družný muž, člověk ho nakonec musí mít rád. Zdá se, že za rok zkonzumuje slušné množství piva.“

„Asi tolik, kolik vyrobí největší australský pivovar. Odhadoval bych to tak na deset tisíc galonů,“ řekl Jelly a mžoural vesele očima. „Podívejte se, provádí právě paní Poolovou. Pivo mu snad prýští i z očí, chudák Poolová se marně snaží uniknout jeho dechu.“

„Což bedlivě pozoruje paní Thornová,“ poznamenal Bony a ukázal nenápadně na zachmuřenou ženu, která pozorovala svého muže pokrouceným pohledem, úzké rty složené do vodorovné přímky.

„Bude mu číst litanie cestou domů, ale on je na to už zvyklý, patrně si klidně zdřímne,“ zamumlal Jelly. „Poslouchejte, vy věříte, že starý Loftus zmizel do Leonory?“

Bony nepohnul svalem v obličeji.

„Co si o tom myslíte vy?“ odpověděl otázkou.

„Myslím si, že ten chlapík v Leonoře není Loftus,“ řekl Jelly a odmlčel se. Bony nereagoval, Jelly tedy pokračoval: „Proč by to Loftus dělal? Neměl sebemenší důvod, pokud ho ovšem nenašel, když se nečekaně vrátil domů o den dřív a ve dvě hodiny ráno.“

„Smím se vás zeptat, jak to přesně myslíte?“

„Když to nebudete vykládat dál,“ odpověděl Jelly pomalu. „Dívejte se pozorně, jako jste to dělával, když jste pracoval pro queenslandskou policii. Všimněte si, jak paní Loftusová pozoruje Landona, když tancuje s jinou ženou. Dám ruku do ohně, že na něho žárlí.“

„Vy se tedy domníváte, že se zamilovala do pomocníka svého muže?“

„Určitě,— a Landon se zamiloval do ní. Jenomže on se dovede lépe ovládat.“ Bony pohlédl na Jellyho a zjistil, že jsou jeho ústa stažená nesouhlasem.

Farmář pokračoval: „Předpokládejme — opakuji, předpokládejme —, že se starý Loftus vrátil a zjistil, že Mick Landon nespí ve své posteli. Co mohl dělat, sebral se a odešel, na silnici stopnul první auto, někam odjel a tam přesedl na vlak do Leonory. Nebo —“

„Ano? Jaká je druhá možnost?“ zeptal se klidně Bony, v duchu se pozastavil nad tím, jak Jelly opakovaně označuje nezvěstného farmáře „starý Loftus“. Loftus byl totiž nejméně o deset let mladší než Jelly. Ten vysvětloval důrazně:

„Není příliš pravděpodobné, ale je možné, že když Loftus našel Landona v nesprávné posteli, rozzuřil se, došlo k rvačce a starý Loftus to odnesl. Kdyby to byla pravda, zbývala by otázka: kam schovali mrtvolu?“

„Máte bujnou představivost, pane Jelly,“ zasmál se Bony, ale hlavou mu divoce vířily myšlenky. Farmář odpověděl vážně:

„Ale vůbec ne — vůbec ne. Že Landon nespal ve své posteli, je víc než pravděpodobné. Se stejnou pravděpodobností došel starý

George Loftus tu noc až domů. Pak, jak už jsem vám řekl, mohl udělat pouze dvě věci. Znám starého George dost dobře a přísahal bych, že by do toho šel radši holýma rukama, než by se tiše odplížil do Leonory.“

„Ale to snad nemyslíte vážně,“ namítl ze setrvačnosti Bony, ale v duchu se už rozpomenul na krátký žlutý vlas, který našel na polštáři paní Loftusové. „Nemůžete přec&.vážně předpokládat, že zavraždili Loftuse jenom proto, že přišel domů dřív, než očekávali, a přistihl je in flagranti?“

Ale Jelly trval na svém.

„Vypočítávám jenom možnosti. Vezměte si Laffera, Smythe a Thorpa. U všech byste hádal, že nedokážou zabít ani mouchu. Ujišťuji vás, všechno záleží na okolnostech, jisté situace probudí krvelačného ďábla v pěti lidech ze sta. Studoval jsem zločince, jako dozorce jsem mezi nimi léta žil, jak víte. Naučil jsem se rozeznávat vrahy dřív, než někoho zavraždili, a většinou měli přesně ty břidlicově modré oči, jako má Landon.“

Jelly se odmlčel, usmál se a pokynul Slunečnici, která se kolem nich právě mihla v objetí zplihlého pana Poola. Pak zase pokračoval:

„S ženami nemám tolik zkušeností, ale přesto děkuji osudu, že nejsem poražený zápasník v římské aréně, který vzhlíží k paní Loftusové do císařské lóže v naději, že ta dáma obrátí palce směrem vzhůru.“

„Nemáte ji rád?“

„Ne. Nikdy jsem neměl. Vždycky mi připomínala nedopečený koláč ozdobený krásnou cukrovou polevou.“ Znova se krátce odmlčel a znova navázal: „Trochu zločincům rozumím, ale nenaučil jsem se tolik jako vrchní dozorce, pod kterým jsem sloužil v jedné věznici. Každému novému vězni ohmatal hlavu. Nejvíc ho zajímali ti, kteří se poprvé dostali mimo zákon. Nahmatal vypoukliny na jejich lebkách, do velkého notesu si

udělal několik poznámek. Když pak někoho zabásli pro vraždu, vrchní dozorce zalistoval v notesu a velice často tam našel jméno pachatele, který už dřív seděl pro menší zločin. Kdyby mu byli už v době, kdy dozorce nahmatal výstupky, dali doživotí, mohla nešťastná oběť zůstat naživu. Před několika lety na jednom pikniku jsem z legrace ohmatal hlavu Micka Landona. Ale to, co jsem se dověděl, jsem mu neprozradil.“

„A co jste se dověděl?“ zeptal se Bony se zájmem.

„Že je schopný kdykoliv spáchat vraždu. Nebudu tedy překvapený, až se dovím, že ji spáchal.“

BONY SE TU NOC ROZHODL, aniž věděl docela určitě proč, že navštíví ještě jednou Loftusovu farmu.

Jellyho podezření — do jaké míry bylo zdůvodněné, nevěděl — posílilo Bonyho vlastní podezření, které vyvolal krátký vlas na polštáři paní Loftusové a podivné básně v jejím zápisníku.

Protože Landon byl tajemníkem i organizátorem taneční zábavy, předpokládal Bony, že se zdrží až do úplného konce. Patrně s celou svou společností. Bony tedy odjel s Jellyovými, jakmile dozněl poslední tanec, a odmítl zdvořile jejich pozvání na pozdní malou večeři, protože si všiml, že Loftusovi skutečně dosud neprojeli směrem na sever. Pokračoval s Fredem v cestě, a když asi o čtvrt míle minuli Loftusovu farmu, požádal Freda, aby zastavil, protože dostal chuť dojít zbytek cesty pěšky. Rozloučili se, Bony se obrátil, přeskočil plot a zamířil k farmě. Více či méně náhodou došel k jakési kůlně, ale zcela zákonitě už opět v kožešinových papučích a s černým šátkem ovázaným kolem krku. Rozhodl se, že v tomto útulku mezi zemědělskými stroji vyčká, až se společnost vrátí, kouřil cigaretu za cigaretou a rozebíral znova a znova Jellyho podezření i vlastní objevy. Ve dvě hodiny dvacet minut zabočil Loftusův vůz na cestu, která vedla k usedlosti.

Zastavil přímo u domovních dveří, reflektory ozářily otevřenou kolnu, ale Bonymu se podařilo ukrýt za nějakou káru. Když zhasly reflektory, viděl, že v obývacím pokoji svítí lampa a okno je dokořán. Pak zahlédl, jak Mick Landon vchází do domu.

Uslyšel ženský smích a usoudil, že patrně nepomýšlejí jít hned spát. Jako černá stínová skvrna se vyplížil z kolny a přeběhl k severní zdi domu, kde se ponořil do ještě hlubšího stínu. Doléhalo k němu tiché bzučení rozhovoru, sílilo, když se opatrně sunul

podél rohu. Došel až k oknu, hovor byl zcela zřetelný, navíc se mu podařilo nahlédnout do místnosti vzdouvajícími se krajkovými záclonami.

„Udělej rychle čaj, Micku, umírám žízní," řekla paní Loftusová. Seděla v koženém křesle, zády k polici, čelem k oknu. Slečna Waldronová se usadila do druhého křesla, dívala se do praskajícího ohně, Bony viděl její jemný profil. Landon se skláněl u ohniště a rozdmýchával plameny pod kotlíkem. Paní Loftusová vypadala skvěle, zrůžověla, když vedro tanečního sálu vystřídal chladný noční vzduch. Oslovila sestru:

„Několikrát jsem tě viděla tancovat s mladým Smedleym," řekla jasným, chladným hlasem. „Pozor, maličká, ten mládenec nemá ani vindru. Než skončí žně, bude na mizině."

„Je to milý hoch, to je všechno. Jestli máš strach, abych se do něj nezbláznila, tak ho můžeš klidně pustit z hlavy," řekla rozhodně slečna Waldronová. Nebyla tak krásná jako její sestra, ale nebyla ani tak chladně duchaplná a světácká; pro prostý lidský vkus byla mnohem přijatelnější.

„A proč jsi, prosím tě, tancovala s tím černochem?" zeptala se paní Loftusová, a patrně by se byla zamračila, kdyby se nebála, že jí na čele naskočí vráska.

„Protože mě o to velice slušně požádal," odtušila slečna Waldronová chladně.

„Ale je to černoch, miláčku," namítla paní Loftusová.

„Černý džentlmen je mi milejší než bílý hlupák." „Ach tak! No prosím, proti vkusu se nedá nic namítat. A o čem s tebou mluvil?" „Většinou o tobě." „O mně?"

„Ano, říkal, že jsi nejkrásnější žena v celém tanečním sále. Že vlastně tak krásnou ženu ještě neviděl, ale —"

„No? Pokračuj," nařídila paní Loftusová netrpělivě.

„Řekl — řekl —“ slečna Waldronová zaváhala. Zřejmě se nechtěla dotknout sestry, která ji naopak urážela s potěšením. „Řekl, že tancuješ dobře, ale já prý tancuju lip.“

„A jak na to přišel? Já jsem mu přece vůbec nedovolila, aby se mnou tančil?“

„Někdy stačí se dívat,“ odpověděla slečna Waldronová podezřele sladce, protože velice dobře věděla, že Bony sestru o žádný tanec nepožádal. „Kromě toho není stoprocentní černoch. A vypadá moc dobře a je skvělý společník. Když na člověka většina tanečníků prská a funí, je to ohromná úleva, když se objeví někdo, kdo umí promluvit. A uvařte pořádně silný čaj, Micku, zasloužíme si ho. Ale úplně strašný byl jenom jeden tanec, a to s panem Thornem. Mám dojem, že pije.“

Bony měl co dělat, aby se nepřidal k výbuchu smíchu.

„Ale miláčku,“ pošklebovala se paní Loftusová, „jak můžeš takovou ohavnost vůbec vypustit z úst?“ Mick Landon dodal:

„To je zaručeně omyl, slečno Waldronová.“ Viděl, že se zamračila, a rychle doplnil: „Thorn nepije. Thorn je už léta naložený v pivu.“

„Ale žádné pivo tam přece nebylo?“

„To nebylo, ale Thorn si tam zaručeně pár lahví propašoval, i když ho jeho žena hlídá jak ostříž.“

„Tu nemohu; ani vystát a ona mě také ne,“ prohlásila paní Loftusová a oči jí náhle ztvrdly. „Ostatně řada lidí v Burracoppinu na mě začala ohrnovat nos, jakmile začal George prodělávat na téhle prokleté farmě. Dokud jsme měli peníze, tancovali kolem nás.“

„Jestli najde George v Leonoře zlato, budou zase tancovat,“ poznamenala slečna Waldronová a nalévala klidně čaj.

„Samozřejmě,“ souhlasila paní Loftusová. „Ale když jeden nemá peníze, není pro ně člověk. V podstatě je mi to úplně jedno. Občas se tím dokonce docela slušně bavím.“

„Ten černoch se nějak spřátelil s Jellyovými, že?“ řekl Landon.

„Zdá se. A já jsem myslela, že se Lucii líbí Hurley.“

„Líbí, nebo se jí rozhodně líbil. Ale ten černoch je trochu záhadný. Poole o něm rozhlašuje, že jednou sledoval sedmnáct mil stopu nějakého ztraceného dítěte v divočině v Queenslandu a našel dítě včas. Ale stejně nechápu, jak to, že dostal místo u králíkářů, když spousta bělochů je bez práce. Snad by měli dávat přednost místním lidem.“

„Nevím proč, ale ráda ho nemám,“ řekla paní Loftusová a uchopila krabičku cigaret. Landon okamžitě rozškrtl sirku a pozorně jí zapálil. Vdechla kouř a dodala: „Jellyovy také nemám v lásce. Děvčata jsou nafoukaná a starý trpí komplexem nadřazenosti.“

Paní Loftusová zřejmě nesnášela kdekoho.

„Ale George si Jellyho vážil. Když jsem tu byla minulý rok, velice se přátelili,“ namítla slečna Waldronová.

„Na George se vykašli,“ zamumlala paní Loftusová hrubě. „Chci na něho zapomenout. Utekl, tak dobře, ať si tam zůstane až do smrti. Já už ho nechci ani vidět.“

„Ale —“

„Nehádej se se mnou, miláčku. Jsem strašně unavená.“

„Já taky. Půjdu spát. Mohla bys mi, prosím tě, dát novou svíčku? Stará už dohořela.“

Slečna Waldronová vstala. Paní Loftusová se otočila v židli a vytáhla jednu zásuvku, vyňala krabici svíček a otevřela ji.

„To je divné,“ řekla a podívala se na sestru. „Víš určitě, že sis tu nevzala svíčku?“

„Samozřejmě že to vím. Dohořela, když jsem už byla oblečená.“

„Ale před odjezdem byly v krabici tři svíčky,“ trvala na svém paní Loftusová. „Vím to zaručeně. Když jsem se ustrojila, hledala

jsem pro Micka knot do petrolejové lampy, otevřela jsem zásuvku a z krabice vyčnívaly tři svíčky. Vzpomínáš si, Micku? Stál jsi přece těsně vedle mě?“

„Ano. Vyndalas krabici ze zásuvky a byly v ní tři svíčky.“

„Snad na jedné svíčce tolik nezáleží, tak zle na tom ještě nejsme,“ řekla slečna Waldronová netrpělivě. „Nedívej se na ně jako na stolibrové bankovky a radši mi jednu dej, než se uzívám k smrti.“

„Je to divné,“ opakovala paní Loftusová a podala svíčku sestře.

„Doufám, že kvůli tomu neprobdíš celou noc!“ řekla slečna Waldronová, zasmála se a zívla. „Dobrou noc, Mavis! Dobrou noc, Micku!“

Bony ještě zaslechl, jak odpověděli na pozdrav, pak se odplížil zpátky k severní zdi, spatřil za rohem slečnu Waldronovou, vyšla z domu a na okamžik se zastavila, aby se podívala na třpytící se nebe. Pak zmizela u jižní verandy porostlé révou. Počkal dvě minuty a přešel znova k oknu, riskoval, že se slečna Waldronová třeba vrátí a najde ho tam.

Když nahlédl opět do pokoje, stál Landon zády k ohništi, kouřil a rozhlížel se pozorně po místnosti. Paní Loftusová vyšla za chvíli z ložnice, dívali se na sebe vážně několik vteřin. Landon porušil ticho první.

„Je něco v nepořádku?“ zeptal se. „Ne. Ale vím naprosto bezpečně, že svíčky byly tři.“

„Já taky. Ráno se podívám, jestli nenajdu kolem domu nějaké podezřelé stopy.“

Bony viděl, jak se oči paní Loftusové rozšířily, na čele se objevila zakázaná vráska.

„Micku!“ zašeptala.

„Ano?“

„Psi!“

„Co se stalo?“

„Ale proboha, Micku! Kde jsou? Když jsme se vraceli, vůbec jsme je neviděli, jindy štěkají a vyvádějí radostí.“

„Máš pravdu. To je sakra divný. Zkusím je zavolat.“

Zamířil ke dveřím, Bony rychle ustoupil za roh. Landon se zastavil na zápraží, zapískal hlasitě na prsty. Pak zakřičel. Pak vykročil k rohu domu, Bony přeběhl zpátky k západní stěně. Landon znova pískal, potom vyčkával, jestli se v odpověď ozve zakňučení nebo vzdálený štěkot. Ještě jednou zapískal, ještě jednou volal. Konečně se vrátil do osvětleného pokoje, Bony stál za dvě vteřiny zase u okna.

„Říkala jsem ti, abys je dal na řetěz, než jsme odjeli,“ řekla paní Loftusová. Landon odpověděl:

„Je mnohem rozumnější nechat je volně běhat. Gip by roztrhal každého lupiče na kousky. Ale to, že zmizeli, je strašně divný. A moc se mi to nelíbí. To přece nikdy neudělali?“

„A svíčka se mi taky nelíbí.“

Asi třicet vteřin na sebe zírali přes stůl. Pak se Landon zasmál a řekl:

„Slyšíme trávu růst, má drahá. Svíčky byly zřejmě jenom dvě. Kdo by kradl svíčku? A psi asi vyrazili na lov. Patrně zvětřili někde v blízkosti lišku. Každou chvíli přiběhnou zpátky.“

„Ale přísahala bych —“

„Děsíme se stínů. A přitom se vůbec nemáme čeho bát. Je půl čtvrté, pojď, půjdeme spát.“

„Začínáme možná ztrácet nervy,“ paní Loftusová přešla rychle k Landonovi, ten ji objal. „Půjdu spát, ale ty budeš jen dřímat, viď, miláčku? Jsem strašně unavená. Nezlobíš se?“

„Vůbec ne. Dej mi pusu a já jdu.“

Bony viděl jejich objetí, vzpomenul na Loftuse a na pana Jellyho, jehož podezření se mu právě před očima potvrzovalo. Dloubnutí, které uštědřil Všemocnému Času, rozhodně přinášelo

výsledky. Když se milenci loučili, odplížil se zase neslyšně k severní zdi. Landon pronesl poslední lichotku, pak vyšel před dům, a než zamkl dveře, zavolal: „Dobrou noc, Mavis. Krásné sny.“

Dále už Bony nečekal, přeběhl k oplocenému stohu, ukryl se v jeho stínu a pozoroval, jak Landon opouští zápraží a míří přímo k němu, jako by mu šel po stopě. Myslel, že ho Landon zahlédl a chce se vyptávat, proč tam je a co tam dělá, ale Landon šel k severnímu cípu stohu, vyšplhal na žebřík a shodil se stohu několik otýpek slámy. Sestoupil zase dolů, sebral otýpky, vzal do každé ruky jednu a dvě pod paže a odnesl je na malý dvorek, který přiléhal ke stájím. Jeho činnost dodatečně objasnilo tiché zabučení krávy. Dokud se neposeká všechna pšenice, jsou krávy vězněny na oploceném úzkém pruhu louky, jejíž trávu sežehlo slunce. Ze dvora šel Landon přímo ke svému stanu.

Asi tři minuty sledoval Bony jeho stín, který tančil po stěnách a po nízkém stropě. Světlo zhaslo a Bony se posadil, aby vyčkal, co se stane, pokud se něco stane.

To, co se odehrálo v pokoji, mu poskytlo poměrně bohaté informace o obyvatelích domu. O slečně Waldronové se bezpečně dověděl několik věcí: nevěděla, kde je Loftus, pokud ovšem nebyl skutečně v Leonoře, nevěděla o tajném klíči ani o předmětu ukrytém v žíněnce paní Loftusové, a rozhodně neměla ani tušení o milostném vztahu Landona a své sestry.

To, co viděl, potvrdilo jeho názor na paní Loftusovou. Věděla, kde její muž je, a zřejmě jí na něm vůbec nezáleželo. Byla tvrdá, sobecká, smyslná a snobská, nicméně sdílela tajemství s nápadně hezkým pomocníkem svého manžela.

Pokud šlo o Landona, měl Jelly pravdu. Dovedl své city ovládat mnohem lépe než paní Loftusová.

Ale zároveň byla jeho osobnost slabší než její. Byl chladný, a tudíž schopný počítat a plánovat, díky tomu mohl kdykoliv začít být nebezpečný. Smál se a povzbuzoval paní Loftusovou, ale Bony

cítil, že i jeho hluboce zneklidňuje nepřítomnost psů a zmizelá svíčka. Šel si bezodkladně lehnout. Předstíral, že si jde okamžitě lehnout, ale Bony mu nevěřil, na jeho místě by skoro každý hledal nejdřív psy, a podezíral ho, že číhá u dveří stanu.

Proč oba milence tolik rozrušila ztracená svíčka a zatoulaní psi? Čeho se bojí? Pronásleduje je špatné svědomí? Nebo se bojí George Loftuse a jeho pomsty? Nebo —

Bonyho bystré oči zahlédly zcela zřetelně stín, který se právě odpoutal od kolny. Co to Landon dělá? Bony ani nepostřehl, že opustil stan. Stín se bezhlesně plížil k domu.

Bony děkoval osudu, že vyčkal. Tuto noc přece jenom dojde ještě k nějakému odhalení, nervy se mu už chvěly napětím. V tom okamžiku zahlédl poblíž Landonova stanu druhý stín. Kdo to byl? Jestliže toto byl Landon, kdo byl ten první muž ? Pozoroval, jak se oba stíny přibližují, až se nakonec střetly. Jeden tiše vykřikl údivem; o vteřinu později se u boku druhého rudě zablesklo, Bony zaslechl prásknout výstřel z revolveru a pak bolestný výkřik. První stín se schoulil, znova se vztyčil a dal se na útěk. Pádil k silnici a ke králičímu plotu, prchal přes strniště, které leželo mezi silnicí a farmou. Druhý stín — Bony se domníval, že je to Landon—ještě dvakrát vystřelil. Pronásledoval prchajícího, ale zakopl a upadl, znova rychle vyskočil a hlasitě zaklel, protože druhý muž už zmizel z dohledu.

Z domu zazněly výkřiky. Objevila se slečna Waldronová, vyběhla se svíčkou v ruce, plamének svíčky se proměnil v chabou žlutou skvrnu, jakmile se dostavila paní Loftusová s rozžatou lampou. V jejím hlase se ozvala panika:

„Micku! Co se stalo? Jsi poraněný? Proč jsi střílel?“

„Nic se nestalo, jsem v pořádku,“ ujistil ji Landon. „Číhal jsem potmě a viděl jsem, jak se plíží nějaká postava od kolny. Honil jsem ho, ale utekl mi směrem k silnici.“

„Víte určitě, že to byl člověk?“

„Určitě, slečno Waldronová,“ řekl Landon chladně. „Ale buďte klidná, ten už se nevrátí. Dostal za vyučenou. Ale pojďte proboha dovnitř. Nemůžete tady stát v nočních košilích. Vraťte se obě rychle do postele, nebo nastydnete. Jestli chcete, ustelu si v kuchyni.“

„Nezamhouřím oko — neodvážím se ani zdřímnout!“ zanaříkala slečna Waldronová.

„Všechno bude v pořádku, miláčku,“ řekla paní Loftusová s obdivuhodným klidem. „Lehni si ke mně do postele. Mick si lehne klidně na podlahu v kuchyni.“

„Samozřejmě. Skočím si pro věci.“

Landon se rozběhl ke stanu, za chvíli se vrátil s matrací a přikrývkami. Bony ještě zaslechl, jak žene sestry ke dveřím. Počkal pět minut, pak se odplížil — a jeho stín by bylo zaručeně nezahlédlo ani nejzkušenější oko.

Přešel po okraji strniště a zabočil na hlavní silnici, a když došel asi do polovice dlouhého písčitého kopce, svlékl si papuče. V hlavě mu vrtala otázka, kde vzal Landon revolver? Když Bony prohledával stan, žádný revolver tam rozhodně nebyl. Šel tedy Landon ozbrojený na nevinnou venkovskou tancovačku?

18 POZVÁNÍ

BONY SE DOSTAL DO POSTELE v neděli ráno ve tři čtvrtě na pět. Snídaně u paní Poolové se sice podávala až od devíti hodin, ale Bony se rozhodl, že ji oželí a pořádně se vyspí. Za pět minut jedenáct ho probudil přesně poslední člověk, od kterého by to očekával.

„Tohle by pařez nedokázal," spustil Landon vesele. „To chcete spát celou neděli?"

„Klidně bych ji prospal," odpověděl Bony a byl okamžitě plně při smyslech. „Nevím, kdy jste šel spát vy, ale já jsem se dostal do postele ve tři čtvrtě na tři."

„To můžete mluvit o štěstí. Já dorazil až někdy po čtvrté. To víte, pořadatelský povinnosti. A pak se na farmě paní Loftusové ještě něco zmatenýho semlelo. Po někom jsem vystřelil"

„Vystřelil?" opakoval Bony a hmátl po tabáku a papírkách. „A zabil jste ho?"

„Ne. Ale zahnal jsem ho. Proto jsem za vámi přišel, máme k vám prosbu. Slyšel jsem, že jste jednou dělal stopaře pro queenslandskou policii. Prokázal byste stejnou službu paní Loftusové? Je k smrti vyděšená. Mohl byste tam se mnou sjet a podívat se, jestli najdete nějaké stopy? Hlásit to policii nemá cenu. Za to to ani nestojí."

„Ale ano, mohu se tam podívat," přitakal Bony pomalu. „Zastavím se u vás po večeři."

„Bylo by lepší, kdybyste jel hned. Svezu vás, paní Loftusová mi půjčila auto."

Bony předstíral, že váhá, ačkoliv ho obrat událostí velice vzrušoval. Konečně řekl:

„Tak dobrá. Zatímco se budu holit a oblékat, můžete mi vylíčit, co se vlastně stalo."

„Začalo to vlastně vtipem,“ spustil Landon nedbale, „nebo něčím, co tak alespoň působilo. Sawyers, který včera svážel tanečníky do Jilbadgie a dneska ráno je zase rozvážel, narazil u prázdné garáže na zoologickou zahradu. Přes noc se tam nahrnuly všechny místní krávy, šest nebo sedm koní a nespočetný zástup psů. Motali se kolem dokola a očichávali garáž. Nejdřív si toho nikdo moc nevšímal, byla tma a všichni byli ospalí, ale ráno tudy šel jeden uspavač hadů a zjistil, že zvěřinec není všechno. Plno psů totiž štěkalo a kňučelo uvnitř garáže. Já jsem kolem garáže nejel, ale žasl jsem celou cestu, proč se najednou po silnici, která vede přímo od Loftusovy farmy, prohání zmateně několik psů, dva koně a množství králíků.“

„Nějaký vtipálek patrně nastražil návnadu, anýzový roztok, možná,“ řekl Bony zamyšleně. „Zažil jsem jednou něco podobného v Queenslandu.“

„Zdá se, že to není jenom legrace,“ pokračoval Landon. „Začali s tou legrací totiž přímo od Loftusovy farmy a pokračovali ke garáži a do garáže. Řadu psů — mezi nimi tři Loftusovy — vpustili do garáže a tam je zamkli.“

„Stopa tedy vedla k vaší farmě?“ „Ano. A po tom, co se stalo v noci, si nemyslím, že to byl jenom vtip. Jestli použili anýzový roztok, tedy pěkně silnou dávku. Ještě když jsem teď odcházel, čenichali králíci kolem farmy.“

„A proč si myslíte, že to nebyl vtip?“

„Protože zatímco jsme byli na zábavě, vloupali se do domu lupiči. Když jsme se vrátili, bylo všechno vzhůru nohama, přemístěný nábytek, otevřené zásuvky, rozházené postele. Ale paní Loftusová kupodivu nezjistila, že by něco chybělo, neumí si tedy vůbec představit, co lupiči hledali. Ale ještě po našem návratu se potloukali kolem domu.

Paní Loftusová a její sestra spaly v jednom pokoji, protože byly obě hrozně vyděšené, a já jsem se rozhodl, že zůstanu na

stráži. Předstíral jsem, že jdu spát, ale vzal jsem si pušku a posadil se před stan. Asi za půl hodiny jsem zahlédl, jak se nějaký muž plíží od kůlny k dómu. Vystřelil jsem po něm, ale ve tmě jsem ho jenom škrábnul a on mi utekl.“

„To je ale přece případ pro policii,“ namítl Bony klidně. Landon odpověděl:

„Je a není. Od okamžiku, kdy George Loftus zmizel, jsem za paní Loftusovou vedl prakticky celé hospodářství. Naučila se spoléhat na mě. Myslí si, a já s ní souhlasím, že nešlo o obyčejnou loupež. Máme podezření, že to byl Loftus, věděl, že jsme na zábavě, vrátil se pro něco důležitého — ale co hledal, paní Loftusová netuší. Buď to nemohl najít, nebo jsme ho vyrušili, schoval se zřejmě opodál a čekal na další příležitost.

Paní Loftusová je k smrti vyděšená, ale nechce s tím jít na policii. Vzpomněl jsem si, že jste prý výborný stopař, a tak jsme se rozhodli, že si ušetříme další skandál a požádáme vás, abyste se v tichosti porozhlédl. Třeba najdete jeho stopu a dovíme se, odkud přišel a kam šel.“

Bony si kartáčoval před zrcadlem husté černé vlasy, ohlédl se přes rameno a řekl:

„Ale co když je vážně zraněný? Třeba utrpěl těžkou ztrátu krve, zemřel, a já najdu už jenom jeho mrtvolu. To bychom přece museli ohlásit policii. Pak by to byl jejich případ.“

„Kdybyste ho byl viděl utíkat, jako jsem ho viděl já, věděl byste, že není vážně poraněný,“ odpověděl Landon. „Tahle možnost mě neznepokojuje. Ale chceme se dovědět, oč mu vlastně jde. Kromě toho musí mít nějakého společníka, je přece nemyslitelné, aby jediný člověk stačil odlákat psy. a vloupat se do domu.“

Bony byl už oblečený, seděl na okraji stolu a točil si druhou cigaretu. Landonova chladnokrevná prolhanost byla až obdivuhodná. Aniž pohnul brvou, tvrdil, že lupič obrátil dům

vzhůru nohama, což Bony věru neudělal, a že vystřelil z pušky, ačkoliv Bony slyšel výstřel z revolveru.

Bony se rozhodl postupovat pomalu. Považoval Landona za nebezpečného muže a věděl, že zločinec spáchá nový zločin, aby zakryl starý. Bylo klidně možné, že ho zvali proto, aby ho cestou potkalo politováníhodné neštěstí. Ale mohli být také skutečně vyděšení a chtěli se dovědět, jestli Landon doopravdy postřelil Loftuse.

„Pokud podezříváte Loftuse," řekl Bony pomalu, „našel jsem ve vaší teorii jednu slabinu. Loftus by přece nepotřeboval odlákávat psy, znal je a oni znali jeho."

„Tak kdo to tedy ksakru byl?" zeptal se Landon náhle vztekle.

„Já ne. Mohu vás ujistit, že nejsem poraněný."

„Vy jste to samozřejmě nebyl. Co byste tam proboha hledal, nemyslíte? Musel to být Loftus nebo někdo, koho poslal. Mohl někoho poslat, nemyslíte? Normální lupič by vzal stříbrné rámečky z fotografií a šperky paní Loftusové, které ležely v zásuvce." Bony uvažoval, v které zásuvce. „Ať tak či tak, měli bychom sebou hodit. Snad nějakou stopu přece jenom objevíte. A kdybyste měl chuť zůstat na oběd, udělal byste paní Loftusové radost."

„No dobrá," souhlasil Bony. „Ale jeďte, prosím vás, kolem Poolů, musím ohlásit, že na oběd tedy nepřijdu. A cestou bychom se také mohli podívat na tu prázdnou garáž."

Landon nic nenamítal. Zastavili u penziónu, paní Poolová stála před obchodem, Poole seděl pod oknem na bedýnce od ovoce. Na konci ulice před prázdnou garáží se tísnil hlouček mužů a chumel dětí, pozorovali se smíchem, jak dva koně a několik krav bloudí nahoru a dolů silnicí a větří návnadu. Pan Poole byl ve výborné náladě. Zpod zplihlých vousů mu visela věčná cigareta.

„Představte si, manželka tvrdí, že jsem tu švandu zorganizoval já," řekl svým skomírajícím hlasem, „Rád bych věděl, jak bych to byl dokázal?"

„Joe!“ vyštěkla paní Poolová. „Ty den ode dne víc lžeš. Nic podobnýho jsem nikdy neřekla.“

„Možná neřekla, ale myslíš si to.“

„Jestli chceš vědět, co si myslím, ochotně ti to řeknu.“

„Tak řekni,“ připustil pan Poole odevzdaně.

„Je načase, abys naštípal dříví.“

„Dříví! A kdyby to nebylo dříví, byla by to kráva, a kdyby to nebyla kráva, byla by to paní Blacková,“ vrčel Poole a nepokrytě dával spiklenecká znamení Bonymu. „Proč nemyslíš na takový krásný věci, jako je láska, svit luny a — a pivo. Ale ne, buď je to tupý dříví nebo ještě tupější kráva, nebo vůbec nejtupější stará Blacková — a kdyby to nebylo ani jedno ani druhý ani třetí, vzala by sis do hlavy, že trojnásobně tupá drůbež potřebuje právě teď oškubat.“

Bony se zasmál. Zasmál se dokonce i Landon, ale vzápětí řekl: „Myslím, že bychom měli. vyrazit.“

„Ano, chtěl jsem jenom oznámit, že nepřijdu na oběd,“ vysvětloval Bony.

Poole se přidržel okenního rámu a pracně povstal. „Tak ale přijďte, proboha, aspoň na čaj. Jinak se tu zblázním nudou.“

Odstartovali a Bony se stále ještě usmíval, manželé Poolovi se na ně také smáli, na okamžik připustili, že jejich věčné hádky jsou naprosto bezvýznamné a jejich manželství šťastné.

Před garáží se Mick Landon málem srazil s krávou, kterou se marně pokoušela odvléct rudolící statná žena, Bony už věděl, že je to paní Blacková. Dav zajásal nadšením. Když projížděli dlouhou rovnou ulicí k Old York Road, potkali dva koně, jednoho psa, několik krav a spoustu králíků, všechno čenichalo po stopě vedoucí středem silnice. Pak zabočili ke králičí ohradě a potkali dalšího koně a minuli několik psů.

„Vaši psi jsou už doma?“ zeptal se Bony.

„Vrátili se po stopě, jakmile je vypustili z garáže.

Dorazili, když jsem se právě chystal odjet, tak jsem je dal na řetěz. A stačil jsem jen taktak přibouchnout vrata před nosem třem krávám. Kdyby s tím nesouviselo to zatracený vloupání, ohromně bych se bavil. Ten uličník, co to nastražil, věděl, jak na to.“

„Zdá se,“ prohodil Bony obecně. „Ti rošťáci z Queenslandu vylákali z města všechny psy a kočky a věznili je ve staré barabizně vzdálené asi dvě míle. Nabízeli, že najdou ztracená zvířata, když dostanou šest pencí za kus.“

„Žil jste v Queenslandu dlouho?“

„Narodil jsem se tam. Chodil jsem do školy v Brisbane.“

„A proč jste přišel pracovat do Západní Austrálie?“

„Vydělal jsem slušné peníze na chovu koní, využil jsem příležitosti a splnil jsem si starou touhu poznat Západ. Do Adelaide jsem přijel vlakem, pak jsem pokračoval poštovním letadlem. Bohužel jsem si nezaplatil zpáteční cestu, dokud jsem měl ještě peníze. Pak jsem o ně přišel. Jednu noc to se mnou začalo jít z kopce, a nakonec mě někdo připravil o poslední peníze.“

„Tak jste si našel místo u králíkářů.“

„Ano. Náhodou jsem někoho potkal a ten mi poradil, že bych u králíkářů mohl sehnat práci. Dalo mi trochu práce najít příslušnou kancelář a šéfa. Požádal jsem o místo, a ještě tu noc mě poslali sem k vám.“

„Senzace!“

„Prosím?“ zeptal se Bony.

„Senzace, že jste dostal tak hladce práci. Nevíte, jakou jste měl kliku.“

„Do určité míry to bylo štěstí.“

„Do určité míry!“ opakoval Landon. „Před několika měsíci propustili tři čtvrtiny zaměstnanců. Je přece krize. Dva z nich jsou dodneška v Burracoppinu bez práce.“

„Ale, ale,“ řekl Bony lítostivě. „Jeden dostane možnost velice brzy. Už jsem si na zpáteční cestu skoro ušetřil.“

Dojeli k vratům farmy, Bony vystoupil a otevřel je, a když auto projelo, zase je zavřel. Došli před dům a paní Loftusová jim vyšla v ústrety.

„Jsem moc ráda, že jste přišel, pane Bony,“ řekla sladce a podala mu ruku. „Pojďte, prosím, dál. Právě jsem přichystala trochu opožděnou snídani.“

Cynická povýšenost byla ta tam. Mluvila s Bonym jako rovný s rovným, pozvala ho do domu a s malým nervózním smíchem omlouvala pomyslný nepořádek vpádem lupičů. Od ohniště se obrátila slečna Waldronová, držela v ruce pánev se slaninou a vejci, radostně se usmála a vyslovila naději, že Bony dosud nesnídal.

Bony viděl, že nábytkem nebylo pohnuto, těžší kusy stály na témž místě jako při jeho tajné návštěvě. Dveře a okna byly dokořán, žaluzie stažené tak, aby co nejvíc tlumily žár. Rozhovor podbarvovalo bzučení masařek, které přivábila vůně jídla.

„Prožili jste v noci pěkné dobrodružství,“ řekl Bony, když usedli všichni ke stolu.

„Ano. Strašně nás to vyděsilo,“ řekla paní Loftusová s chabým úsměvem. „Děkovali jsme bohu, když se začalo konečně rozednívat. Jsem hrozně unavená, spala jsem nanejvýš čtyři hodiny.“

„Zato dneska v noci budu spát jako zabitá,“ řekla trochu živěji slečna Waldronová.

„Dneska můžete spát úplně klidně, ten člověk se sem zaručeně nevrátí,“ ujišťoval Landon se smíchem.

Slečna Waldronová se zachvěla. „Doufám, že se nevrátí,“ řekla a obrátila se k Bonymu: „Myslíte, že se vám podaří toho ničemu vystopovat?“

„Nebojím se neúspěchu,“ odpověděl sebevědomě a začal lhát s chladnou jistotou Micka Landona. „Moje matka měla jedinečné stopařské nadání a od malička ve mně tuhle zděděnou vlastnost cvičila.“ Bony se na svou matku vůbec nepamatoval. „Stopařina není totiž jenom záležitost zraku. Černoch najde stopu, kterou by běloch neviděl, ani kdyby se na ni díval teleskopem, protože by nechápal, co jeho nezkušené oko vlastně vidí. Venkované jsou lepší stopaři, protože je boj o potravu vybavil zkušenostmi.“

„Je pravda, že jste pracoval pro policii?“ zeptala se paní Loftusová.

„Při různých příležitostech,“ odpověděl po pravdě **a** usmál se. „Platí velice dobře, ale jsou to tvrdí zaměstnavatelé. Pracuji pro ně nerad. Jsou moc podezíraví. Sami nejsou schopni drobné stopy přečíst, a stopaře, který selže, podezřívají automaticky z lenosti nebo z nefér hry.“

„Vypravujte nám nějaké své stopařské dobrodružství, pane Bony,“ prosila paní Loftusová. „Smím vám dát ještě kávu?“

„Děkuji vám, je výborná. Ale jestli vás budu nudit, včas mě, prosím, zaražte.“ Bony se zaklonil v židli, roztržitě míchal kávu. „Nejvýnosnější úkol, kterým mě policie pověřila, byl Mettersův případ. Možná že se na něj pamatujete. Ne? Dobře, tedy v roce devatenáct set dvacet čtyři byla na jedné queenslandské farmě padesát mil západně od Toowoomba zavražděna malá holčička. Byla to ohavná vražda. Já byl v té době v Brisbane a čirou náhodou mě jeden detektiv potkal na Queen Street. Ale abych to zkrátil, slíbili mi šedesát pět liber a zaplacené výlohy— veškerá chvála za naši práci připadne totiž policii — a já se vydal na cestu.

Na místo zločinu jsem dorazil tři dny poté, co se“ to. odehrálo. Holčička byla zavražděna v malém výběžku hustého lesa. Vracela se ze školy lesní pěšinou, kterou chodila už několik let, a vrah tam na ni zřejmě ukrytý čekal. Byla to otřesná záležitost a já jsem se rozhodl — i bez zřetele na honorář — že vraha dostanu.

Dovedu pochopit, že někdo zabije pod vlivem alkoholu nebo ve vášnivém hněvu, pro to mohu mít určité porozumění. Ale odmítám jakékoliv porozumění — a každý normální člověk by je měl odmítnout — tvoru, který si chladnokrevně naplánuje bestiální vraždu nevinné malé holčičky. Vrah se nepokusil zahladit své stopy, dokud nedošel na hlavní silnici, vzdálenou dvě míle od místa činu. Jakmile na ni vstoupil, šel po jejím středu, protože věděl, že kola automobilů stopy smažou.

Prohledal jsem píď po pídi jedenáct mil silnice jedním směrem a sedm mil druhým, než jsem našel místo, kde ze silnice odbočil. Šel jenom v ponožkách a ušel tak patnáct mil, využil každý tvrdý terén a každý potok. Spolu s třemi policisty jsem začal pátrat v deset hodin dopoledne a v šest hodin večer jsem označil místo, kde se vrah skrýval.“

„Kde se skrýval?“ zeptaly se ženy jednohlasně.

Bony pohlédl z jedné na druhou a tiše se zasmál, lichotilo mu, že do té míry upoutal jejich pozornost. Pak zavadil zrakem o talíř, začal si pomalu mazat chléb.

„Když Metters viděl, že se pastvinami blížíme k jeho domu, zabarikádoval se. Dům, podobně jako váš, měl jenom jedny dveře. Ozbrojil se dvěma puškami, odmítal se vzdát a vyhrožoval, že zastřelí každého, kdo se přiblíží a pokusí se ho zatknout.

Sjela se řada sousedů. Vytvořili jsme kordon, obklíčili jsme dům, v noci jej osvětlovaly reflektory aut. Pátý den se Metters vyřítil ven a začal střílet, a než byl sám zastřelen, zastřelil jednoho člověka.“ „To je strašné,“ vykřikla paní Loftusová. „Policie mu tedy nedala možnost, aby se před soudem hájil?“

„Udělali dobře, že ho zastřelili,“ řekl Bony klidně. „Malý domek obklíčilo přes dvě stě velice rozhněvaných mužů a jenom sedm policistů. Policejní posily byly na cestě. Dav to věděl a chtěl zapálit dům. A Metters věděl, že dříve či později dům zapálí, a věděl, že když vyběhne ven a nikdo ho nezabije, vhodí ho dav zpátky

do plamenů. Jakmile Metters klesl, dav odstrkal policii, aby se přesvědčil, jestli je vrah skutečně mrtvý. Byl mrtvý a dav se cítil ochuzen.“

„Strašné,“ zamumlala paní Loftusová.

„To je škoda, že ho zabili hned na místě,“ řekla prudce její sestra. Bony se k ní obrátil a řekl:

„Myslím si, že nejvyšší trest, který pošetilý zákon stanoví na vraždy malých dětí, je v naprostém nepoměru k obrovitosti zločinu. Nejsem křesťan, a proto nepropadám chorobné sentimentalitě. Ale četl jsem vaši bibli a věřím ve spravedlnost, jak ji určuje starý zákon: ‚Oko za oko'. Obklopit bezbolestnou smrt podobné lidské zrůdy zákonným a náboženským ceremoniálem znamená posmívat se výkřikům malé oběti, které volají po spravedlnosti a po pomstě. Nevěřím, že pomsta náleží výlučně bohu. Ten, kdo mučí malé děti, by měl zemřít přibitý k mraveništi.“

„Oooo!“ zašeptala paní Loftusová, obličej měla bílý a oči vytřeštěné.

„Ano,“ souhlasila energicky slečna Waldronová.

„Krutost vymýtí pouze krutost,“ řekl Bony.

„Ale krutost středověku zločin nevymýtila,“ nadhodil Landon.

„Soucit a shovívavost také ne,“ odtušil Bony břitce. „Středověké mučení bylo bezesporu surové, ale lidé tehdy snášeli mnohem lépe bolest. Nás zhýčkala anesteziologie, den ode dne jsme přecitlivělejší. Za několik let muž omdlí, když se řízne do prstu,“ prohlásil klidně Bony. Pak si odhrnul vlasy z čela, vstal a řekl: „Když mě teď laskavě omluvíte, podívám se po stopách vašeho lupiče. A vy, pane Landone, pokud mě chcete doprovázet, držte se, prosím, neustále za mnou.“

Když vyšli před dům, zeptal se:

„Můžete mi říct, kde jste přesně stál, když jste vystřelil?“

„Ano,“ odpověděl Landon. „Stál jsem asi čtyři yardy na západ od toho rozbitého brusu. Upadl jsem přes něj, když jsem se rozeběhl za vetřelcem.“

„Rozumím. A teď, prosím, nemluvte“

Bony šel k brusu, cestou rozeznával otisky Landonových pantofli. Na východ od brusu objevil stopy muže, který se přiblížil od kůlny, prudce zabočil k východu, zapotácel se, vzepřel se na rukou, vzpamatoval se a zamířil k okraji strniště. Vetřelec přišel od hlavní silnice a zřejmě se k ní postřelený vrátil. Bony beze slova pokračoval v pátrání pro blaho a úspěch Johna Muira. Předstíral, že sleduje stopu, obešel kůlnu a prošel krátkou vzdálenost k Landonovu stanu, který rovněž obešel.

„Postrádáte něco?“ zeptal se.

„Ne. On byl ve stanu?“

„Pokud tam vstoupil, tedy v době, kdy jste byli na zábavě. Stopy, které možná zanechal, smazaly vaše kroky. Ale domnívám se, že tam byl.“ Bony pak postupoval pomalu k nádrži, mezi prašnými náspy objevil asi třicetistopou vodní plochu zahrazenou kmeny. Větrný mlýn hnal vodu do nádrže z galvanizovaného plechu, která stála na vysokých podpěrách, a odtud klesala voda potrubím ke stájím a k domu.

Bony pak pokračoval k jihu, minul připoutané psy a došel k malé kůlně, kde byly uložené pytle se superfosfátem a jiné haraburdí. Drůbež hrabala ve stínu. Odtud zamířil k vysokému stohu a Landon náhle promluvil:

„Došel až sem?“

„Ano,“ odpověděl Bony živě. Předklonil se a ukázal na půdu posetou slámou. „Tady je stopa jeho pravé nohy. Nevidíte ji?“

„Ví bůh, že ne!“

Bony se s úsměvem napřímil. Obešel z jedné strany stoh, viděl otvory, do kterých se zahrabávali psi, aby byli v chládku, a kde hrabala drůbež, aby se očistila. Slunce stálo právě v zenitu, na jižní

straně stohu byl stín nejdelší. Bony se tam zastavil a hryzal si spodní ret.

„Tady byl taky?“ zeptal se Landon. Bony ukázal prstem na zem.

„Prošel tamtudy,“ řekl trochu netrpělivě, jako by ho Landonovy pochybnosti popuzovaly; pak stál chvíli nehybně, tvářil se navýsost zmateně. Kohout usazený na tyči, která byla opřena o stoh, divoce zakokrhal. Masařky bzučely jako žací stroje na vzdáleném poli, držely se umíněně v nejhlubším stínu, rojily se ve štěrbinách mezi stébly slámy.

Bony upřel prázdný pohled na Landona. Landon měl rty pevně semknuté, ústa tvořila rovnou přímku. Jeho podivné modré oči byly široce rozevřené, bezvýrazné, zíraly upřeně do Bonyho obličeje. V obličeji se mu nepohnul jediný sval. Zdálo se, že na něco čeká. Bony řekl:

„Nechápu, proč lupiče zajímala vodní nádrž, váš stan, kůlna s hnojivem a tenhle stoh. Víte, vypadá to, jako by Loftus — pokud to byl on — hledal předmět, který mohl být venku právě tak jako uvnitř domu.“

Pak se Bony rychle otočil a vracel se přímo k domu, kde ho očekávaly vystrašené a zvědavé ženy. Řekl jim, že vetřelec nejdřív navštívil dům, pak obcházel usedlost, až nakonec ho Landon postřelil.

Vrátil se znova k rozbořenému brusu a sledoval skutečnou stopu až k okraji strniště, které pak prošel křížem krážem. Na sedmi místech ukázal Landonovi na žlutých stéblech stopy krve. Otisky nohou nebyly na polámaných a pocuchaných stéblech viditelné, ale stopy krve, pro většinu bělochů rovněž neviditelné, naznačovaly Bonymu správný směr cesty.

Na konci strniště zahlédl znova otisky nohou, přešly úzký, kovově tvrdý pás půdy uvnitř králičího plotu, za plotem přešly širší, travnatější pruh mezi plotem farmy a silnicí. Pak zamířily

podél hlavní silnice k jihu, ale Bony se otočil k severu, došel asi do polovice dlouhého kopce, pak se zastavil a obrátil se k Landonovi.

„Na tomto místě nastoupil do auta. Jeho stopy tu končí. Přes střevíce měl natažených několik párů ponožek. Velikost boty je sedm nebo osm. Váží asi 154 liber. Kdyby byl neodlákal psy, mohl to být Loftus.“

„Byl to George Loftus. Má boty osmičky.“

Bony se zasmál. „Vykládejte si to po svém,“ řekl pobaveně.

„Musel to být Loftus. Kdo jiný by se tady proboha plížil a — pokud víme — nic neodnesl? Paní Loftusová vám každopádně bude za vaši službu moc vděčná. Teď se vrátíme na šálek čaje a já vás pak odvezu zpátky do Burracoppinu.“

„Děkuji vám moc pěkně, Micku, ale nebudu vás už obtěžovat. Rozloučím se s vámi tady a vrátím se zpátky pěšky. Mám chuť se projít. Vyřiďte mé pozdravy paní Loftusové a slečně Waldronové a poděkujte jim za mě za skvělou snídani.“

„Ale já vás milerád odvezu, vůbec by mě to neobtěžovalo.“

„Doopravdy bych se rád prošel,“ řekl Bony s úsměvem a s konečnou platností. „Doufám, že se všichni zase brzy sejdeme. Pravděpodobně na nějaké taneční zábavě. Na shledanou.“

Usmáli se na sebe při rozchodu jako dva psi, kteří se ještě nerozhodli, zda budou přátelé nebo nepřátelé. Bony sestupoval po severním úpatí svahu a pokoušel se srovnat si v hlavě řadu otázek: proč paní Loftusovou a Landona tolik znepokojila krádež jedné svíčky; proč se chtěli mermomocí dovědět, koho Landon postřelil; proč Landon střílel, místo aby se napřed pokusil lupiče dostihnout; proč tvrdil, že vystřelil z pušky, a proč pušku na důkaz nepředvedl.

19 ZRANĚNÍ PANA JELLYHO

ERIK HURLEY se s návratem do Burracoppinu opozdil o tři dny. Králikářská správa totiž povolila farmářům, žijícím jižně od Burracoppinu, aby vyčistili půdu na západní straně plotu až do vzdálenosti jednoho zeměměřičského řetězu. Bezmyšlenkovitost, která patrně pramenila z neznalosti písečné krajiny, měla neblahé následky: ohně ze strnišť zapalovaly nízký buš, který tvořil přírodní ochranný val proti náporům písku.

Když se Gray vrátil z objížďky po severním území, objel čtyři sta dvacet mil, sháněl se Bony po Erikovi. Gray mu vysvětlil příčinu zdržení — písek kontra plot — a když se dověděl, že Bony potřebuje s Erikem mluvit, dal mu k dispozici náklaďák. Bony zastihl Erika, jak u patnáctimílového mezníku odhazuje písek z plotu. Bylo nesnesitelné vedro, velice nevhodné pro přehazování písku. Hurley pracoval na vyvýšenině při jižním okraji širokého pšeničného pásma, toto území neslo hrdě jméno jednoho guvernéra. Po obou stranách plotu a přilehlé silnice se rozkládala rovina, tisíce akrů zralé pšenice a tisíce akrů rozorané půdy tvořily rozlehlou šachovnici, obzor byl vzdálený dobrých dvanáct mil. Tu a tam se sunuli krajinou obrovští lenochodi, požírali pšenici se spokojeným vrčením a v mračnech prachu. Ta se zvedala i podél silnice, označovala rychlé náklaďáky a pomalejší koňské potahy. Zulové útesy ležely na obzoru jako odpočívající plazivé nestvůry, dýchaly a žily v oparu nesnesitelného vedra, pšeničné klasy na přilehlých svazích tančily jako sbor v pastorální hře. Vyjít z buše a vstoupit do této roviny bylo asi totéž jako vyjít z kostela.

„Ahoj, Bony! To už jsi povýšil?“ zavolal Hurley a opřel se o lopatu, kterou za vteřinu odhodil. Přeskočil plot s mnoholetým cvikem, přešel k otevřenému náklaďáku a usedl na stupačku do stínu.

„Jak to myslíš?“ zeptal se Bony mírně. „No, jestli děláš správce?“

„Dověděl jsem se, že víš, kdo jsem,“ řekl Bony trochu upjatě.

„Ale! A kdopak ti to řekl?“ „Slunečnice.“

„Pak tedy taky víš, že jsem se to dověděl náhodou. Šéf s tím dopisem naložil hodně neopatrně, ale já jsem neřekl nikomu ani slovo. Musel jsem to slíbit Lucii.“

Bony chvíli shlížel do pevného hubeného obličeje. Usoudil, že Erik slib skutečně dodržel.

„To jsem rád, Eriku,“ řekl. „Člověk, který umí držet jazyk za zuby, neztrácí přátele. Odsuneme se k tvému tábořišti a uvaříme si čaj. Na házení písku je moc vedro, trochu si popovídáme a já ti ztracený čas vynahradím, večer s tebou budu hodinu pracovat.“

Když pili čaj, pokračoval:

„Patrně jsi už přemýšlel o záhadných odjezdech pana Jellyho. Tušíš, oč jde?“

„Jelly je v pořádku,“ odpověděl Hurley bez váhání. „Je trochu jednostranný a v jednom bodě je cvok. Kdyby přestal sbírat ty svý vrahy, děvčata by byla mnohem šťastnější.“

„Přál by sis, aby byla šťastnější, ne?“

„Samozřejmě, ale jinak je Jelly slušnej chlap,“ ujišťoval Erik loajálně. „Jedni říkají, že chodí za ženskou, protože je vdovec, druzí za pitím. Koneckonců na obojí má mužský právo — pokud to dělá s mírou. Rošťák je jenom ten, kdo do toho zatahuje rodinu, a Jelly není rošťák. Navíc si myslím, že to není ani ženská, ani pití, starej z těch cest vždycky přiveze prachy.“

„Zase zmizel. Když Lucie v neděli ráno vstala, nebyl už doma,“ oznámil Bony.

„To je neuvěřitelný, že nemůže zůstat doma ani o žních. Všechno zůstane na bedrech starýho Middletona, a ten už taky není nejmladší. Lucie bude zas ustaraná.“

„Tentokrát je dvojnásob ustaraná, starý Jelly totiž odjel poraněný.“

„Poraněný?“ opakoval Hurley.

„Ano. Slídil kolem Loftusovy farmy a Mick Landon ho postřelil.“

„A co ten starý blázen proboha pohledával na Loftusově farmě?“

„To bohužel nevím. Landon ho postřelil asi ve čtvrt na čtyři ráno. Jelly došel poraněný domů. V neděli večer jsem ho vystopoval. A Lucie mi svěřila, že našla jedno jeho prostěradlo roztrhané, zřejmě ho použil k obvazům, a voda v umývadle byla zbarvená krví.“

„Ale co dělal v noci na Loftusově farmě?“ „To právě nevíme.“

„A co si o tom myslí Mick Landon? Proč po něm střílel?“

„Landon netuší, že postřelil Jellyho. Kromě Lucie a mě o jeho zranění nikdo neví.“ „Jak ses to tedy dověděl? Jak se ti ho podařilo vystopovat?“

„Viděl jsem, jak po něm Landon střelil.“

„A cos dělal ty na Loftusově farmě?“

„Trochu jsem se tam rozhlížel.“

„Vzdávám se,“ oznámil Hurley rezignovaně. „Je to, jako kdybych házel hrách na stěnu. Odpovíš na sto otázek, a přitom vůbec nic neřekneš.“

Bony si točil cigaretu, pohlédl na Erika.

„Protože vím, že umíš držet jazyk za zuby, protože máš rád Lucii a protože potřebuji tvou pomoc, zasvětím tě do věci,“ řekl pomalu. Pak zopakoval všechno, co se odehrálo po taneční zábavě v Jilbadgie.

„Nemohu si pomoct, Eriku, ale jsem přesvědčený, že zmizení George Loftuse a příležitostné výlety tvého nastávajícího tchána souvisí,“ řekl Bony, když se Hurley konečně přestal smát příběhu s anýzovým roztokem. „Mezi námi, slíbil jsem Lucii, že se pokusím

osvětlit pozadí Jellyho výprav. Sama mě o to požádala, myslí si, že by mu mohla pomoci, kdyby potřeboval oporu, aby bojoval proti nějakému nešťastnému návyku.“

„A proč si myslíš, že spolu ty dva příběhy souvisí?“ zeptal se Hurley věcně.

„Loftus a Jelly byli přece přátelé. Sousedé, kteří si pomáhali v těžkostech. V době, kdy je většina farmářů v tomto kraji na mizině, odjíždí Jelly na své toulky a vrací se pokaždé s penězi; Loftus měl v soukromé bance sto sedmdesát liber, než odjel z Perthu, sto si jich vyzvedl.“

„Někdo mi říkal, že Loftuse našli v Leonoře,“ ozval se Hurley tázavě.

„Ten muž není Loftus, vyfotografovali ho a poslali snímky po nějakém motoristovi, který opouštěl západní zlaté doly, merredinské policii. Ani okamžik jsem nevěřil, že to je Loftus. Teď už navíc vím, kde Loftus doopravdy je.“

„Víš? Kde?“

„Všechno má svůj čas, Eriku,“ řekl Bony a jemně se usmál. „Neprozradím jedno tajemství, dokud nevypátrám druhé. Bojím se uzavřít Loftusův případ, protože se bojím, abych nesmazal tenkou, slabou stopu, která vede k Jellymu. Víš jistě, že Jelly občas netrpí záchvaty nepříčetnosti?“

„Ne. Je naprosto příčetný.“

„Také si to myslím, ale nejsem bohužel psychiatr.“

Chvíli oba mlčeli. Bony pozoroval Erikova koně, který se poklidně pásl se spoutanýma předníma nohama na sluncem sežehnuté trávě u plotu. Bzukot žacích strojů soupeřil s bzučením masařek. Zázvor odpočíval, jen tu a tam po některé malátně chňapl. Silnice podél plotu byla pustá, na tomto úseku se jí používalo málo, hlavní silnice k Burracoppinu ji totiž křižovala na patnácté míli. Odtud doléhal až sem řev náklaďáků, nepatrných částeček obrovitého proudu, který svážel úrodu pšenice do

železničního skladu, kde se shromažďovala jako za sedmi bohatých let ve faraónových sýpkách.

„Má Jelly v Merredinu nějaké přátele?“ zeptal se posléze Bony.

„Myslím, že nemá. Ani on, ani Lucie nikdy o žádných nemluvili.“

„Vysvětli mi něco: proč si Loftusovi budují stoh slámy, když nemají koně, a krávy mají všeho všudy dvě?“

„Na tom není nic divnýho, Bony. Řada farmářů skladuje slámu na řezanku, zvlášť když je dobrý rok a stébla jsou dlouhá. Prakticky každý rok se vyplácí nařezat slámu na krmivo, když je cena nízká v dobrým roce, stoupne ve špatným, a sláma vydrží několik let.“

„Ano, to jsem si také myslel. Když jsem studoval výrobní a tržní zprávy, napadlo mě, že výborná finanční investice by byla koupit teď slámu, nechat si ji nařezat na krmivo a uskladnit ji do příštích špatných žní, až, jak říkáš, půjdou ceny nutně nahoru.“

Hurley se zasmál.

„Musíš mít fůru peněz,“ řekl.

„Moc jich nemám.“

„Pak bych neriskoval,“ poradil Hurley okamžitě. „Když chceš spekulovat se slámou, nerozřezávej ji na krmivo, dokud ji nehodláš dát na trh; jinak tě uskladnění bude stát víc, než kolik můžeš vydělat — pokud něco vyděláš.“

„Ale já mám chuť to riziko podstoupit. Znáš nějakého farmáře, který by mi prodal stoh slámy?“

„Neznám.“

„Jakou slušnou cenu by měl člověk nabídnout za slámu ve stohu?“

„Nevím. Krmivo stojí patnáct liber tuna.“

„Myslíš, že bych mohl koupit tunu za dvě libry?“ naléhal Bony.

„Oč ti proboha jde?“

„0 slámu, příteli, o slámu. Sláma a prodej krmiva mě začaly velice zajímat. Chci si zaspekulovat. Byl bys ochotný dělat mi nákupčího řekněme za jedno procento nákupní ceny?“

„Ale jo, pokud ses definitivně rozhodl vyhodit všechny peníze. Až se příště vydám na jih, pozeptám se různých chovatelů.“

„Výborně. Chci koupit Loftusův stoh. Obsahuje asi šedesát čtyři tuny. Je to nádherná sláma. A prozatím by mi stačil. Abych byl upřímný, záleží mi moc na tom, abych ho dostal.“

„Právě tenhle stoh?“

„Právě ten,“ opakoval Bony rozhodně. Hurley pohlédl do jeho usmívajícího se obličeje.

„Záhada do třetice,“ odpověděl Hurley. „Proč chceš ten stoh koupit?“

„Je vybudovaný tak dokonale symetricky, že uspokojuje mé umělecké oko,“ odpověděl Bony vážně. „Toužím po tom stohu a mám peníze, abych ho odkoupil za dvě libry za tunu. A byl bych ti moc vděčný, kdybys mi koupi zprostředkoval. Zapomeň, že slouží u kriminálky. Říkals, že se vrátíš do Burracoppinu zítra. Přijeď krátce po poledni. Mluvil jsem s Grayem, zamhouří obě oči, když se objevíš kolem třetí. To znamená, že se ve čtyři můžeš vypravit k Jellyům. Lucie se tě už nemůže dočkat. Vyřiď jí i Slunečnici mé pozdravy. A cestou se zastav u paní Loftusové a řekni jí, že jeden farmář chce anonymně koupit celý stoh slámy. Zeptej se jí, jestli by neprodala svůj, když nemá žádné koně. Je to jasné?“

„Je, ale vůbec netuším, kam tím míříš. Udělám, co chceš, a děkuju ti, žes umluvil Graye. A co budeš, prosím tebe, dělat s tou zatracenou slámou, jestli ti ji prodá?“

Bony se ponuře usmál. Za přimhouřenými víčky byly jeho oči téměř neviditelné.

„Neboj se, nebudu mít žádnou slámu. Paní Loftusová totiž stoh neprodá.“

20 NÁVRAT JOHNA MUIRA

PŘÍŠTÍ DEN, ve středu 6. prosince, dospěl do Burracoppinu telegram plukovníka Spendera, dopis Marie Bonapartové a seržant Muir. Telegram i dopis obdržel Bony v devět hodin ráno, když otevřela pošta. Nejdřív rozřízl dopis, četl:

Nejdražší Bony,

musíš se vrátit domů, doopravdy musíš. V úřadě je poprask, vyčítají Muirovi, že Tě zavlekl do případu v Západní Austrálii. Obávají se, že Tě případ zdrží a Ty se včas nevrátíš z dovolené. Dostala jsem právě Tvůj dopis a pochopila z toho, co o případu píšeš, že je to přesně ten případ, který Tě bude držet až do konce. Těžce vzdychám, protože vím, že ho nevzdáš, dokud ho nevyřešíš. Obávám se, že na svou prohru ve Windee nikdy nezapomeneš.

Dneska ráno se tu zastavil inspektor Todd, požádal mě, abych Tě přemluvila, aby ses co nejrychleji vrátil. Čeká Tě tu nový, prý velice zvláštní případ. Spoléhají na Tebe, do případu se zapletli míšenci a navíc je oběť brutální vraždy příbuzná ministerského předsedy. Ten teď vyčítá plukovníku Spenderovi a jeho podřízeným neschopnost.

Kromě toho, miláčku, Tvá dovolená je už i pro nás příliš dlouhá, postrádáme Tě a byla bych ráda, kdyby ses vrátil. Bob mi dělá starosti. Už delší čas nepsal. Ed je v pořádku a pozdravuje Tě. A Karel složil zkoušky s ještě lepším prospěchem, než očekával. Jsem šťastná a hrdá a umím si představit, jak šťastný a hrdý budeš Ty.

Zatelegrafuj mi, prosím, že se vracíš. Jsi plukovníku Spenderovi za mnohé zavázaný a on Tě teď velice potřebuje.

Tvá milující žena
Marie

P. S. Muirovi jsem vyčinila, že Tě zavlekl do případu na druhém konci světa.

P. S. S. Muir se ani v nejmenším nezměnil. Včera sem vtrhl, aby mi oznámil, že přivezl svého vězně do Brisbane a ráno s ním poputuje dál. Tancoval po kuchyni a trval na tom, že osobně uvaří čaj.

Pak Bony otevřel s kyselým úsměvem telegram. Byl stručný — a věcný.

Dovolenou nelze prodloužit, nastupte okamžitě.

G. H. Spender

Takový vzkaz by většinu lidí sklíčil, ale Bony se usmál, protože si dovedl živě představit plukovníkův výraz, když telegram diktoval. Určitě byl rudý v obličeji a zakoktával se, zvedal sebe i židli a židlí navíc mlátil o zem. Nástup do služby už Bony stejně propásl — i kdyby tuto noc odjel z Burracoppinu do východních států, přetáhl už dovolenou o deset dní. Viděl, jak se k němu padák blíží po telegrafních drátech, a pokoušel se vymyslit si originální postup, jak se znova probojovat do funkce.

Večer se Bony usadil s Poolem před penziónem, dřepěli na bedýnkách od ovoce a odpočívali. Západní nebe vypadalo jako nebeské jatky a vzduch měl barvu starého portského. Dlouhý nákladní vlak tažený dvěma lokomotivami zastavil ve stanici, lokomotivy nabíraly vodu z obrovité kovové nádrže. Jedna lokomotiva vypouštěla páru, ta syčela a pískala zároveň, zvuk nepříjemně trýznil uši; když konečně ustal, vydechl zplihlý pan Poole úlevou.

„Stará je zase navrčená,“ řekl a balil si dlouhou zplihlou cigaretu. „Blacková už ji pořádně štve. Ta zatracená kráva byla dneska ráno už zase podojená.“

„Proč nenecháte krávu přes noc uvázanou?“ zeptal se Bony.

„To říkám taky, ale stará o tom nechce ani slyšet,“ řekl Poole a pokračoval jako mudrc ze starých časů: „Víte, byli mnohem chytřejší chlapi, než jsem já, snažili se pochopit ženský a vzdali to v naprostý beznaději. Myslím, že má stará je typická ženská. Někdy je něžná a měkká a jindy je jak lokomotiva, hotová vybuchnout, když nevypustí páru. Ale co zahřeje tu páru, to ještě žádný mužský ani žádná ženská neobjevili. Mužský jsou pořád stejný. Vy i já můžeme počítat s tím, že zejtra večer budeme takoví, jako jsme dneska, ale jaká bude kterákoliv ženská za hodinu, to nikdo netuší.

Kdyby bylo po mým, převez bych Blackovou tím, že bych krávu na noc uvázal, jak jste sám navrhoval, ale má stará ji naopak odváže, než zalezem do postelí. Ptáte se proč? Já vám to povím. Protože se ráda hádá s Blackovou a ta prokletá kráva jí k tomu dává záminku. Kdyby přestala Blacková dojit naši krávu, byla by má stará celá nešťastná. Hele, tamhle jde Thorn. Zase o něco kulatější.“

„Neviděli jste náhodou mou starou?“ zeptala se vodní myš.

„Ne. Sháníte ji?“

„Ani nápad. Jdu si právě trochu přihnout a měl jsem strach, abych do ní cestou nevrazil. Nezaskočíte si do hospody na půllitřík?“

Poole se ostře ohlédl přes rameno, pak řekl: „Dobrá. Půjdete s námi, Bony?“

„Ale ano,“ řekl Bony váhavě. „Nezdržím se dlouho, protože musím napsat dopisy, které jsem měl napsat už před týdnem.“

Tak se Bony potřetí během svého pobytu octl v Burracoppinském hotelu. Wallace obsluhoval asi tucet zákazníků,

jeho žena nebyla v dohledu. Všichni se hlasitě bavili, ale na rozjařenost bylo ještě příliš brzo.

„Máš se dobře, Leonarde?“ zeptal se Thorn, když se s blaženým úsměvem opřel o výčepní pult. Jeho rudý obličej zářil. Byl v dobré náladě, zcela otevřeně pošťuchoval Bonyho.

„Rozhodně o nic líp, když se mě blbě vyptáváš,“ odsekl zlostně Wallace.

„Zase se hádáte? Už to konečně vzdej, hochu,“ radil Poole. „Jsi už dost starej, abys věděl, že ženskou za nic na světě nepředěláš.“

Wallace se naklonil přes pult k Poolovu uchu. Řekl:

„Dohání mě k nepříčetnosti. Včera zase všem oznámila, že jsem zavraždil Loftuse, pak mě vyhodila před hospodu a zamkla se. Modlím se už jenom, abych co nejdřív sehnal pušku.“

Thorn se sípavě zasmál a připojil se k radě pana Poola.

„Vzdej to, Leonarde,“ řekl. „Dělej to jako já. Nevšímej si jí. Předstírej, že ti nic nedošlo, v tichosti si udělej poznámku a nevymaž ji, dokud si v klidu neprosadíš to, co chceš. Musíš na to jít rozumem. Tím pobiješ každou ženskou.“

„Spíš si na to některou noc vemu pušku,“ řekl Wallace ponuře a obrátil se, aby obsloužil netrpělivého hosta.

„Nedávno jsem zaslechl, jak se pokoušel vypůjčit si ji od pana Graye,“ poznamenal Bony mírně. Jeho společníci se zasmáli.

„Ty dva už tady každej zná,“ vysvětloval Poole. „A když si jeden chce vypůjčit pušku, řekne se, že zůstala někde na farmě nebo je ve správce. Rozumíte, občas si jdou tak strašně na nervy, že by v tom okamžiku možná byli schopný pušku použít, ale v normálním rozpoložení ani jednoho z nich nenapadne, aby šel a koupil ji. Chudák starej Wallace! Má —“

„Dobrý večer, pánové,“ řekla paní Wallaceová vesele, když vešla, oblečená jako obvykle v černé hedvábí. Usmála se postupně na každého zákazníka, ale jakmile zahlédla svého muže, úsměv

zmizel. „Jdi si vypít čaj! Myslíš, že na tebe bude služka celou noc čekat? Nestůj tady jako tupec. Jdi... si... vypít... čaj.“

Pozorovala pak hlavní vchod a zamračený výraz se náhle proměnil v zářivý úsměv. Klokotavý zvuk obecného veselí utichl. Něčí smích ustal, jako když utne. Thorn už podruhé za tento večer šťouchl Bonyho pod žebra, Bony se obrátil a spatřil za barovým pultem nedaleko dveří urostlou vojenskou postavu seržanta Muira. Paní Wallaceová se pokoušela ovládnout svůj hlas, ale i tak byl o tón vyšší, než měl být.

„Vítám vás, pane Muire. Málem se z vás už stal cizinec. Doufám, že se mě nebudete vyptávat na mého muže a na ubohého pana Loftuse.“

„Jednu velice vážnou otázku vám položím, paní Wallaceová,“ řekl Muir s působivou vážností.

„Tak dobře. Ale jenom jednu.“

„Máte pořádně vychlazené pivo?“

„Ale jděte, polekal jste mě. Samozřejmě, že je chlazený. Přímo ledový. Dáte si?“

John Muir přehlédl osazenstvo včetně Bonyho. Ani jeden ani druhý nedali najevo, že se znají. Řada hostů zírala pokradmu na seržanta. Wallace zmizel do jídelny, jeho žena se znova vesele zasmála a tlachala s novým hostem, jako by její život byl jediný sen o domácím blahu.

Muirův příchod působil jako lednička na zahřáté maso. Zmrazil dobrou náladu naprosto spořádaných občanů, což byl projev davové psychózy, který Bony už dobře znal. Právě proto vždycky pracoval inkognito, a právě proto míval většinou úspěch.

Věděl, že už žádné dopisy nenapíše, chtěl si v klidu promluvit s Muirem, a jakmile se naskytla vhodná příležitost, opustil Thorna i Poola a odebral se na ubikaci do svého pokoje. Za dvacet minut se seržant objevil.

„Dobrý večer, Bony,“ řekl s vynuceným klidem, když za sebou opatrně zavřel dveře. „Tak co, jak to jde?“

„Výborně, Johne. A doufám, že tvůj výlet byl úspěšný.“

„Jo. Dostal jsem Andrewa Andrewse bez obtíží. Ukázalo se, že je to jeden z těch chlapíků, co to vzdají, jakmile je chytíš. Odsedí si v nejlepším případě patnáct let. Šéf mě poplácával po rameni, ale na tebe má pifku. Nechápe, žes ještě neohlásil žádný výsledek.“

„Přesně tak jsem si to představoval. Předpokládal jsem, že získáš důvěru, když nejdřív zatkneš Andrewse. Jsem rád, že se to podařilo. A chci, abys další pochvalu získal za burracoppinský případ, a získáš ji, když budeš postupovat podle mých instrukcí. Mně nezáleží ani na úřadech, ani na poctách, ani na postupu, jak ostatně dobře víš. Vzrušuje mě samotné dobrodružství lovu. Viděl jsi Marii?“

„Zastavil jsem se u ní, samozřejmě. Pozvala mě na čaj.“

„A tys ho vařil a tancovals po kuchyni, jen aby ti nevyčítala, žes ve mně vzbudil zájem o tento případ.“

„Psala ti to?“

„Dneska ráno jsem dostal dopis. A co říkal plukovník Spender?“

Muir se jenom s námahou ubránil smíchu. Řekl:

„Musel jsem mu podat hlášení. Vylíčil jsem mu Loftusův případ a prozradil, že ses ho ujal, čímž jsem se mu vydal jak blbec na pospas. Vypadal mrtvičně. A oslovoval mě pane, pochopitelně až tehdy, když nabral dech. Řekl mi: ‚Jste zatracený darebák, pane. Za tohle vás zničím, pane. Budete mít peklo.' Radím ti dobře, Bony, vrať se nejkratší a nejrychlejší cestou.“

„Na to už je pozdě, Johne. Padák už je na cestě. Budu si muset vymyslet nějaký geniální způsob, jak se znova dostat do sedla. Ale zatím mě vůbec nic nenapadá.“

„Mám pro tebe dopis od inspektora Todda. Je hrozně naštvaný. Říkal přesně to, co plukovník, jenomže mě neoslovoval pane.“

Bony přijal s úsměvem podávanou obálku, roztrhl ji a vyňal dopis. Než začal číst, řekl:

„Buď tak hodný a jdi na chvíli ven. Prohlédni si nebe na jihovýchodě. Třeba tam najdeš rudou záři.“

„Ale -“

„Prosím, Johne.“

Bonyho hlas náhle ztvrdl. Ale nebyla to tvrdost nadřízeného, spíš ocelová neoblomnost učitele, který je nespokojený se vzpurným chováním žáka. Seržant odešel. Bony si přečetl Toddův dlouhý dopis, který popisoval případ v Cunnamulla. Pro Bonyho to byl zajímavý případ, protože se do něho zapletli míšenci. Mezi řádky přečetl Spenderovu zoufalou prosbu o pomoc, která byla pochopitelná vzhledem k tomu, že oběť byla spřízněna s nejmocnějším úřadujícím politikem. Vzhlédl k Muirovi, který se vrátil, aby ohlásil:

„Žádnou záři jsem neviděl, Bony. To měl být vtip?“

„Ne. Očekávám, že se v případě Loftus něco stane.“

„A jak jsi s tím daleko? Cos už vypátral? Byl Loftus zavražděný? Víš, kdo to udělal? Kdy ho zatkneš?

Jak-“

„Pro živého boha, přestaň na mě chrlit otázky jako kulomet.“

„Přece sakra nejsem doktor Watson. Ujišťuju tě, že ne,“ prohlásil Muir prudce.

„Jsi,“ odpověděl Bony rozhodně. „A zůstaneš ve funkci Watsona ještě čtyři, nanejvýš pět dní. Vrátíš se do Merredinu a nebudeš dělat nic víc, než předstírat, že vyšetřuješ. Ohlásíš svému šéfovi, že tenhle případ co nevidět uzavřeš díky zprávě, kterou jsem ti předal. Trpělivost ti vynese povýšení.“

V Muirových velkých, nebojácných očích se objevila výčitka. Pihovaté prsty pročesávaly jako hřeblo rudou kštici.

„Buď kamarád,“ žadonil. „Řekni mi to. Byl Loftus zavražděný?“

„Ano, byl.“

„Kdo ho zabil?“ „Šípková Růženka.“

„Jsi nejnesnesitelnější člověk, jakého jsem v životě poznal. Je nejvyšší čas, aby s tebou někdo zatřepal.“

Bony zhluboka vzdychl: „Máš jedinou naději, Johne, a to, že se snad přece jenom nakonec naučíš trpělivosti. Zralost tě snad změní, alespoň v to doufám pro tvé dobro. Předám ti tvého muže v nejbližší budoucnosti. Zatím je dost času. A teď mi pověz, co ti Todd říkal o tom případu, se kterým si nevědí rady. Popiš mi všechny podrobnosti, mluv pomalu a přesně. A na nic nezapomeň. Andrewse a Loftuse pusť na chvíli z hlavy.“

Pak déle než dvě hodiny probírali queenslandský případ. Pročetli kopie výpovědí a hlášení. Prostudovali načrtnuté mapy, zvětšené fotografie míšenců, stop, černošských znaků nebo něčeho, co mohly být černošské znaky, a místa činu.

„Už je mi to jasné,“ řekl nakonec Bony. „Je to černošský znak, i když nezasvěcenec by na to nepřišel.

Znázorňuje násilnou smrt, pomstu, kterou provedl míšenec. Pštrosí pera zastrčená mezi vějířovitě sestavenými holemi na úpatí býčí nohy označují totem vraha. Zavražděný svedl ženu a její manžel nebo milenec ho usmrtil.

Ale navzdory tomu všemu, vrah nebyl černoch. Byl to ďábelsky chytrý běloch, který se nicméně dopustil jedné nevyhnutelné chyby. Ačkoliv chytře padělal znak, zapomněl přidat vlas černošky, který by černoch umístil přesně pod pštrosí pera. Vraždu spáchal jediný běloch, který ji mohl spáchat. Ráno, Johne, zatelegrafuji Toddovi, aby zatkl Rileyho. Jak vidíš, mohu úspěšně vyřešit případ i pomocí pošty. Je to jednoduché, že?“

„Jednoduchý! Pro slitování boží! Kdybych měl jednu desetinu tvého filipa, Bony!“

„Když budeš trpělivý, budeš ho mít. Musíš se naučit postupovat pomalu. Teď běž, doprovodím tě k autu. A jak už jsem řekl, zůstaň hezky v Merredinu. Brzy o mně uslyšíš.“ U vrat se Bony dlouze a pozorně zadíval na jihovýchod.

„Co tam pro živýho boha hledáš?“ zeptal se John Muir.

„I na odchodu se musíš vyptávat. Určím stupnici pokut, které budeš platit za své otázky, podle stupně jejich únosnosti. Poslední otázku tohoto večera ti zodpovím, Johne. Hledám na nebi odraz hořícího stohu. A teď dobrou noc. Dobrou noc, Johne.“

JAK BONY OČEKÁVAL, paní Loftusová odmítla stoh slámy prodat. Její odmítnutí pochopitelně nedokazovalo, že ví něco nezákonného o svém zmizelém manželovi, protože stoh mohl být klidně majetkem Zemědělské banky; nebo si mohla myslet, že sled bohatých žní nepotrvá a napřesrok cena krmiva stoupne.

Bony nicméně sledoval paní Loftusovou a Landona s podezřením. Rozhodil sítě a vytáhl úlovek. Prozkoumal jednu rybu za druhou, až mu zbyly pouze dvě, které nesly znamení strašného rejnoka s jedovatým ostnem.

Erikovi tvrdil rozhodně, že ví, kde George Loftus je, ale v koutku duše. si svou domněnkou nebyl tak zcela jistý. Mnohokrát vyzkoušená intuice ho bezpečně poučila vlastně jen o tom, že je Loftus mrtvý. Kdyby byl nedal ukvapený slib Lucii Jellyové a kdyby se byl její otec tolik nezajímal o Loftusův případ, byl by možná Bony v tomto stadiu předal případ Muirovi, v důvěře, že ho už dovede úspěšně do konce, a sám by se byl vrátil do Brisbane.

Jenomže on dal slib Lucii Jellyové. Kdyby případ uzavíral Muir, hodil by možná oba případy do jednoho pytle. A Bony slíbil, že Jellyho pokud možno ušetří. Věrný svému slibu dokončí tedy oba případy svým vlastním, podivným způsobem jako neúprosná Nemesis, jak král australských stopařů, který se žene do cíle po jednoduché stopě.

Vlastnil duplikát klíče, který střežila tajemná skrýš v noze stolu. Dnes ráno mu znalci v Perthu oznámili výsledek, ke kterému dospěli, když prozkoumali tři vlasy: dlouhý vlas, který Bony sebral z kartáče paní Loftusové, krátký, který našel na obrubě jejího polštáře, a další krátký, který odcizil z Landonova hřebenu. Znalci rozhodli, že oba krátké vlasy narostly na hlavě téhož muže. To

tedy dokazovalo, že Landon spal v posteli paní Loftusové noc před zábavou v Jilbadgie, nebo některou jinou předešlou noc. A jestliže Bony správně uhodl, kde je ukryta Loftusova mrtvola, pak je víc než pravděpodobné to, co už naznačil Jelly, že totiž Landon nespal ve vlastní posteli ani tu noc, kdy se Loftus nečekaně vrátil domů.

Bony dospěl k bodu, kdy se teorie a domněnky začínají potvrzovat. Tedy k bodu, který je v průběhu každého vyšetřování nejzajímavější. Přesto by byl předal případ Muirovi — vzhledem k naléhavým prosbám plukovníka Spendera — a vrátil se domů, nebýt Jellyho. Případ vlastně nebyl v pravém slova smyslu jeho případ, ale vázal ho slib, nezbývalo než pokračovat, oddaloval proto přímý zákrok proti podezřelým, rozhodl se, že nejdřív najde předmět, ke kterému patří tajný klíč, a objasní tajemství žíněnky.

Jiného kriminalistu by byl pochopitelně neukonejšil tak snadno jako Johna Muira. Muir ho znal, znal jeho metody i jeho železnou vůli. Bony řekl „odejdi na tři až pět dnů, pak pro tebe pošlu“, a Muir poslušně odjel, protože věděl, že Bony slib dodrží a předá mu ukončený případ, přenechá mu všechna uznání a vytratí se tiše do Brisbane, spokojený úspěšně dovršeným dílem.

Ráno poté, co se John Muir vrátil do Burracoppinu, vylíčil Hurley Bonymu, jak proběhla jeho návštěva na Loftusově farmě. Přijala ho sama paní Loftusová: Landon pracoval na poli, slečna Waldronová odjela do Merredinu. První zmínka o stohu paní Loftusovou rozčilila, ale okamžitě se ovládla a řekla chladně, že nehodlá slámu prodat.

Chtěla znát jméno zájemce, Hurley jí nevyhověl, vykládal, že se tedy pozeptá kdesi na jihu jakéhosi farmáře, který má dva stohy loňské slámy, takže by jeden možná prodal; paní Loftusové se zřejmě ulevilo. Ale vzápětí se dopustila jedné chyby, prořekla, co si skutečně o Bonym myslí. Její nedělní přátelské chování byla zřejmě pouhá přetvářka, při loučení totiž prohodila:

„Dám vám jednu radu, Eriku, nepředstavujte své přátele dívce, na které vám záleží. Jeden z nich se velice nápadně točí kolem Lucie, a to si při vašem povolání nemůžete dovolit, protože jste pořád někde na cestách.“

„Jelly se ještě nevrátil,“ doplnil Erik a jeho úsměv dokazoval, že poznámka paní Loftusové nezanechala v jeho duši ani kapku jedu. „Můžu se tedy věnovat Lucii, jak si zasluhuje. A mám ti vyřídit, že nás oba čekají dneska v šest na čaj.“

„Výborně,“ zvolal Bony. „Velice rád přijdu.“

„Tak platí. Já se tam vypravím už teď — mám právo vybrat si náhradní volno za tři neděle — a vrátím se pro tebe kolem pátý. Tak se připrav, ať se nezdržujem.“

Bony se usmál a řekl: „Když dovolíš, rád bych tě upozornil, že já žádná náhradní volna nemám, musím řádně pracovat pro králíkářskou správu, a jestli okamžitě nevyrazíme na snídani, přijdu pozdě do práce.“

„Chtěl bych mít tvou vyřídilku,“ vzdychl Erik. „Co bych za to dal, kdybych dokázal mluvit jako kniha. Zatím řekni starý Poolový, že se přijdu nadlábnout kolem osmý.“

Bony opustil ubikaci a spěchal po hlavní třídě. Za správními budovami už čekalo osm nebo devět nákladáků, svážely slámu do stohu, který den ode dne mohutně vzrůstal. Na nástěnce před poštou upoutal Bonyho pozornost velký list bílého papíru, bylo na něm napsáno červeným inkoustem, že členové výboru místního Ochranného sdružení pěstitelů pšenice žádají členstvo, aby se dostavilo na schůzi, která se koná ve společenském domě v Burracoppinu v sobotu večer. Jako sekretář sdružení byl úhledně podepsán Mick Landon.

Bony zpomalil chůzi, zíral zamyšleně před sebe. Příští sobotu bude tedy Landon večer na schůzi v Burracoppinu. Bude ho paní Loftusová doprovázet? Bony věděl, že je členkou sdružení. Má tedy hlasovací právo. Proto je pravděpodobné, že bude doprovázet

Landona. A jestliže se paní Loftusová s Landonem zúčastní schůze, je skoro jisté, že slečna Waldronová pojede s nimi, protože po tom, co se stalo, se bude bát zůstat sama na farmě.

„Umíte krásně vyšívat, slečno Jellyová," řekl Bony, když seděl s Lucií po čaji na verandě, zatímco Erik pomáhal v kuchyni Slunečnici umýt nádobí.

„Říkají to," připustila Lucie a tiše se zasmála. „Líbí se vám tohle?"

Bony přesunul pohled z mohutné postavy paní Saundersové, která pečlivě zalévala jediný růžový keř, na hedvábnou stolní přikrývku rozloženou na Luciině klíně. Slunce pomalu zapadalo. Vlahý vzduch se chvěl nepřetržitým bzukotem žacích strojů.

„Je to moc krásné," řekl uznale. „Taková dokonalá práce určitě vyžaduje dlouhý a vytrvalý cvik."

„Už jsem skoro hotová. Hádejte, pro koho je to dárek?"

„Pro Erika?"

„Ale ne! To přece není dar pro muže." „Pak to bude pro paní Saundersovou. Jestli jsem neuhodl, vzdávám se,"

„Neuhodl jste. Prozradím vám to. Je to dárek pro vaši ženu." „Pro Marii?"

„Ano. Myslíte, že se jí bude líbit?"

„Líbit!" opakoval. „Samozřejmě, že se jí bude líbit. Nic tak krásného doma nemáme, v obchodech se nic podobného nedostane, prodávají jen strojové výrobky. Líbit! Moje žena bude nadšená. Je to strašně milá pozornost."

Bonyho modré oči radostně planuly. Byl rád, že Lucii přislíbil pomoc, byl rád, že je v její hřejivé blízkosti.

„Těšilo by mě, kdyby se jí to líbilo. Chtěla jsem se vám nějak odvděčit za to, jak jste k nám laskavý, a tenhle přehoz vám nás bude připomínat, až budete doma v Queenslandu. Pojedete už brzy?"

„Pravděpodobně."

Díval se zamyšleně do rozlehlé roviny k zeleně kropenatému písečnému návrší, vroubenému roztroušenými skupinami stromů. Nabízený dar ho hluboce dojal. Lucie pokračovala:

„Smím se zeptat, kdy se chystáte odjet? Potřebovala bych to vědět, abych přehoz včas dodělala a mohla vám ho dát s sebou.“

„Zůstanu v Burracoppinu tak dlouho, dokud neobjasním výlety vašeho otce. A to se stane vzápětí po tom, co dostane další telegram. Pomohla byste mi mezitím v malém dobrodružství?“

Lucie na něj pohlédla velkýma klidnýma očima.

„Oč jde?“ zeptala se ochotně.

„Potřebuji velice naléhavě někoho, kdo umí dobře šít,“ začal pomalu. „Sám jsem bohužel nešika. Když jsem vám vypravoval, jak Landon postřelil vašeho otce, pozastavila jste se nad tím, že jsem to viděl. Pamatujete se? Byl jsem tedy tu noc nejenom v okolí Loftusovy farmy, ale prohledal jsem dokonce pečlivě celý dům, než se Loftusovi vrátili z taneční zábavy. A našel jsem tam mnoho velice zajímavých věcí, a také jednu malou záhadu, která mě znepokojuje.

Zjistil jsem, že žíněnku paní Loftusové někdo rozpáral, zasunul do výplně nějaký předmět a otvor znova velice úhledně sešil.

Potřeboval bych se nutně dovědět, co do žíněnky ukryl, ale neodvážil jsem se stehy rozříznout, protože jsem věděl, že bych je nikdy nesešil tak pěkně, jako to udělala patrně paní Loftusová. A na jiném místě jsem se také neodvažoval žíněnku rozříznout, protože by si toho pravděpodobně také všimla. A já nemohu dopustit, aby tušila, že jsem tam byl.

Byla to tedy svízelná situace a později mě napadlo, že byste mi mohla pomoci. Vypárám stehy, prohlédnu žíněnku a vy pak stehy přesně napodobíte.“

„Ale co tomu řekne paní Loftusová ?“' zeptala se Lucie.

„Nebude nic vědět. Vypravíme se tam příští sobotu v noci, až ona, její sestra a Mick Landon odjedou do Burracoppinu na schůzi. Což je víc než pravděpodobné. A budeme mít plno času, zůstanou pryč nejméně tři hodiny.“

„Je důležité, abyste zjistil, co se tam ukrývá?“

„Kdyby to nebylo svrchované důležité, nenapadlo by mě ani ve snu vás požádat o pomoc.“

„Jistě. Odpusťte, že jsem se tak hloupě zeptala.“ Tři vteřiny mlčela a hryzala si spodní ret. Pak řekla rozhodně: „Pomohu vám. Jaké číslo příze použila? A jakou barvu — bílou?“

„Číslo?“

„Ano, příze je označena čísly podle velikosti a síly. Žíněnka je ze silného materiálu, tedy velice pravděpodobně to bude čtyřicítka. A je to příze, ano? Není to nit?“

„V dámské ložnici se pohybuji jako naprostý hlupák. Ale nicméně se domnívám, že to bude spíš příze než nit. Ale její číslo...“

„Vezmu si tedy s sebou radši několik druhů příze, různě velké jehly i bílou nit, protože některá nit se velice podobá přízi.“

„Myslíte, že by si všimla rozdílné síly příze?“ zeptal se Bony, zaskočený svou naprostou neznalostí.

„Chytrá žena by si toho pravděpodobně všimla, a paní Loftusová je moc chytrá. Když už máme její práci napodobit, uděláme to pořádně. Kdy tam půjdeme ?“

„Jste tedy doopravdy ochotná to se mnou podniknout?“

„Ano, jsem. Teď už to vím určitě. Ale řekněte mi, vy z něčeho paní Loftusovou podezříváte? Nebojte se, nebudu nikomu opakovat to, co mi řeknete, pane Bony.“

„Myslím si, že má *le mot ďenigma.*“

„Chcete říct, že drží klíč k celé záhadě,“ řekla Lucie se smíchem. „Jak vidíte, ještě jsem všechnu svou francouzštinu nezapomněla.“

„Přízi také ne,“ dodal Bony rovněž se smíchem.

Bony začínal obdivovat Luciiny vlastnosti. Byla velice ženská, ale zároveň velice jistá. Naprosto postrádala frivolitu a povrchnost tak mnohých mladých dívek, zasluhovala si plně důvěru. Řekl tedy:

„Myslím, že vím, kde Loftus je, a domnívám se, že to jeho žena ví také.“

„Vy to víte?“ podívala se na něj upřeně a dodala: „Myslíte, že to ví také otec?“

„Upřímně řečeno nevím, proč se tolik zajímá o Loftusův případ, je možné, že se pustil soukromě do malé detektivní práce, protože si myslí, že policie případ vzdala. V domě je patrně něco, co potřebuje, proto se tam onu noc vypravil. Všechno se dovíme, až dostane další telegram, pak budu vědět, kdo mu ho poslal, a další už vypátrám snadno.

Promluvím si o našem sobotním záměru v klidu s Erikem. Budeme potřebovat jeho pomoc. Ten přehoz je skutečně překrásný. Nazdar, Slunečnice. Už jste s Erikem skončili?“

„Nám nádobí nikdy netrvá dlouho. Dokážeme mluvit a současně pracovat. Lucie s paní Saundersovou to nesvedou, pane Bony,“ vysvětlovala maličká, a když viděla, že sestra chce něco namítnout, dodala: „Podívejte se! Co jsem vám říkala? Za celou dobu, co tu sedíte, udělala Lucie jenom pět stehů. Říkám vám, že neumí současně pracovat a mluvit.“

„Máte oči jako ostříž,“ řekl Bony s obdivem.

„Ano? Chtěla bych mít stejně dobré oči jako vy.“

„To určitě máte, Slunečnice. Ale je třeba je cvičit, aby přesně viděly. Pozorovací talent je ohromný dar, ale člověk se musí naučit všímat si věcí, aby jej získal. Co jste dělaly obě dvě dnes odpoledne u nádrže?“

Slunečnice se strašně začervenala a řekla:

„Jak jste na to přišel?“

„Vzhledem k tomu, že jste tam šly společně, předpokládám, že jste se šly koupat. Máte na střevících nepatrné stopy jílu. A v okolí nádrže je jíl.“

Když utichl smích — smála se i paní Saundersová s Erikem— navrhla Slunečnice taktně, jestli by si Bony nechtěl zahrát nějakou karetní hru. Pochopil, proč to dělá, přijal a odešel s paní Saundersovou a Slunečnicí do obývacího pokoje, Lucie a Erik se mohli klidně vytratit do kvapně houstnoucího šera.

Asi hodinu hráli všichni tři soustředěně euchre, pak se rozštěkali psi a vzápětí se ozvaly na verandě kroky. V otevřených dveřích se objevil Mick Landon a řekl přívětivě:

„Dobrý večer! Smím vstoupil?“

„Jistě, pane Landone. Nemáte chuť si s námi zahrát?“ zeptala se Slunečnice zdvořile, ale zdrženlivě.

Když Landon vešel do plného světla, bylo vidět, že na sobě má pečlivě vyžehlené gabardénové kalhoty, bílou košili s rozhaleným límcem a s rukávy vyhrnutými k loktům, na nohách bílé tenisky. Jako vždycky byl čistě vyholený. Posadil se ke stolu a řekl:

„Přišel jsem si ve skutečnosti promluvit **s** Erikem. Je tady?“

„Ano, ale přijdou asi až k večeři,“ řekla paní Saundersová, třímala balíček karet, připravená rozdávat;

„Když dovolíte, počkám. A zahraju si s vámi.“

Landon sebral karty s chladnou sebejistotou, usmál se na Slunečnici a kývl vesele na Bonyho. Zeptal se paní Saundersové, jak snáší vedro, a Slunečnice, jak se jí líbila taneční zábava.

„Příští zábava bude bohužel až v březnu,“ řekl lítostivě. „Teď v létě je na tancování trochu moc horko, nemyslíte?“

„Ano,“ souhlasila paní Saundersová. „A kromě toho jsou lidi o žních příliš unavení, aby šli večer ještě tancovat. Psi už zase štěkají. To se asi vrací Lucie se svým mládencem.“

Milenci se za chvíli objevili ve dveřích.

„Čeká tady na vás pan Landon, Eriku,“ oznámila Slunečnice.

„Dobrý večer, slečno Jellyová. Nazdar, Eriku!“

„Oč jde?“ zeptal se Erik a vrhl nešikovně rychlý pohled na Bonyho.

Landon odložil karty a otočil se k Hurleymu.

„Paní Loftusová říkala, že jste u ní včera byl a nabídl jí, že zprostředkujete koupi stohu. Dneska večer jsme vás zahlídli, jak sem s Bonym míříte, a paní Loftusová mě vyslala, abych se zeptal, jestli jste už našel někoho, kdo slámu prodá.“

„Ne, zatím jsem nikoho nenašel.“

„Nabízel jste dvě libry, že?“

„Ano,“ řekl Hurley odměřeně.

„Myslíte, že by váš kupec trochu přidal?“

Bony se díval upřeně na cigaretu, kterou balil, nicméně cítil, že se na něj Erik znova upřeně podíval. Měl nervy napjaté jako jedinou strunu, jako houslovou strunu, kterou právě utahuje houslista.

„Snad by přidal,“ připustil Hurley. „Kolik by paní Loftusová chtěla?“

Když Landon promluvil, Bony věděl, že blafuje. Erik se nejapnými pohledy prozradil.

„Není na ní, aby stanovila cenu, váš muž musí říct, kolik je ochotný dát. Paní Loftusová nestojí nijak zvlášť o to, aby stoh prodala, ale protože je obchodnice, přijala by patrně nabídku, která by byla doopravdy výhodná.“ Odmlčel se, pak dodal: „Řekněme tři libry za tunu.“

Teď už se Hurley nepotřeboval němě obracet na Bonyho. Tři libry za tunu slámy uskladněné ve stohu byla absurdní cena. Ale na rozdíl od Bonyho nepochopil, že Landon stanovil tak vysokou cenu úmyslně.

„Tři libry by dal jedině blázen, Micku.“

„To je pravda,“ souhlasil okamžitě Landon. „Ale jak jsem už řekl, paní Loftusová nechce prodávat, prodala by jenom tehdy, kdyby cena byla neobyčejně výhodná. Kdo je ten kupec?“

„Požádal mě, abych to neříkal.“

„Třeba to uhodnu?“

„Těžko.“

„Je to George Loftus?“

Bony si všiml, jak Landonovy zvláštní, ocelově modré oči zírají na Erika. Bony by to byl zamluvil, odpověděl by na otázku otázkou, ale Erik odpověděl záporně.

„Byl to tedy pan Jelly?“

Jak vyšlo později najevo, Hurley se v tom okamžiku poděsil, že se Landon pomocí eliminace nakonec dopídí pravdy. Napravil předchozí chyby tím, že odpověděl váhavě:

„Ale, hm — ne! Není to pan Jelly. A nemá smysl pokračovat, Micku. Neřeknu vám, kdo mě o to požádal. Když paní Loftusová za dvě libry neprodá, pokusím se najít jiného kupce.“

Landon s úsměvem kapituloval. Vstal a řekl:

„Když mi to odmítáte říct, tak dobře.“

Bony by byl s chutí poklepal Erikovi uznale na rameno za váhavou odpověď, která rozptýlila Landonovo podezření. Podezíral zřejmě Bonyho a Erik šikovně nastrčil Jellyho.

„Váš otec je zase na cestách?“ zeptal se Landon Lucie a prohlížel si ji pozorně smyslnýma očima. Hurley se netrpělivě pohnul. Bony cítil, jak mu pulsuje krev ve spáncích.

„Ano. Odejel v neděli,“ odpověděla Lucie chladně.

„V kolik hodin v neděli?“

„Myslím, že paní Loftusová čeká na zprávu o prodeji, pane Landone.“

Landon se zasmál, jako by si byl jistý svou mocí nad každou ženou, jako by věděl, že s trochou námahy by Lucii klidně dostal.

„Moc se ptám, že?“ řekl. „Ale pan Jelly je zvláštní člověk. Jednou se z výletu už nevrátí. Když chováte papouška y papouščím kraji, přidá se k divokým papouškům, jakmile se naučí létat, mizí na delší a delší dobu, až se k vám nakonec jednou nevrátí, protože zůstal mezi svými. Ale teď už půjdu. Přeju vám všem dobrou noc.“

Odcházel s úsměvem, Bony ho šel doprovodit, aby měl jistotu, že došel alespoň ke králičímu plotu. Uprostřed tiché noci se ho zeptal:

„Objevili se vetřelci znova?“

„Ne. Loftus je zřejmě spokojený s tím, co našel.“

„Ještě pořád si myslíte, že to byl Loftus?“

„Jsem o tom ještě přesvědčenější od okamžiku, kdy jsme se dověděli, že ten člověk v Leonoře není Loftus, mimochodem, nevíte náhodou, kdo chce koupit tu slámu?“

„Nevím,“ řekl Bony rozhodně.

„A nechtěl byste si trochu přivydělat?“

„To bych chtěl,“ připustil Bony. „Mám už plné zuby Západní Austrálie. Potřebuji se dostat zpátky do Queenslandu.“

Landon ho uchopil za ruku.

„Dám vám deset liber,“ řekl, „když zjistíte, kdo chce odkoupit slámu paní Loftusové. Zkusíte to?“

„Jistě,“ souhlasil horlivě Bony. „To budou snadno vydělané peníze.“

22 LUCIINO DOBRODRUŽSTVÍ

SCHŮZE FARMÁŘŮ v Burracoppinu začínala v půl deváté. V osm hodin se Bony připravil na druhou výpravu za tajemstvím Loftusova domu.

Chtěl odkoupit Loftusův stoh, protože byl přesvědčený, že mrtvola zmizelého farmáře je ukrytá právě v tom stohu. Očekával, že paní Loftusová po jeho nabídce stoh zapálí a tím domněnku potvrdí.

Pokud je Loftusovo tělo ukryté ve stohu, uložili je patrně hluboko k jeho středu, co nejdál od vnějších stěn, aby jeho hnilobný zápach nepronikal na povrch a neupoutával pozornost kolemjdoucích. Kromě toho leží jistě nízko u země, protože stoh se teprve začínal budovat, když Loftus zmizel. Kdyby tedy chtěli mrtvolu odstranit, museli by odklidit tuny slámy, složit ji do obrovských hromad, a to by pochopitelně vzbudilo značnou pozornost a patrně i podezření. Jediná praktická možnost, jak se slámy zbavit, je zapálit stoh, a až popel vystydne, odstranit zbytky mrtvého těla a ukrýt je jinde. Bony byl přesvědčený, že to milenci chtějí udělat, jakmile Loftusův případ upadne dostatečně do zapomnění. A doufal, že jeho nabídka činu uspíší.

Ale to se nestalo. Nezapálili stoh ani tehdy, když Erik šťastně svedl podezření na Jellyho. Bony tedy začínal o své domněnce pochybovat.

A potřeboval získat — a doufal, že se mu to podaří — další důkazy proti podezřelým. Původní prohlídka kuchyně ho neuspokojovala, spoléhal se, že dalším zevrubnějším pokusem snad přece jenom zjistí, kam přísluší tajný klíček. Když nenajde žádný odpovídající předmět v kuchyni, zbývá ještě naděje, že jej najde pod hliněnou podlahou Landonova stanu.

V osm hodin večer připomínal den už jen temný purpurový pruh, který lemoval západní obzor. Na dalekém severu a

severozápadu dohasínalo světlo nad skupinami mraků, ozařovalo jejich ledová panenská srdce, která cudně zahalovaly závoje padajícího deště. Tu a tam se odněkud ozvalo nezřetelné hřmění, příliš vzdálené, aby obsahovalo jakoukoliv hrozbu.

Bony s Erikem seděli při okraji hlavní jižní silnice, připraveni ukrýt se v hustém buši, který rostl po obou stranách písečného svahu mezi Loftusovou farmou a Old York Road. Viděli osvětlené okno a mohli ze svého stanoviště i v polotmě odhadnout, kde jsou vrata usedlosti.

Erikův motocykl schovali do houští za králičím plotem.

Protože se báli, aby někdo na farmě nezaslechl, že stroj v tuto dobu a na tomto místě zastavil, přivezli motocykl už ráno na Erikově voze a pod plachtovinou jej nenápadně přenesli do houští. Bony pečlivě zahladil veškeré stopy, pak opravovali pilně plot, aby jejich přítomnost působila naprosto pravděpodobně. Udělali zkrátka všechno, aby nevzbudili podezření, protože se báli, že by paní Loftusová možná odmítla jet s Landonem na schůzi, kdyby něco tušila.

Teď čekali, až projede Loftusovo auto, dvacet minut po osmé zahlédli, jak se před domem rozsvítily reflektory, vůz se pomalu pohyboval po hrbolaté cestě k vratům. Bony přeběhl silnici a ukryl se v křoví, Erik zůstal u plotu, chtěli si ověřit ze dvou stran, kdo všechno sedí v autě.

„Řídil jasně Landon," hlásil Hurley, když vůz projel a červená zadní světla se zmenšovala na planoucí oharky doutníku. „A sestry seděly vedle něho na předním sedadle. Vzadu nebyl zaručeně nikdo."

„Ano, to se shoduje s tím, co jsem viděl já, byl jsem ale trochu v nevýhodě, nebyl jsem s to rozeznat, kdo řídí," řekl Bony. „Dáme jim čtvrt hodiny času."

Ale nakonec nechali uplynout plných dvacet pět minut, než vynesli motocykl na silnici.

„Tak šťastnou cestu, Eriku. Budu na tebe čekat u vrat farmy.“

Když Hurley odjel, aby vyzvedl Lucii Jellyovou, která čekala nedaleko otcova domu, sebral Bony dva pytle, hodil si je přes rameno a šlapal z kopce k místu, kde se měli všichni setkat. Minula ho tři auta, spěchala k Burracoppinu, pravděpodobně na schůzi farmářů. Bylo za pět minut devět, když se objevila Lucie se svým rytířem.

„Nerozmyslela jste si naše malé dobrodružství?“ zeptal se Bony, když jí pomohl sestoupit s tandemu.

„Ne, přivezla jsem příze, nitě, nůžky.“

„Doufám, že to nebude trvat moc dlouho. Teď musíte dovolit Erikovi, aby vám pomohl přelézt plot. Já polezu první, ostnaté dráty jsou nebezpečné.“

Octli se na západní straně králičího plotu, Bony je dovedl k široce rozevřeným vratům Loftusovy farmy, těsně před nimi se ukryli v nízké houštině. Bony vyndal z jednoho pytle tři klubka motouzu. Na konci jednoho klubka udělal smyčku, podal ji Erikovi a vybídl ho, aby si ji upevnil na zápěstí jako základ signalizačního zařízení mezi předsunutou hlídkou a domem. Vysvětloval:

„Jakmile budu připravený, přitáhnu provaz. Až se napne, třikrát škubnu, což je náš signál, a ty ho budeš opětovat, pokud bude vzduch čistý. Vy, slečno Lucie, se za mnou v tom případě okamžitě vypravíte, půjdete přes strniště a budete mít na střevících navlečené tyhle elegantní papuče, které jsem pro vás připravil. Ale kdyby někdo prošel vraty a mířil k domu, svinete celý provaz, budete mě varovat tím, že ho uložíte zpátky do pytle a připravíte se na eventuální rychlý ústup. Je všechno naprosto srozumitelné?“

Když ho ujistili, že ano, vykročil se zbývajícím pytlem a dvěma klubky motouzu, třetí klubko cestou odvinoval, konec provazu pak navázal na další klubko a pokračoval dál. Odvinul dvě a půl klubka provazu, než došel k okraji strniště, které se rozprostíralo před usedlostí.

Psi byli na řetězech u boudy, pohybovat se nemohli, ale zato se všichni tři divoce rozštěkali. Bony očekával, že budou tropit neplechu — sám je přece rozdráždil anýzovým dobrodružstvím — otrávit je nechtěl, proto přinesl v druhém pytli lákavé hovězí kosti, aby se pokusil umlčet je po dobrém.

Načaté klubko provazu odložil u jediných dveří domu, vypravil se rychle a rozhodně ke psím boudám. Energicky psy okřikl. Dva poslechli, ale třetí se postavil na odpor a zuřivě štěkal a vrčel. Bony viděl jenom nezřetelně naježenou postavu nebezpečného protivníka. Ostatní psi se vrhli na kosti, ale tento zavilec odmítl svůj podíl, chtěl se mermomocí prát. Bony si tedy hbitě našel klacek a naložil mu takový výprask, že zalezl zchlíple do boudy. A bylo ticho.

Pak strávil pět drahocenných minut obhlídkou stohu, prohlédl si ho zblízka, aby se ujistil, že se nikdo nepokusil z jeho útrob něco odstranit. Potom zamířil k domu. Okamžitě zjistil, že na dveřích je nový patentní zámek. Vzápětí seznal, že někdo — patrně Landon— zajistil obě okna zástrčkami. Tvořily jednodušší překážku než zámek, Bony se tedy rozhodl pro cestu oknem, trvala přesně půl minuty, octl se bezpečně uvnitř domu a prohledal ve světle baterky obě místnosti.

Otevřel dveře, zevnitř a vyšel na zápraží, uchopil znova provaz, napjal ho a prudce zatáhl. Smluvená odpověď se dostavila okamžitě. Přestřihl motouz, udělal na konci smyčku a připevnil ji ke kropítku konve, kterou opřel o lavici na verandě. Kdyby Erik zatáhl za provaz, konev by se s hlukem převrátila, smyčka by se smekla a Erik by volný provaz přitáhl ručkováním k plotu.

Všechno bylo připravené, Bony spokojeně čekal, až se objeví Lucie.

„Ještě pořád jste si to nerozmyslela?“ zeptal se, když přišla.

„Ne, pane Bony,“ zašeptala a on ji ujistil:

„Můžete mluvit normálně, nikdo tu není. Nemáme sebemenší důvod k nervozitě. Kdyby se náhodou vraceli předčasně ze schůze, Erik by nám dal včas znamení. Tak pojďme.“

Zavedl ji do domu, zavřel dveře, ale kuchyňské okno, kterým vnikl dovnitř, nechal otevřené. Věděl, že nemohou přeslechnout pád konve, kdyby Erik zatáhl za provaz. Vstoupili do ložnice, Bony posvítil na postel, pak předal baterku Lucii a hledal sešitý šev v nohách žíněnky.

„Co tomu říkáte?“ zeptal se, když místo našel a dal matraci tak, aby si Lucie mohla stehy paní Loftusové prohlédnout.

„Posviťte mi zblízka, prosím vás,“ požádala, a když jí vyhověl, dodala: „Je to příze, čtyřicítka. Udělal jste dobře, že jste se do toho nepustil. Sama nevím, jestli se mi podaří udělat to tak dobře, abych ji oklamala. Podívejte se! Prošila to dvakrát různými stehy a skoro přesně v přímce záhybu. Když se mám pokusit to přesně napodobit, bude mi to trvat víc než půl hodiny. Přidržte mi světlo ještě trochu blíž.“

Bony pohlédl rychle na hodinky a zjistil, že je osm a osmnáct minut. Schůze už tedy trvala čtyřicet minut, a za čtyřicet minut se toho dá mnoho říct a mnoho rozhodnout.

„Přestřihněte stehy a pusťte se do toho,“ řekl neúmyslně ostře. „Udělejte to, jak nejlépe umíte. Slušnou napodobeninu. A řekněte, jestli vám mohu s něčím pomoci.“

„Umístěte baterku tak, abyste měl volné ruce.“

Přivázal baterku k pelesti postele, aniž nadělal uzle, jasné světlo dopadalo přesně na místo, kde měla Lucie pracovat. Dostal za úkol uložit do kapes cívky příze, čtyřicítku a balíček jehel držel v ruce. Blýskající se nůžky hbitě ničily důmyslné stehy. Vetřelci pak pečlivě sesbírali kraťoučké ústřižky příze a Bony konečně zasunul opatrně ruku do otvoru, jeho prsty tápaly po tajemném předmětu. Když znova vytáhl ruku — zase opatrně, aby nevynesl výplň — svírala malý plochý balíček zabalený v papíře.

Byl převázaný bílou přízí, Lucie ji jediným šmiknutím přestřihla. Bonyho dlouhé hnědé prsty s růžovými nehty rozbalily rychle papír, objevil se přeložený svazek bankovek. Byly to vesměs jednolibrové bankovky a uvnitř svazku ležela zlatá pánská jehlice, která měla ve svém středu měsíční kámen. Bony si jehlici připjal na klopu kabátu. Spočítal bankovky. Bylo jich šedesát. Patřily do série K/11. Byly úplně nové. Jejich pořadová čísla spadala mezi čísla dvaceti bankovek, kterými paní Loftusová zaplatila v garáži.

Bony zasunul bankovky do kapsy, z novin vyrobil náhradní svazek, zabalil jej do bílého papíru, balíček vrátil do matrace přesně na původní místo.

„Tak, slečno Lucie, a teď se můžete pustit do práce. Pospěšte si se svými záhadnými stehy, já vám budu chvíli hrát paní Loftusovou," řekl vítězoslavně.

„Jehly a čtyřicítku přízi, prosím," odpověděla Lucie. Bony potkal v životě mnoho schopných žen, ale Luciina klidná věcnost ho okouzlovala.

Se zájmem pozoroval, jak její útlé prsty navlékají nit do očka, které by odradilo každého muže. Pak sestehovala sedmipalcovou mezeru, provlékala jehlu bezpečně původními otvory. I při dalším stehu si počínala velice zručně, ale Bony viděl, že původní dírky jí dělají větší obtíže. Bylo tři čtvrtě na deset. Lucie začínala třetí etapu své odysey.

„Nevidím na to! Nesvedu to!" vydechla.

„Tak si původních otvorů nevšímejte. Napodobte to, jak nejlépe umíte."

Světlo ozařovalo jehlu, která se pohybovala mnohem pomaleji. Na temném pozadí byly všechny její složité úkony zřetelně viditelné, Bony pochopil, jak náročný výkon žádal. A také pochopil — když konečně skončili — že Lucie vytvořila vynikající kopii původního díla.

„Pokud nevynese paní Loftusová matraci na ostré světlo, nemůže na to, podle mého názoru, přijít,“ řekla.

Vstala, a ačkoliv byl její obličej ve stínu, Bony viděl, že je bledá. Jakmile skončila práci, pocítila rozčilení, které až dosud potlačovala. Bony ji uchopil jemně za ruce:

„Děkuji vám! Držela jste se skvěle. A buďte klidná, nic nám nehrozí. A máme dost času. Počkejte na mě, prosím vás, dvě minuty.“

Odvázal rychle svítilnu. Světelný kužel se začal pohybovat po zdech a po jednotlivých prknech podlahy. Odrazil se od naleštěné desky stolu a sklouzl po obrazu na stojanu. Skončil u Bonyho nohou.

„Tady to není,“ řekl.

„Co tu není?“

„Malá krabice, ke které patří zvláštní klíč. Zůstaňte tady.“

Šel do kuchyně, jeho nohy pracovaly jako pružiny hodin, tělo spočívalo na špičkách kožešinových pantofli.

Následovala ho ke dveřím ložnice, tam se zastavila a pozorovala, jak jeho postavu groteskně ozařuje rychle se pohybující světlo, které nikdy nezamíří směrem k oknu. Nechápala, proč světlo nezaclonil jako v ložnici. Prohlížel zasklenou knihovnu, vyndával jednu knihu po druhé, aby se ujistil, že ani jedna není zamaskovaná krabice.

Vystoupil na židli a prohlédl horní desku knihovny. Pak si lehl na břicho a zkoumal úzký prostor mezi knihovnou a podlahou. Kmital po místnosti s rychlostí motýla, pídil se neúnavně po malé krabici, odstranil i dřevěné desky z plechového vikýře. Nakonec se jeho světlo zacílilo na krb.

Byl to dvojitý krb, nebo spíš veliké otevřené ohniště, jehož jednu třetinu zabíral sporák. V této roční době se otevřený oheň nerozdělával, cihlová podlaha byla pokryta jemným rudým papírem a částečně zacloněná ručně malovanou zástěnou.

Bony se shýbl, jeho postava se rýsovala proti bílému pozadí ohniště jako tělo obrovitého pavouka, odstranil papír a začal pečlivě zkoumat cihlovou podlahu. Na první pohled působila podlaha nedotčeně, cihly byly důkladně spojené cementem, spáry zabílené, vyrovnané. Ale Bony nicméně zkoušel jednu cihlu za druhou, až zjistil, že střední tři cihly jsou uvolněné.

Zdálo se, že na Lucii úplně zapomněl, nepodíval se na ni, ani na ni nepromluvil, skokem se vrhl k malované kredenci a ze zásuvky vyndal dva nože s pevným ostřím. Nadzvedl jimi cihlu a vzal ji do ruky, hravě odstranil v krátké chvíli všechny tři. Světlo ozářilo otvor, lesklou plochu a jakési držadlo. Uchopil je a bez námahy vyňal ze skrýše kovovou krabici. Obracel ji v rukách, prohlížel zámek, chtěl právě vyzkoušet tajný klíč — na verandě zarachotila převrhnutá konev. Zhasl okamžitě světlo.

Lucie zaslechla hluk a zakryla si ústa rukou, aby potlačila výkřik. Erik dával znamení, že někdo prošel vraty. Bylo nesnesitelné ticho. A někdo se blížil. Zvuk motoru neslyšela, to znamená, že ten někdo zřejmě přišel pěšky. Bony byl u okna. Rozeznávala obrys jeho hlavy a ramen proti temně šedé neprůhledné okenní ploše. Uplynulo asi třicet vteřin, Lucii to připadalo jako třicet hodin, Bonyho silueta zmizela. Myslela, že zůstala sama, a tušila, jaké úmysly má ten, kdo se blíží.

Přitiskla se k rámu dveří, jako by ji ohrožoval had, a náhle ucítila, že se někdo dotkl jejího předloktí. Chtěla vykřiknout, ale nebyla schopna otevřít ústa. Cosi se dotýkalo jejích vlasů, její tváře. Teplý dech jí zavadil o levé ucho a bezhlesá slova se z dávné minulosti ozvala do strašné současnosti. Lucie zachytila Bonyho šepot: „Někdo je venku. Zavadil o provaz a spustil poplach. Nehýbejte se a buďte úplně zticha. Nebojte se. Jsem u vás.“

Oba se dívali upřeně k otevřenému oknu, do pustého tmavošedého prostoru. Dveře vedle okna byly zamčené, zajištěné

patentním zámkem. Ticho doléhalo na ušní bubínky, způsobovalo duševní trýzeň, která se projevovala téměř jako tělesná bolest. Odněkud z jiného světa, vzdáleného milióny a milióny mil, k nim slabě dolehl zvuk motoru.

Pak se dole v levém rohu okna objevil okraj velikého kotouče, který pomalu vyrůstal z okenního rámu. Bony okamžik myslel, že stín země zakryl měsíc. Kotouč narostl do čtvrtiny kružnice, pak se zastavil.

Lucie ztuhla v kámen, široce rozevřenýma očima a s pootevřenými rty zírala na podivný předmět. Po chvíli, která působila jako věčnost, se vnější stěna kotouče rozčlenila, objevil se nos, rty, brada. Na zlomek vteřiny pak kotouč zmizel. Někdo stál za oknem a naslouchal.

Psi nezaštěkali. Kromě převržené konve se neozval žádný varovný zvuk. Byl to Mick Landon? Nebo George Loftus? Bony se zachvěl. Byl tak skálopevně přesvědčený, že jeho mrtvola tlí ve stohu.

[23 V PASTI]

„NEHÝBEJTE SE — ANI O KROK,“ zašeptal Bony do ucha Lucii. Plížil se tiše jako šelma k oknu. Asi dva yardy před cílem se zastavil. Viděl nebe, viděl hvězdy a osamocený temně černý bouřkový mrak, který visel jihovýchodně od nejvyššího nebeského bodu. Viděl světlou, bělající se plochu strniště, ale k hlavní silnici zatím nedohlédl. Plížil se tedy opatrně dál, každým krokem získával větší výhled.

Přiblížil se na čtyři, pak na tři, konečně na jedinou stopu k oknu. Byl s to rozeznat hranici, kde končilo strniště a začínala plocha udusané půdy, která se rozkládala před domem. Ani na cestě, ani na silnici nespatřil světla žádného vozu. Zvuk motoru už také umlkl, vůz zřejmě projížděl po jiné cestě. Ticho za oknem bylo stejně hluboké jako ticho v domě. Ale před domem číhal člověk. A psi ani jednou nezaštěkali.

Tato skutečnost Bonyho nejvíc zneklidňovala. Kdyby se byl k domu přiblížil cizí člověk, byli by se psi určitě ozvali. Ale mlčeli jako hroby.

Stál bezradně u okna a litoval, že si nevzal pistoli. Odpočívala klidně na dně jeho brašny. Nosil ji málokdy, spoléhal se především na vlastní důmysl a vrozený lovecký instinkt, většinou dokázal uniknout nebezpečí i beze zbraně. Ale teď hluboce litoval své lehkomyslnosti, vzal s sebou Lucii a byl plně odpovědný za její bezpečnost. Opakovaně ji ujišťoval, že jí nic nehrozí, skutečně si to myslel, spoléhal na varovné signalizační zařízení. Ale někdo ho zaskočil a Bony se v duchu bičoval za nedbalost, které se dopustil.

Rozhodl se konečně a pokročil o poslední krok k oknu. Pomalinku, s nejzazší obezřetností se předkláněl, až se jeho oči dostaly do vnější roviny okenního rámu. Rozhlédl se doleva,

doprava i dolů, ale nespatřil žádnou postavu, která by se ukrývala u stěny domu.

Černé obrysy kůlny se groteskně rýsovaly proti světlému pozadí strniště, Bonymu se zdálo, že za její východní stěnou zahlédl na zlomek vteřiny dlouhý stín. Nevěděl, jestli to nebyl optický klam. Zíral na to místo upřeně několik vteřin, náhle spatřil, jak se tmou kolem pravého rohu domu plíží mužská postava.

Ustupoval píď po pídi zase od okna, tak pomalu, že pohyb byl nerozeznatelný, až došel k jídelnímu stolu, tam se zastavil a čekal, doufal a modlil se, aby Lucie přitisknutá ke dveřím ložnice nepromluvila nebo nevykřikla!

Kdyby jenom měl v ruce pistoli! Vzpomněl si, že na stole, o který se opírá, stojí velká čínská váza s květinami, rychle po ní sáhl, nahmátl ji, vyndal květiny z vody, zvedl vázu, držel ji před sebou a pozoroval okno.

Okenní rám zůstával dlouho prázdný, pak zahlédl Bony nejdřív ruku a potom celé předloktí, ruka s napřaženými prsty se pohybovala směrem dovnitř.

Pak všechno zmizelo, vetřelec se zřejmě chtěl ujistit, že je okno otevřené. Bony čekal dál, Lucie, která rovněž spatřila ruku, stiskla zuby, sebrala všechnu odvahu a potlačila výkřik.

Nekonečné ticho jim svou vahou drtilo ušní bubínky, náhle je porušil zvuk klíče, zasunovaného do zámku. Dveře se rozletěly, bouchly dutě do židle, která stála nedaleko zdi mezi dveřmi a oknem.

„Jelly — pojďte ven!“ rozkázal Mick Landon.

Bony němě zapřísahal vší silou své vůle Lucii, aby se nepohnula, nevydala sebenepatrnější zvuk. Sám se bezhlesně přesunul od stolku ke dveřím, vázu naplněnou vodou si postavil na hlavu a držel ji oběma rukama.

„Slyšíte mě, Jelly? Vyjděte ven!“ rozkázal znova Landon zvýšeným hlasem, ve kterém se ozývala ledová hrozba. Stál zřejmě stranou za dveřmi. Bony ho neviděl.

Vteřiny se znova pomalu vlekly. Bony stál nehnutě jako socha Indiána nesoucího vodu. Ani Lucie nevydala žádný zvuk, Bony dokonce ani neslyšel její dech, nevěděl, že si zacpala ústa kapesníkem. Strašně si vyčítal, že ji zavlekl do tak nebezpečné situace, věděl přece, čeho je Landon schopný. A udělal to jenom pro svou ješitnost, chtěl za každou cenu získat nevyvratitelné důkazy a předat Muirovi dokončený případ; jinak by bylo stačilo dát podezřelé zatknout, důkazy by se získaly dodatečně bez nesnází a bez nebezpečí.

Landon náhle hbitě pokročil do středu dveří. Škrtl sirkou, ale dřív než vzplanula, zahlédl Bony, že Landon drží v ruce revolver. Hodil mu na hlavu vázu a prakticky v témž okamžiku se odrazil a skokem se vrhl s napřaženýma rukama k Landonovi, aby zachytil zápěstí, které třímalo revolver. Skok byl tak rychlý, že sprcha vody dopadla na hlavy obou protivníků, váza se rozbila mezi těly, která se vzápětí střetla.

Ozval se výstřel. Rána Bonyho ohlušila, zbraň se téměř dotýkala jeho ucha. Zaslechl Luciin výkřik, svíral už Landonovu pravou paži, snažil se ji ohnout přes svou vlastní a zneškodnit v sevření, které hrozí zlámanými kostmi.

Ale Mick Landon nezapomněl na svůj policejní výcvik. Byl mladší a mnohem silnější než Bony, vytrhl mu svou paži, zapíchl mu do obličeje levý loket, otočil se a přitiskl mu hlaveň revolveru na žaludek.

„Dostal jsem tě,“ řekl krátce a tvrdě se zasmál. „Zvedni ruce nad hlavu — a hezky rychle!“

„Bony! Jsem poraněná, pane Bony!“ vykřikla zděšeně Lucie.

„Kdo je to tam?“ zeptal se překvapeně Landon. A protože překvapení střídalo překvapení, dodal: „Tak to jseš ty, ty černej ničemo? Co tady děláš? Oč ti jde?“

Landon poulil oči, že Bony zřetelně viděl bělma. Věděl, že Landon zavraždil George Loftuse, a předpokládal, že nezaváhá zabíjet dál, aby zakryl první vraždu druhou. Žádná výmluva by teď neměla smysl; jedině pravda může zaskočit Landona natolik, aby se na chvíli zapomněl a poskytl tak Bonymu možnost zmocnit se revolveru.

„Vím všechno, Landone, o vás i o ženě, která je, alespoň v morálním smyslu, vaše spolupachatelka,“ řekl a pozoroval protivníka jako ostříž.

„Co všechno víte? A co po mně chcete? Mluvte rychle.“

„Chci vás a paní Loftusovou zatknout pro vraždu, samozřejmě. Mám vás oba —“

„Pane Bony! Prosím vás! Strašně krvácím. Pojďte rychle. Já — neslyšíte mě? Je hrozná tma. Já — já — nevidím ani okno.“

„Kdo je to? Už jsem se vás na to jednou ptal.“

„Lucie Jellyová, Landone. A poslouchejte mě dobře: je postřelená. Zřejmě dostala ránu, která vyšla z vašeho revolveru. Musíme jí poskytnout —“

A Bony riskoval téměř jistou smrt. Věděl, že doba, po kterou ho Landon držel v šachu zbraní, musela nutně trochu otupit Landonovu bdělost, strhl tedy zvednuté ruce, odrazil revolver doleva, zatímco sám uskočil doprava, padal k zemi, vztáhl znova ruce po protivníkovi. Landon cítil, jak mu ujíždí půda pod nohama. Další výstřel rozrazil noční ticho. Landon vystřelil z podlahy na Bonyho zápasící postavu, minul ho, strnul na zlomek vteřiny, protože zahlédl, že se jeden stín blíží od kůlny, druhý přibíhá přes strniště; odkutálel se a prchal pryč podél jižní verandy. Zaplavila ho naprostá panika. Dokázal myslet jen na dvě věci — na policejní kordon a na cestu k popravišti.

Bony ho nepronásledoval. Lidská povinnost mu připadala důležitější než profesionální, v uších mu znělo jen a jen Luciino volání o pomoc.

„Nechte ho," křikl na blížící se stíny. „Pojďte honem ke mně. Lucie je raněná. Rychle!"

Vběhl do domu, vyndal z kapsy zápalky, rozškrtl jich několik najednou a rozžal lampu na stole. Knot vzplanul. Bony spatřil, jak se do dveří řítí Erik a za ním pan Jelly.

Pak uviděli všichni tři Lucii, ležela nehybně ve dveřích ložnice, vypadala jako mrtvá. Jelly odstrčil Erika, dvěma skoky proletěl vzdálenost mezi domovními dveřmi a svou dcerou. Bony uchopil lampu a posvítil na bezvládnou postavuj kterou držel Jelly v objetí. Konečky prstů něžně hladil Luciin popelavý obličej.

Ucítila jeho dotek a otevřela oči. Dívala se upřeně do otcovy rudé tváře.

„Tati! Tatínku! Byla tak strašná tma. A Landon— myslím, že mě postřelil. Zablesklo se a bylo to — bylo to—jako kdyby mě udeřila hvězda."

Jellymu se chvěl hlas.

„To chce trochu odvahy, maličká," řekl měkce. Bony pozoroval s úzkostí, jak Lucii znova klesají víčka. Bezděčně si vzpomněl, že Jelly při svém posledním návratu použil tutéž větu: „To chce trochu odvahy," řekl Slunečnici, která si opařila nohu.

Luciinou hedvábnou halenkou prosakovala temná krev. Jelly uchopil nůžky, které držela, když ji náboj zasáhl. Nastřihl látku u krku a stříhal směrem dolů, ale vzdálený hluk motoru přehlušil zvuk nůžek, nezapůsobil na ledovou hrůzu v Bonyho srdci, ale roztavil ledovou kůru v jeho mozku.

„Eriku, zadrž ten vůz," řekl ostře.

Slyšel, jak Hurley vybíhá z domu, ale neohlédl se za ním. Vstal a přešel k ohništi, kde nechal ležet krabici a baterku. Rozsvítil ji, našel velké smaltované umývadlo a naplnil je

dešťovou vodou z nádrže, která stála před domem. Beze slova je postavil vedle klečícího farmáře, překročil Luciinu nehybnou postavu a vešel do ložnice. Stáhl s postele přikrývku, odtrhl vrchní povlak a začal jej ve dveřích ložnice trhat na velké čtverce a dlouhé pruhy obinadla.

„Ten lump! Ta krvelačná bestie! Ale já ho, lotra, dostanu! A pak už si ohlídám, aby visel," zavrčel tak zuřivě, že Jelly prudce vzhlédl a zíral překvapeně do nenávistí pokrouceného hnědého obličeje a do modrých očí, které metaly blesky.

Bony půl minuty mlčel. Pak řekl zoufale:

„Je to zlé? Umírá?"

Farmář odpověděl:

„Bohudík ne! Střela prošla vysoko pravým ramenem. Obávám se, že zasáhla lopatku, ale jistě to nevím."

S Bonyho beder spadl pytel cementu. Jelly máčel roušky, vymýval ránu a přikládal na ni studené obklady, Bony zatím svinoval dlouhé pruhy plátna v obinadlo. Sháněl právě špendlíky, když se ozval hluk rychle se blížícího auta, které zastavilo před domem. Vstoupil Dobrý duch Austrálie, doprovázeli ho další dva muži.

„Co se stalo, Bobe?" zeptal se Duch kromobyčejně měkce.

„Landon ji postřelil," zavrčel Jelly.

„To už nám řekl Hurley. Ale proč?"

„Teď ti nebudu nic vysvětlovat," odsekl Jelly ještě nevlídněji. „Musíme ji dopravit rychle domů. Paní Saundersová se o ni postará, než seženeme doktora. Pojďte sem a pomozte nám ji odnést do auta."

Uložili bezvládné tělo do náruče Jellymu, který usedl na zadní sedadlo. Bony se s těžko potlačovanou netrpělivostí obrátil na Erika:

„Nastartuj svou mašinu. A jeď co nejrychleji do Merredinu. Tam vyhledej seržanta Westburyho. Řekni mu, aby okamžitě přijel

a přivezl lékaře. Pak sežeň seržanta Muira. Řekni mu, že Landon zavraždil Loftuse a my ho musíme dostat. Ať zorganizuje hlídky, které Landonovi znemožní uniknout vlakem nebo nějakým vozem. Pojedeš rychle, ano?“

„Ručím ti za to, že jsem v životě nejel tak rychle.“

[24 PANÍ LOFTUSOVÁ]

AUTO SE ROZJELO, čtyři muži odváželi zraněnou Lucii do bezpečí. Motocykl se řítil šílenou rychlostí podél králičího plotu. Bony vyběhl na silnici. Zastavil první vůz, který se přiblížil, vysvětlil řidiči, co se stalo, ten ochotně nabídl spolupráci a podřídil se příkazům. Pak podnikli společně okružní cestu, burcovali farmáře z poklidného spánku a organizovali hlídky, které rozestavili na hlavních silnicích i vedlejších cestách.

Když se ve tři čtvrtě na jedenáct paní Loftusová a její sestra vracely k domovu, stoh slámy byl v plamenech.

Paní Loftusová zajela k zadní frontě domu a prudce zabrzdila. Zůstala sedět za volantem a jako v hypnóze zírala na stoh, který plápolal z obou stran.

Teď by ještě dokázala dobře vybavená požární četa, která by čerpala vodu z hydrantů, uhasit požár během několika minut. Ale vzhledem k tomu, že stoh je čerstvý a sláma časem neslehla, bude se oheň šířit velice rychle a stoh lehne co nevidět popelem.

Rudá záře osvětlovala dům, stáje, kůlnu i psí boudy. Psi leželi nehnutě, jako by spali. V mírném jižním větru se jiskřící spirály kouře spojovaly do obrovského sloupu, který stoupal do výše dvou set stop.

„Ale jak se to mohlo stát? To musel někdo zapálit!“ vykřikla pobouřeně slečna Waldronová.

„Vypadá to tak,“ souhlasila nepřítomně paní Loftusová. Nesmyslně jí vytanula na mysli vzpomínka na hořící hranici a vikinský pohřeb, který kdysi viděla na obrázku, a zároveň uvažovala, proč Landon nevyšel z domu; u stohu ho neviděla a světlo lampy dokazovalo, že je doma.

Landon se dohodl s paní Loftusovou, že se na začátku schůze omluví pro náhlou nevolnost. Najal Freda, aby ho odvezl domů, u

Old York Road vystoupil a řekl Fredovi, že zbytek cesty půjde pěšky, pohyb na čerstvém vzduchu mu udělá dobře. Pak pokračoval po hlavní silnici, až došel k severovýchodní straně farmy. Odsud zamířil přímo ke kůlně, proto ho Hurley neviděl. Došel k domu a uvědomil si, že se psi ani jednou neozvali. Jejich mlčení ho varovalo.

Paní Loftusová se zachvěla zlým tušením. Nějaký zlý šotek jí poklepal na rameno a vřískl jí do ucha: „Bylo to šílenství, šílenství, šílenství!“ Pochopila marnost sebeklamu, viděla, jak násilně konstruovala iluzi o štěstí a bezpečnosti. „Šílenství, šílenství, šílenství !“ Měla přece vědět, že Čas odkryje umělé nánosy, kterými chtěla chránit svou zranitelnou kůži.

Motor zhasl, nepokusila se znova nastartovat startér byl porouchaný a byla by musela natáčet klikou — vystoupila z auta, obešla dům a zamířila ke dveřím; slečna Waldronová ji následovala.

„Haló, Micku! Kde jsi?“ zavolala. Blížila se už ke vchodu a nikde nikoho neviděla.

Na prahu se zastavila. Zahlédla rozházené střepy čínské vázy, bělaly se na mokré lesklé podlaze. Lampa stála na nejvzdálenějším konci stolu, velké smaltované umývadlo leželo na podlaze mezi stolem a dveřmi do ložnice. Sestry téměř současně spatřily zakrvácené kusy látky a krví zabarvenou vodu v umývadle.

Paní Loftusovou zalila vlna chladu, která nepramenila z některé části těla, ani nepřicházela zvenku. Slyšela sestřiny zděšené výkřiky a nebyla schopná na ně reagovat. Připadaly jí bezvýznamné a dětinské, pochopila, že všechno, co postavila mezi sebe a katastrofu, se zřejmě zhroutilo.

Mick! Byla to jeho krev v umývadle? Koho tady zastihl a co se mu stalo? Kdyby už alespoň věděla, co se vlastně stalo! Trýzeň nejistoty byla nesnesitelná. Přitom nikdy v životě necítila tak ledový klid.

Ačkoliv to ještě nevěděla, pochopila podvědomě, že tajemství, která dům skrýval, zmizela. Celou minutu zírala na otvor v podlaze, bez zvědavosti zaznamenala, že jedna ze tří uvolněných cihel leží na zbývajících dvou, a aniž se musela namáhat a posvítit si lampou, věděla, že kovová krabice je pryč.

Nevěnovala pozornost sestřiným otázkám, odvrátila se od krbu, vzala lampu a odešla do ložnice. Přikrývka a ložní prádlo ležely roztahané po podlaze, pruhy prostěradla a krvavé stopy svědčily jasně o tom, že tu byl někdo vážně zraněn. Přepadl ji náhle strach, divoký strach o muže, kterého vášnivě milovala. Kde byl Mick Landon? Kde byl milenec, který ji zavedl do nádherného světa milostného vytržení?

Žíněnka ležela na svém místě. Paní Loftusová nicméně pozvedla její spodní část a posvítila si na místo, které rozpárala a znova sešila.

Na první pohled nerozeznala Luciinu napodobeninu, ale byla rozhodnuta přesvědčit se, chtěla znát i tu nejhorší pravdu. A potom? Co bude potom? V hloubi srdce už přece věděla, že jí nezbývá než udělat poslední krok. Teď, když už byl prakticky nevyhnutelný, uvědomila si, že v ní neprobouzí žádnou hrůzu, pokud půjde Mick s ní, nastoupí klidně poslední cestu. Ano, jediné možné řešení: společná sebevražda. Tak se tomu bude potom říkat.

Jako by náhle otevřela dveře a vstoupila do místnosti, začala vnímat otázky, kterými na ni dotírala slečna Waldronová. Uvědomila si, že sestra už s ní nemůže déle zůstat. Musí okamžitě zmizet, než najdou, najdou...

„Lupiči," řekla jasným a klidným hlasem. „Odešli, když si vzali, co chtěli, a zapálili stoh. Přijde policie a budou se donekonečna vyptávat, je zbytečné, abys při tom byla. Já to klidně vydržím, ale byla bych ráda sama. Dneska tady nemůžeš spát. Odjedeš ke Kingstonovým."

„Ale — ale — přece tě tady nenechám,“ namítla slečna Waldronová. Paní Loftusová na vteřinu zjihla. Na mramorově bledém, krásném obličeji se objevila zamyšlená něha. Řekla:

„Jestli mě máš ráda, odjedeš bez reptání. Všechno jsem zbabrala. Zkáza, kterou tu vidíš, odpovídá přesně mé životní katastrofě. Vezmi si vůz a jeď ke Kingstonovým. Prosím, prosím, nehádej se se mnou. Jeď okamžitě.“

„Ale — ale —“

„Zmiz!“

Slečna Waldronová couvla před výrazem zběsilého vzteku, který náhle zableskl v sestřiných očích. Jejich výraz ji vyděsil tak, že ustupovala ke dveřím a měla chuť křičet, protože ji paní Loftusová odhodlaně následovala. Napětí se stalo nesnesitelné. Noční přepadení a podezření, že sestra skrývá jakési strašné tajemství, v ní probudilo naléhavou touhu opřít se o někoho silnějšího. Sestra ji zradila. Začala vzlykat, neschopná snést její nadvládu. Nechala se bezmocně odvést k vozu a vtlačit na sedadlo. Paní Loftusová natočila motor, vrátila se a řekla:

„Sbohem. Jeď ke Kingstonovým. A řekni jim, aby si o mě nedělali žádné starosti. A nevracej se dřív než zítra odpoledne.“

„Ano, dobře. Smím ti dát pusu?“

„Můj bože, maličká! Dej mi pusu! A jeď už! Rychle jeď. Slyšíš — rychle!“

Slečna Waldronová tedy vyjela po hrbolaté cestě k vratům, zmatená údivem, zděšená sestřiným podivným duševním stavem. Paní Loftusová pozorovala, jak se červená koncová světla zmenšují, vůz dojel na hlavní silnici, světla reflektorů zabočila k jihu. Pevná ruka jí sevřela paži.

„Kam jela? Copak jsi neslyšela, že na tebe křičím?“ zeptal se Landon ostře. „Auto byla naše poslední naděje. Proč jsi jí dovolila, aby odjela?“

„Micku! Micku! Co se proboha děje?“ řekla zjihlá, jakmile ho cítila vedle sebe, zadoufala mechanicky, že ji bude utěšovat a chránit.

„Stalo se — ale pojďme do domu. Není tam nikdo?“

Jeho přítomnost, jeho dotek rozmrazily smrtelnou strnulost, ve které se pohybovala jako pouhý robot. Pevně se k němu přitiskla, byla na pokraji hysterie, neuvědomovala si, že ji hrubě vleče do domu. Přirazil dveře.

Oči měl podlité krví, děsivé ocelově modré panenky měl nepřirozeně rozevřené, zíral vytřeštěně. Sklonil k ní svou krásnou hlavu, myslela, že ji chce políbit, ale on se ošklivě usmál, rty měl stažené do přímky.

„Co se stalo?“ řekl. „To nejhorší. Je po všem. Zřejmě vyčmuchali, že je Loftus ve stohu. Když odjeli, pro jistotu jsem stoh zapálil. Přistihl jsem tu Bonyho. S ním na mě číhali další dva, ale přišel jsem dřív, než očekávali. Bony je doopravdy stopař. A pracuje pro policii. Musím zmizet. A ty mi musíš dát možnost. Stačí, když budeš držet jazyk za zuby. Potřebuju peníze. Vezmu krabici a schovám ji někde jinde.“

„Ty mě chceš opustit, Micku?“ zeptala se zničeně. „Samozřejmě tě musím opustit. Byla bys jenom přítěž. Musím se dostat ze státu. Nemá cenu, aby nás chytili oba. Já si vezmu krabici; ty si nech peníze.“

„Idiote! Krabice je pryč. Zapálený stoh nás nezachrání. Kdo byl poraněný?“

„Našli ji!“ Landon zíral nevěřícně před sebe.

„Ano, vzali si ji,“ opakovala tupě. Začínala ho vidět střízlivýma očima a přepadalo ji zoufalství.

„Potvrdí jim vlastně jenom to, co už věděli. Chci peníze. Nemůžu ti pomoct. Musím zmizet, musím vypadnout dřív, než se sem vrátí. Odváželi domů to děvče. Byl jsem nahoře na útesu, ale slyšel jsem, jak se dohadovali, když ji ukládali do vozu.“

„Děvče! Jaké děvče?“

„Lucii Jellyovou. Byla tu s Bonym. Ten se na mě vrhl a pistole spustila. Postřelila Lucii.“

Landon vyndal ze zásuvky nůž na maso a spěchal do ložnice. Paní Loftusová šla za ním, nesla lampu. Postavila ji na vyřezávaný stůl a začala se příšerně smát.

„Jsi šílenec, Micku. Když našli krabici, nemáš přece žádnou naději.“ Znova se zasmála příšerným, zlým, pronikavým smíchem. „Lucie Jellyová. Ach tak! Tak! Lucie Jellyová! Vezmi si peníze, Micku! Jen si je vezmi! Můžeš si je vzít všechny. A můžeš klidně odejít a nechat mě v tom samotnou, můj malý, hloupý chlapečku.“

„Přestaň!“ zařval, když se začala znova smát.

„Nemůžu si pomoct, Micku. Jsi jako bezmocná rybička chycená v síti.“

Jediným pohybem rozťal matraci. Vznikl asi yard dlouhý otvor, zasunul do něho ruku a hledal, až našel balíček, zběžně na něj pohlédl a zasunul jej do kapsy. Paní Loftusová se znova rozesmála.

„Prohlédni si ho! Jen se hezky podívej dovnitř! Copak nechápeš, proč sem přivedli Lucii Jellyovou?“

Landon na ni upřeně zíral, zasunul ruku do kapsy a vyndal balíček. Pozorně si jej prohlížel, rozbalil bílý papír, rozložil noviny, obrátil je, pak je nechal klesnout k zemi.

„Kde jsou prachy, ty —“ vyštěkl na ni, nesnažil se už ani zakrýt, že je zlomená třtina, slaboch, padouch.

„Tys doopravdy nepochopil, že sem Lucii Jellyovou přivedli proto, aby sešila matraci, kterou potřebovali rozpárat? A že ji rozpárali proto, aby odnesli peníze?“ Posmívala se už zcela nepokrytě jeho tuposti. „Tu noc, kdy jsme byli v Jilbadgie, se sem nevloupal Jelly. Byl to Bony a odnesl svíčku. Vzpomínám si, že zmizel z tanečního sálu na celé hodiny. Vloupal se sem, nahmatal balíček a pochopil, že mé stehy nedokáže napodobit, když je

přestřihne. Proto sem dneska v noci přivezl Lucii, měla to udělat za něj. To všechno je jasné, zatím jsem ještě nepochopila, jak přišel na to, že je George ve stohu. Nabídl, že stoh koupí, protože věděl, že ho neprodám. Ty bys ho byl zapálil už tenkrát, ale já jsem jim na blaf odpověděla blafem: jenomže ani to nebylo k ničemu. Teď nemá smysl, abys utíkal. Chytili by tě velice snadno."

„Nikdy," odpověděl s umíněným vzdorem. Pak se začal najednou doprošovat:

„Ty mě přece miluješ, Mavis. Tak proč mě do toho chceš mermomocí zatáhnout? Sama neunikneš. Ale můžeš zachránit mě, můžeš jim přece říct, že tě Loftus týral, tu noc se vrátil opilý a napadl tě. Když budeš chtít, můžeš mě z toho dostat, Mavis."

„Jenomže to, co jsi, už nemiluju, Micku. Myslela jsem, že miluju muže. Teď už je mi to jedno, dělej si, co chceš. Uteč. Bony tě stejně dostane. Není jenom stopař, je především chytrý detektiv. Nevěděli si rady, proto odvolali řadové policajty a nasadili Bonyho."

„Dobře, ale jestli mě dostanou, dostanu já tebe na šibenici."

Stáli proti sobě obnažení ve zvířecí zlobě. Ustoupili od sebe, spoušť, kterou četli v tom druhém, cítili i sami v sobě.

„Mě nepověsí," řekla a pohrdavě se zasmála. „Já pocházím z rodiny pionýrů. Ale tobě čouhá sláma z bot." Odešla k malířskému stojanu a ze spáry v rámu vyňala malou lahvičku. Podívala se na Landona a zakřičela: „Tak ty bys utek s penězi, co? A mě bys nechal tady, čelila bych všemu sama a ještě bych si měla vymýšlet lži, abych ti zachránila kůži. Tak to ne, milánku! To radši umřu a má smrt tě usvědčí ze spoluviny na vraždě mého muže. Vraždě! Zní to krásně, co! Až sem jsme to dopracovali! Zbabělče! Já udělám aspoň to, co ty nemáš odvahu udělat. Ale — stejně — tě — za — mnou — brzy — pošlou — Micku. To ti přísahám!"

Viděl, že zvedla odzátkovanou lahvičku k ústům. Pozoroval, jak polyká její obsah a ani slovem ani jediným pohybem se

nepokusil jí v tom zabránit. Vyběhl z domu a řítil se ohněm ozářenou krajinou k útesu. Ženu, kterou zničil, když zatratil vlastní duši, ponechal osudu: svíjela se na posteli v záchvatu strašlivých křečí, jež vyvolal prudký jed jako první příznak pozvolného umírání.

25 KRÁLÍK — A HONCI

Z HLUBIN SVĚTA vystoupilo slunce a ozářilo nebe nad Loftusovou farmou. Na zem dopadly první sluneční paprsky, skupiny drobných mraků zazářily sněhobílým jasem. Trčely v naprosto nehybném vzduchu, i kouř z doutnajícího stohu stoupal kolmo k nebi a několik set stop pod mraky se rozptyloval do tvaru obrovité běloskvoucí houby.

Ale toho rána nevěnoval nikdo pozornost krásám přírody. Už za úsvitu se scházeli muži, shlukovali se do skupin, sjížděli se k městu v osobních i nákladních autech. Bony organizoval akci celou noc. Věděl, že policejní posila se hned tak nedostaví, vyzradil tedy úmyslně, co se zhruba stalo, aby venkované přispěchali na pomoc a odřízli veškeré cesty, kterými by Landon mohl uniknout.

Skupina dvanácti mužů stála u úpatí dlouhého žulového útesu, který se vzpínal západně od Loftusovy farmy, a pozorovala Bonyho, jak se pomalu mezi útesem a hustými křovinami pohybuje po pruhu země porostlé měkkým mechem. Všichni členové skupiny byli ozbrojeni, měli buď pušky nebo pistole. V čele stál John Muir, držel farmáře v příslušném odstupu, aby nevyrušovali Bonyho při práci.

Bony, nedávno bezradný v dámské ložnici, byl ve svém rodném živlu. Ruce nesl složené za zády, hlavu nachýlenou kupředu, obličej skloněný k zemi. Zastavil se, podpatkem si do houbovité země vyryl znamení, pak vzhlédl a zamířil ke skupině. Řekl:

„Pánové, jak už vás informoval seržant Muir, byl jsem pověřen příslušným oddělením západoaustralské policie, abych vypátral Micka Landona. Nemám nic proti tomu, abyste mě doprovázeli. Dostanete tak ostatně možnost sledovat práci nejlepšího stopaře v

Austrálii, který už nejednou pracoval pro queenslandskou policii. Ale nejdřív musíte splnit základní podmínku, to jest odložit zbraně.

Pochopte to, prosím. Zákon si žádá Micka Landona. V tomto okamžiku zastupuji zákon já, jsem tedy zodpovědný za to, aby osoba podezřelá z vraždy George Loftuse byla postavena před řádný soud. Tam," Bony mávl rukou a označil západní krajinu porostlou bušem, „tam v té houštině se Landon skrývá. Já ho ve jménu zákona dostanu. Ale jestliže odmítnete odložit zbraně, abyste ho nemohli zastřelit, jakmile ho zahlédnete, odmítnu pokračovat v práci. Nepřipravím kata o to, co mu právem náleží. Najdu si Landona sám a tajně, dneska nebo zítra nebo kdykoliv příští týden."

Dav si chvíli šeptal. Dobrý duch Austrálie pak řekl:

„Tak dobře. Odložíme zbraně. Ted je může odnést dolů strážníkovi, co hlídá dům. Ale až Landona dostaneme, ohlídáme si, aby se dostal bezpečně do Merredinu pod zámek."

Bony se chabě usmál, ale oči mu planuly žárem. Bystřejší členové skupiny děkovali osudu, že sami nejsou v kůži pronásledovaného králíka.

„Vaše moudrá prozíravost mě potěšila," řekl obřadně. „A teď, prosím, k věci: budete se po celou dobu držet za mnou, pokud možno v sevřeném útvaru. Seržant půjde těsně za mnou, aby mě bránil, kdyby Landon z úkrytu zaútočil. Landon je ozbrojený. Kdyby mě zastřelil, kdyby zastřelil seržanta Muira, kdyby postřílel polovinu všech účastníků, pak ti, kteří přežijí, mají za úkol dopadnout ho a dopravit ho živého katovi a nikoliv mrtvého ohledači mrtvol."

Muir znal Bonyho už léta a byl velice překvapený nenávistí, která se ozývala v jeho hlase a zračila v jeho obličeji. Bony byl od přírody klidný a jemný a až dosud pronásledoval zločince vždy s věcnou, neuspěchanou nezúčastněností. Muir nerozuměl, protože

neznal Bonyho vztah k sestrám Jellyovým a nevěděl, jak krutě si vyčítá Luciinu nehodu.

Asi dvanáct yardů byl terén příznivý a kdokoliv z účastníků by byl mohl najít Landonovu stopu, ale pak se Bony vnořil do hustého buše, kde byla zem tvrdá jak kámen a pokrývalo ji mrtvé zčernalé listí. Pro Bonyho byly dostatečným vodítkem konečky ulámaných větví, otrhané listy nebo sloupnuté kousky kůry; to všechno tvořilo stopu, kterou bezpečně sledoval.

Divoká houština náhle přešla ve vyšší a druhově bohatší porost, přerývaný občas otevřenými mýtinami, na kterých rostly blahovičníky. Krátká ostrá rýha, jako nakreslená tužkou, obrácený kámen, čerstvě zlomená odumřelá větévka, lesklá kovová nábojnice, to byly drobné stopy, které jednoznačně vypovídaly o duševním stavu pronásledovaného. Až dosud tedy Landona nenapadlo naplnit zásobník čerstvými náboji. Bony i Muir uvažovali, kolik nábojů asi ještě má. Pak nezahlédl Bony na několika yardech žádnou stopu, ale z dosavadní zkušenosti už pochopil, že Landon dělá levou nohou delší kroky, zabočuje tedy pravděpodobně mechanicky doprava. Muži, kteří je poslušně následovali, našli kromě prázdné nábojnice tak pět šest jiných stop za jednu míli cesty. Nebyli s to sledovat drobné Články dlouhého řetězu, zatímco Bony po něm spěchal s naprostou jistotou a neomylně.

Konečně dorazil s celým konvojem k pruhu čisté, mechem porostlé půdy, která lemovala mírný svah žulového útesu. Protože toto místo minul, když došel nedávno z velkého burracoppinského útesu k Loftusově farmě, obrátil se k spolupronásledovatelům:

„Může mi někdo říct, jaká je rozloha téhle skály?“

„Asi čtyřicet akrů,“ ozvala se odpověď.

„Děkuji. Na tomto místě vstoupil Landon na skálu. Pokud se na ní dosud neukrývá, musel někudy sestoupit. Podívám se, jestli najdu stopy. Navrhuji, abyste šli prohledat útes, já ho zatím obejdu

a zjistím, jestli Landon pokračoval v cestě. Nesestupujte, prosím, na rovinu, dokud si ji neprohlédnu; mohli byste zničit stopy.“

„Ale nezmizíte a nevykašlete se na nás?“ zeptal se bojovně Dobrý duch Austrálie, který převyšoval skupinu o dobrou hlavu.

„Ne, to neudělám. Máte mé slovo.“

„A já za ním stojím,“ vykřikl Hurley. „Jdeme na to! Trochu se po tom kopečku porozhlídnem.“

Ale už za pět minut zaslechli Bonyho výkřik a řítili se za ním, přeskakovali hrbolatý terén, až dorazili s nedočkavostí školáků k detektivovi.

„Máte ho?“ pokřikovali vzrušeně.

„Ano.“

Bony ukázal na zem a usmál se takovým způsobem, že se Muir zachvěl. Muži nespatřili na zemi ani škrábnutí, ani znaménko, vůbec nic.

Obrovitý žulový útes se rozkládal jižně od místa, kde původně vznikal Burracoppin, tehdy zcela závislý na obchodním ruchu, který probíhal po Old York Road, spojnici mezi nalezišti zlata na Southern Cross a v Coolgardie. Pokrýval přibližně čtyři sta akrů a čněl nad místem, kde stál kdysi burracoppinský hotel — dnes to bylo rumiště, válely se tu tisíce rozbitých lahví — a vypadal jako obrovitý útes, který se zdvíhá nad mořem; ale z jiného zorného úhlu by smyšlený pozorovatel mohl také chápat pohled jako miniaturu pusté země, která se vynořila po potopě světa. Nedávno seděl na tomto obrovském skalisku Bony a díval se do údolí pšeničného pásma, kterým procházela železnice spojující Perth a Kalgoorlie.

Teď tu byl Landon. Celou cestu si úzkostlivě dával pozor, aby ho náhodou někdo nezahlédl, využil každé průrvy, každé strouhy, každého potoka, až dosáhl nejvyššího bodu útesu, kde se tyčila rozhledna jako pozorovací věž varující Anglii před vpádem Napoleona.

Ležel v skryté prohlubni, jakési přírodní vodní nádrži, kde se shromažďovala dešťová voda. Teď byla nádrž suchá, sálající slunce vodu dávno odpařilo. Odtud měl přesný rozhled do všech stran, po celém bizarním výběžku, a navíc jistotu, že ho až sem nemůže dostihnout ani střela s dalekonosné pušky.

Dospěl do svého úkrytu dávno před rozbřeskem, mohl ještě sledovat, jak noční vlaky projíždějí Burracoppinem. Domníval se, že stíny, které se blížily, zatímco zápasil s Bonym, byly postavy policistů, a pochopil, že cesty, kudy by mohl uniknout, budou uzavřené. Ale jeho lehkomyslný zpustlý život ztroskotal příliš náhle a v době, kdy ho zdánlivá lhostejnost policie ukolébala pocitem bezpečí; beznadějnost svého postavení si začal uvědomovat, až když dospěl k vrcholu útesu.

Konečně se zastavil, stál nehybně vedle rozhledny, pozoroval tupě světla míjejících vlaků, a duši mu zaplavilo zoufalství. Zápasil s ním, během času se trochu uklidnil a rozhodl se ponuře, že bude bojovat do poslední chvíle, než zastřelí sám sebe, zabije co nejvíc svých pronásledovatelů. Ještě před rozedněním došel ke staré nádrži, která kdysi zásobovala město vodou, naplnil nádobu připoutanou k rumpálu, vydrancoval přilehlou opuštěnou zeleninovou zahradu a odnesl si do svého úkrytu zásobu vody a potravy na několik dní.

Ranní slunce začínalo pražit do útesů. Bylo bezvětří, vzduch se neochlazoval, Landon ležel v dlouhém stínu rozhledny a ustavičně vyhlížel do všech stran. Tu a tam ho přepadal bezmocný vztek. Kdyby byl nesmyslně neotálel u Loftusovy farmy v naději, že se při vhodné příležitosti zmocní peněz, byl by stihl vlak ještě dřív, než rozhodili sítě. Byl by mohl odjet třeba směrem na Kalgoorlie, ujet padesát nebo sto mil, pak vystoupit na nějaké bezvýznamné stanici a zachránit si útěkem život.

Za bílého dne začal litovat, že zůstal na útesu a ztratil tak drahocenný čas, kdy by se mu bylo možná podařilo proklouznout

policejním kordonem. Ale teď už bylo příliš pozdě. Smrt se změnila v konkrétní skutečnost, v blížící se přízrak, který ho dříve či později za jeho pitomost zahubí, ať už jeho vlastní rukou, rukama rozhněvaných mužů nebo dovedným výkonem kata. V žádném případě už nebylo úniku. Včera ještě žil, aniž tušil, co je to strach ze smrti. Ale dneska cítil, jak se k němu smrt nezadržitelně blíží, a přepadala ho taková hrůza, že nebyl schopný uvažovat. Viděl, jak se k němu pomalu plíží smrt — a ztrácel poslední zbytky mužné odvahy — zatínal zuby, aby nekřičel zoufalstvím.

Pak náhle spatřil Bonyho a hlouček farmářů, objevili se na malé mýtince vzdálené asi čtvrt míle od východního výběžku velkého útesu. Pozoroval je s jakýmsi příšerným okouzlením. Snažil se muže spočítat, ale nesvedl to. Pohybovali se v sevřeném útvaru. Ale rozhodl se, že jich tak či onak dostane hodně, než oni dostanou jeho. Šli zřejmě po jeho stopě, vzpomněl si, že touto mýtinou prošel. Blázen! Idiot! Proč nešel proboha dál? Proč tu zůstal trčet, proč se odsoudil k marnému boji s nevyhnutelnou smrtí na tomto opuštěném, bohem zatraceném útesu?

Snad bude lepší, když to ukončí hned. Namířil a zíral do hlavně revolveru, cílila přesně do jeho oka, představil si plamen, který vyšlehne, a náboj, který mu provrtá oko, hlavu a rozerve mu mozek jako letící kometa — a sklopil rychle zbraň. Ne, nebyl schopný stisknout kohoutek. Vymlouval se, že se bojí, aby nechybil a pouze se neporanil, odhodil revolver a drásal si nehty obličej, tak divoce nenáviděl vlastní zbabělost.

Když znova zvedl hlavu a shlédl do údolí, spatřil jednoho z pronásledovatelů. Začal zuřivě bojovat o duševní sílu, pokoušel se zahnat démona strachu smyšlenými výjevy, ve kterých vystupoval jako hrdina. Kdyby se byl Bony objevil na okraji houštiny u jižního úpatí skaliska o něco později, byl by Landon možná zemřel jako ničemný, ale alespoň statečný člověk.

Ale pohled na dva detektivy a hlouček pronásledovatelů roztavil Landonovo odhodlání jako sněhovou vločku. V jeho představivosti se rozpoutalo peklo. Duševně se zhroutil. Zárodek strachu, který je ukrytý v hlubině každého mozku, ovládl mechanicky i jeho tělo.

Vymrštil se a prchal hbitě jako leguán po západním svahu, jeho panika byla taková, že krabičku nábojů zapomněl ve skrýši a vzal si s sebou jenom revolver. Když seběhl se skály, utíkal dál, aniž uvažoval, kam vlastně utíká, hnal se kamkoliv, ztratil smysl pro orientaci, prchal slepě bez jediné myšlenky, puzen jedinou všeovládající touhou: uniknout krvežíznivým pronásledovatelům.

Půl míle se řítil bezhlavě, dral se nejhustším porostem, který na něm trhal šaty a drásal mu obličej, koupal se ve vlastním potu a jeho nádherný hrudník pracoval jako hrudník uštvaného psa. Když doběhl na vrchol křemencového hřebenu, zastavil se a ohlédl; mezi špičkami bílých blahovičníků spatřil výběžky burracoppinského útesu. Pronásledovatelé slézali po jeho svahu jako mravenci po oblázku.

Letěl dál, v šíleném chvatu zbytečně plýtval posledními silami. Dorazil k místu, kde Old York Road křižovala cestu, která povlovně klesala k burracoppinskému nádraží. Odtud se rychle blížil nějaký vůz. Landon se skryl v křoví, auto ho minulo, zahlédl v něm čtyři ozbrojené muže, hlavně pušek mířily z auta. Hon na králíky. Ti muži byli lovci. *A on byl králík.*

Naprosto vyčerpaný dospěl konečně k nízkému žulovému útesu vzdálenému asi půl míle směrem k jihu. Tam klesl na rozpálenou skálu a marně se snažil zdolat paniku, která ho naprosto ovládla. Hloupě zíral na své prázdné ruce, bezvýsledně se pokoušel rozpomenout, kde ztratil revolver. Čas! I ten už byl lhostejný. Landon už nedokázal myslet na nic jiného než na honce, kteří štvou králíka. Jeho ruce se mechanicky zatínaly do roztrhaných šatů, prsty se pohybovaly jako nohy lapeného kraba.

Koutky jeho hezkých úst se křečovitě stahovaly. Obličej měl zalitý potem a pokrytý prachem. Každý nerv v těle se bolestivě chvěl.

Pak uviděl, že Bony vyšel z houštiny a stoupá vzhůru po skále přesně v jeho stopě, pak spatřil Muira a skupinu pronásledovatelů a pak vyskočil, zvedl ruce nad hlavu a vykřikl.

Viděl, jak se farmáři vějířovitě rozestupují. Hole, které si nařezali, aby se snadněji probili houštinou, považoval za hlavně pušek.

„Vzdávám se — vzdávám se!“ pokřikoval naříkavě a řítil se střemhlav přímo do náruče užaslých pronásledovatelů. Věděli, že není ozbrojený, náboje našli na útesu a revolver za houštinou, kde se ukryl před projíždějícím autem.

„Zachraňte mě! Pomozte mi! Vzdávám se — já se vzdávám!“ vzlykal Landon a klesl Bonymu k nohám a objal jeho kolena.

„TAK VIDÍŠ, JOHNE, tvůj burracoppinský případ byl nakonec velice jednoduchý a velice surový, a vyžadoval od vyšetřovatele jednu jedinou vlastnost.“ Bony se usmál do Muirova hezkého vojenského obličeje. Odpočívali ve stínu vysokých blahovičníků asi míli za Merredinem. Uplynul týden a Mick Landon seděl ve vězení a očekával svůj trest.

„Kterou vlastnost? A jak ses, prosím tě, dověděl, že je Loftusovo tělo ve stohu? A jak se do toho připletl starý Jelly?“

Bony stáhl bolestně obličej a těžce vzdychl. Řekl pomalu a důrazně: „Takový případ vyžaduje vlastnost, kterou ty na rozdíl ode mne naprosto postrádáš. Totéž platí o našich nadřízených — všichni zkrátka postrádáte trpělivost. Máš organizační nadání a jsi kromobyčejně pohotový, pravděpodobně to dotáhneš na komisaře Východoaustralské policie, ale vynikající detektiv z tebe nikdy nebude. Plukovník Spender řídí výborně policejní oddělení, ale nerozřešil by ani záhadu zmizelých manžetových knoflíků. Jste si v mnohém podobní.“

„Nemusíš hned útočit tak ostře,“ navrhl Muir, který se mírně červenal. „Za první otázku jsem už dostal svůj díl; teď bys mi mohl laskavě odpovědět na ty další.“

„Tak dobře. Chceš vědět, jak jsem přišel na to, že je Loftus ve stohu? Uvědom si nejdřív jeden důležitý bod. Vyšetřování by bylo bývalo daleko zdlouhavější a nesnadnější, kdybych se byl Burracoppinu představil jako inspektor Napoleon Bonaparte. Všichni by se byli okamžitě stáhli do svých ulit, jako hosté v hotelu, když ses tam tehdy večer objevil. Jako detektiv jsi příliš výlučný, tvoje fotografie se příliš často objevuje v novinách.

Kdyby byl Landon věděl, kdo jsem, byl by mě určitě onu neděli po taneční zábavě v Jilbadgie nepozval, abych prohledal

Loftusovu usedlost. Vzal mě tam, protože uvěřil, že jsem to, co předstírám. Mohl jsem se tedy po farmě v klidu porozhlédnout a navíc jsem mohl při své obhlídce pozorovat Landona. A to nebylo nezajímavé, za celou tu dobu znervózněl totiž jenom jedinkrát, a to když jsem se zastavil u jižní strany stohu. Zřejmě ho napadlo, že noční vetřelec možná tušil, co se ve stohu skrývá, a pokoušel se to odhalit. Landon si potřeboval tuto domněnku ověřit, namluvil jsem mu tedy, že vidím stopy, které tam vůbec nebyly. Ale nejzajímavější objev bylo neuvěřitelné množství masařek, které bzučely a hemžily se hluboko ve slámě.

V té době jsem už předpokládal téměř s jistotou, že byl Loftus zavražděn. Jak si jistě vzpomínáš, měl jsem už tehdy jisté nepřímé důkazy — později se změnily v přímé: věděl jsem, že Landon spal nedávno v posteli paní Loftusové, a ta zaplatila v garáži novými bankovkami téže série, jako byly bankovky, které jejímu manželovi proplatila banka.

Masařky ve stohu mi připomněly nedávnou příhodu. Když jsem totiž opravoval plot, vzal jsem jednou s sebou Erikova psa a ten se celý den bavil tím, že chytal králíky. Jednoho mrtvého králíka jsem hodil do jámy a zahrabal. Ležel patnáct palců pod zemí, ale masařky nicméně ucítily jeho mrtvolný pach. Za několik dní jsem jich našel nad jeho hrobem celý houf. Takže Landona vlastně přivede na šibenici skvěle vyvinutý čich mouchy masařky.

Když Loftus dorazil z Perthu domů, byl už stoh rozestavěný. Onu nešťastnou noc byly jeho základy vysoké asi tři stopy. Landon byl chytrý a podnikavý mladý muž — proto se také tak dobře uplatnil ve společenském životě Burracoppinu — musíš uznat, že nápad ukrýt mrtvolu do slámy a vybudovat nad ní stoh je výborný.

Ale zdá se, že je naprosto vyloučené, aby se vrah nedopustil alespoň jedné pošetilé chyby. Samotný akt vraždy přivodí pachateli šok, který dočasně vyvede jeho myšlení z rovnováhy.

Jakmile vrah spáchá zločin, přemýšlí především o tom, jak zahladit stopy. Když zabili Loftuse, museli vyřešit otázku, kam ukrýt mrtvolu. Podobně jako člověk, který zjistí, že je v pasti, nedokáže ani vrah sedět a klidně uvažovat. A tak to nedokázal ani Landon — ačkoliv měl vedle sebe svou naprosto věcnou milenku — neuvědomil si, že pach rozkládající se mrtvoly přivábí nutně masařky, pokud nepohřbí tělo dostatečně hluboko do země. Domníval se, že tělo uložené pod tunami slámy bude dokonale schované, kromě toho se sláma bude pozvolna sedat a vytvoří tedy jakousi kompaktní hmotu kolem mrtvoly. Bál se tělo pohřbít, čerstvě rozkopaná země by mohla vzbudit nežádoucí pozornost, což se ostatně už v mnoha případech stalo.

Nápad ukrýt tělo pod stohem je výborný, ale aby byl dovedený k dokonalosti, byl by musel Landon pod stohem vykopat hlubokou jámu, a tam mrtvolu uložit. Kdyby se nad hlubokým hrobem tyčil vysoký stoh, masařky by byly pach necítily a během času se mohl stoh odprodat nebo zužitkovat. Jediné, co tedy Landonovi v rozhodujícím okamžiku chybělo, byla klidná rozvaha, která naštěstí pro lidskou společnost chybí prakticky každému vrahovi vzápětí po činu.

Landon se zhroutil a přiznal všechno. Když se Loftus vrátil a zaklepal na dveře, ležel Landon s jeho ženou v posteli. Landon tvrdí, že pro něj to byla jen a jen sexuální záležitost, zatímco ona se vášnivě zamilovala. Těsně před Loftusovým příchodem probudilo milence štěkání psů, dohadovali se rozespale, proč psi štěkají, a za celou tu dobu nezaslechli zvuk blížícího se auta. Když tedy Loftus zabušil a dožadoval se vstupu, věděli, že nepřijel ani vlastním, ani cizím autem, a správně předpokládali, že přišel pěšky.

Zdá se — a poté, co jsem si prostudoval paní Loftusovou, mi to připadá svrchovaně pravděpodobné — že se tam odehrál výjev z Macbetha. Ona naléhala; on se zdráhal. Ale její vůle byla silnější a

on nakonec podlehl. Když rozžala lampu v kuchyni, stoupl si Landon tak, aby ho zakryly dveře, až je paní Loftusová otevře. Loftus překročil práh a Landon ho střelil do hlavy.

Mrtvolu svlékli. Landon ji šel ukrýt, paní Loftusová zahlazovala ostatní stopy. Prohledala šaty, vyndala všechny předměty, uřezala knoflíky a uložila je spolu s tabatěrkou, stříbrnou krabičkou na zápalky, hodinkami a řetězem do kovové krabice a tu schovala pod cihly do krbu. Jehlice do límce, kterou jsme našli mezi bankovkami v žíněnce, je jedním z nesporných důkazů: Wallace totiž odpřisáhl, že ji měl Loftus na sobě, když se vraceli z Perthu. Druhý důkaz je posudek znalců, že náboj v Loftusově lebce byl vystřelený z revolveru, který jsem našel v houštině poblíž křižovatky na Old York Road. Landon přiznává, že patří jemu.

A teď tvá poslední otázka, Johne. Role, kterou hrál Jelly v celé Loftusově aféře, je jasná. Myslel si, jako řada jiných, že policie případ buď vzdala, nebo alespoň postupuje velice netečně. Byl přesvědčený, že Loftus dobrovolně nezmizel, a podezíral Landona a paní Loftusovou, proto se rozhodl, že bude pátrat na vlastní pěst. Když se poprvé přiblížil k usedlosti, Landon ho postřelil, a tak mu nezbylo, než na čas zmizet a počkat, až se lehké poranění zhojí natolik, aby je mohl skrývat. Podruhé přišel na místo touž noc jako já s Lucií, využil také příležitosti, kterou poskytovala schůze farmářů; ale bohužel se nespokojil tím, že jsem psy nakrmil a jednoho dokonce ztloukl, on je navíc otrávil. To se mi nelíbí. Ti chudáci za nic nemohli, sloužili oddaně svým pánům. A to je myslím všechno, Johne. I kdyby se byl Landon nepřiznal, byl bys měl dost důkazů, abys ho dostal na šibenici.“

„Jelly je zaručeně detektiv amatér,“ řekl Muir se svou obvyklou zbrkloství. „Zvláštní tvor! Věděl jsi — Ale kdy se vlastně vracíš do Brisbane? Starý Spender nám tam už zatím asi zešílel.“

„Spender je pruďas. Určitě nebude žít tak dlouho jako já. Divoká vzplanutí stravují předčasně náš vyměřený čas. Vrátím se do Queenslandu, až si tady v klidu vyšetřím malý soukromý případ, do kterého policii nic není.“ Bony povstal, a když zamířili zpátky k městu, dodal: „Tenhle případ tě myslím postaví na nohy, Johne. Plně toho využij. Chlub se, kudy budeš chodit, světská sláva si to žádá, patří to k věci. Vezmi si příklad z našich úspěšných státníků: žvaní a žvaní a žvaní donekonečna o sobě. Jsou pašáci! Proudí jim v žilách modrá krev, Johne. Napodobuj je a dotáhneš to daleko. Kdo to nesvede, zůstane v ústraní jako třeba řada vědců — a jako já.“

John Muir stiskl Bonymu vřele paži a řekl:

„Mockrát ti děkuji, Bony. Jsi nejslušnější chlap, jakého jsem poznal.“

Bony potlačil dojetí a řekl vážně:

„Až přestaneš dělat detektiva a staneš se komisařem, budu s tebou mít daleko míň starostí. Čím dříve tě tedy postrčím do naleštěného křesla, tím dřív od tebe budu mít pokoj.“

Uplynulo několik dní, než dostal Bony dlouho očekávané pozvání od merredinského poštmistra. Jakmile se dostavil do kanceláře, předložil mu poštmistr telegram adresovaný panu Jellymu do Jižního Burracoppinu. Telegram zněl: „Přijeďte Adelaide.“ Na zadní straně blanketu bylo načmáráno: Slunečnice Jellyová — Jižní Burracoppin.

„Úředník, který telegram dnes ráno přijal, si vzpomněl na váš dotaz a poznamenal si jméno skutečného odesilatele,“ vysvětloval poštmistr. „Mohu vám tedy prozradit, že telegram odeslala jistá paní Chandlerová, která žije tady v Mark Street 18.“

„Jsem vám velice vděčný,“ řekl Bony. „Víte něco bližšího o té dámě?“

„Skoro nic. Jedině to, že je to švagrová seržanta Westburyho.“

„Skutečně? No dobrá, navštívím ji a položím jí několik otázek. Ještě jednou vám mnohokrát děkuji. Na shledanou.“

Žena, která otevřela dveře, když zaklepal na příslušné adrese, vypadala jako vlídná matrona.

„Vy jste dneska ráno poslala telegram panu Jellymu do Burracoppinu, že?“ řekl Bony přísně.

Paní Chandlerová se okamžitě proměnila v kus ledu.

„Nevím, o čem mluvíte,“ řekla. „A kdo vlastně jste?“

„Jsem detektiv a pracuji pro telegrafní spoje,“ lhal Bony. „Mám za úkol přešetřit falešné údaje na zadní straně formulářů. Úředník na poště —“

„Nemohu vám k tomu nic říct,“ přerušila ho. „Uděláte nejlíp, když se na to zeptáte mého švagra, seržanta Westburyho. Najdete ho na komisařství.“

„Ach tak! Děkuji vám. Zastavím se u něj,“ řekl Bony už přívětivěji, zdvořile se uklonil a zamířil na komisařství, doufaje, že Westbury vyvrátí jistá jeho podezření.

„Dobrý den, pane!“ vykřikl Westbury a vyskočil, jakmile vstoupil Bony do dveří. Burraeoppinský případ skončil a Westbury teď už neměl důvod, proč by neprojevoval povinnou úctu svému nadřízenému. „Posaďte se, pane. Jsem rád, že vás zase vidím — moc rád.“

„Můžete mi vysvětlit, seržante,“ začal Bony a připravoval si cigaretu, „můžete mi vysvětlit, proč vaše švagrová dnes ráno poslala panu Jellymu do Burracoppinu telegram, ve kterém stojí Přijeďte Adelaide?“

„No, hm — ale ano, mohu, mohu, pane.“ Westbury zrudl v obličeji i na krku. „Mohl vám to také říct seržant Muir.“

„Nechtěl jsem se ho na to ptát a tím jsem se trochu zdržel. Neptal bych se ani vás, ale jsem ve značné časové tísni, a tak mi nezbývá, než použít nejkratší cestu: tedy vás.“

Seržant Westbury obešel stůl, přistoupil těsně k Bonymu a zašeptal mu něco do ucha.

„Tak je to tedy," řekl Bony. „Obával jsem se, že je to tak. Když jsem Muirovi předával uzavřený případ, propadl jsem takové ješitnosti, že jsem se ho raději nezeptal. Ale to, co jste mi řekl, vysvětluje vše, Jellyho morbidního kriminologického koníčka, důmyslné okliky s odesíláním telegramů i skutečnost, že Jellyho podivná činnost zůstávala pečlivě utajená." Vstal a podal seržantovi ruku. „Odjíždím do Brisbane nočním rychlíkem. Sbohem, seržante. Poskytl jste mi velice cennou spolupráci, zmínil jsem se o vás ve svém hlášení."

„Já vám děkuji, pane, já — vám, já — vám — pane," blekotal rozradostněný seržant.

Bony se pomalu loudal k merredinské nemocnici.

Erik Hurley dal Lucii krev, teď se zotavoval v merredinském hotelu jako host pana Jellyho. Lucii zastihl Bony už mnohem veselejší a silnější, ležela v odděleném koutě kryté nemocniční verandy. Když si přitáhl židli a usedl vedle postele, plaše k němu vzhlédla.

„Je mi líto, že jste se kvůli mně zdržel," řekla. „Ráno tady byla Slunečnice, přinesla ubrus, který chci poslat vaší ženě. Naštěstí jsem ho dokončila dřív než — než —"

Zaváhala, protože se nechtěla dotknout vzpomínky na strašlivé noční dobrodružství. Bony jí rychle přispěchal na pomoc:

„Jste víc než laskavá. Nikdy nezapomenu ani na vás, ani na Slunečnici. Ta slíbila, že mi občas napíše.

Přijde s tatínkem a s Erikem v pět. Přinesou čaj, přemluvil jsem sestru, aby nám dovolila uspořádat tady na rozloučenou malou svačinu. Odjíždím totiž dnes v noci. Protože váš otec má nějaké poslání v Adelaidě, pojedeme až tam společně." „Dostal — dostal další telegram?"

„Ano, dostal, ale nemusíte si dělat žádné starosti,“ ujistil ji vážně. „Slíbil jsem vám, že vyšetřím, co váš otec vlastně dělá, dodržel jsem slib a mohu vás ujistit, že nedělá nic, za co byste se musela stydět. Ale je třeba uchovat i nadále jeho činnost v tajnosti, proto vás musím požádat, abyste se mě na nic neptala a spokojila se tím, co vám naznačím, a opakovaným ujištěním, že je všechno v nejlepším pořádku. Kriminologické vědomosti vašeho otce jsou tak skvělé, že strážci zákona ve všech australských státech se k němu obracejí o pomoc. Jediný stát, který ho zatím o žádnou službu nepožádal, je Queensland, proto jsem o jeho činnosti nic nevěděl.“

„Ani nevíte, jak jsem šťastná,“ vydechla. „Měla jsem o něho hrozný strach. Teď se už nebudu jeho odjezdů děsit. Kdyby mi byl řekl pravdu, nebylo by to bývalo tak zlé.“

„Jistě, ale slíbil mi, že toho už nechá. Až se vrátí z Adelaide, povolají ho do Perthu, tím to skončí, pak už nebude nikam jezdit. Dal mi své slovo: dodrží je.“ Bony se odmlčel a zasmál se. „Víte,“ pokračoval, „nejrozumnější je čelit útoku útokem. Váš otec mě přísně žádal, abych vysvětlil, jak mě mohlo napadnout zavléci vás na Loftusovu farmu. Místo abych se omluvil a přiznal, jak hluboce toho lituji, vyčetl jsem mu, že zanedbává své otcovské povinnosti, když mizí, kdykoliv se mu zachce, a odmítá vám vysvětlit, kam a proč odchází. Připomenul jsem mu, co mi slíbil; řekl jsem mu, že se k vám chová neslušně, a pohrozil jsem mu, že si to s ním rozdám, jestli se nebude o vás a o Slunečnici pozorněji starat.“

Lucie povzdechla. Oči jí planuly.

„Jsem ráda, že se tím už nemusím znepokojovat,“ zamumlala.

„Vůbec se nemusíte znepokojovat. Dnes ráno jsem rozluštil ještě jedno malé tajemství. Zjistil jsem, že váš otec a Erik složili peníze na prázdnou farmu, která sousedí na jihu s vaší usedlostí. Erik zřejmě opouští králíkáře. Vzpomínám si na tu farmu, je tam hezký malý domeček, že?“

„Bony! Je to pravda?“ přitiskla si ruku na ústa.

Přikývl. „A ještě něco jsem se dověděl,“ řekl.

„A to?“

„Slunečnice tvrdí, že se nikdy nevdá, protože si nemůže vzít mě,“ oznámil vážně a pak propukl v smích. Ostatní návštěvníci se zatím objevili na druhém konci místnosti. Bony se rychle sklonil k nemocné a řekl:

„O farmě ani slovo, rozumíte?“ Lucie znova vzdychla, v duši se jí rozhostil mír. Bony pozoroval s úsměvem blížící se postavu pana Jellyho. Měla tvar velikého doutníku, nad kterým se klene svatozář, a působila jako ztělesnění dobroty. Hurley pokynul Bonymu, zasmál se a poklekl u postele. Slunečnice se plaše přiblížila. Uchopila Bonyho hnědou ruku a vroucně ji stiskla.

[27 POPRAVA]

LANDON SPAL ŠPATNĚ. Probudil se do svého posledního rána. Dlouho ležel s otevřenýma očima a snažil se zahnat vzpomínku na zlý sen, ve kterém se pokoušel uniknout neviditelné příšeře, jejíž podoba byla za hranicí jeho představivosti.

Konečně utkvěl pohledem na oprýskané skvrně uprostřed bílého stropu, nebyla větší než koruna a zpočátku ho jenom překvapila, pak mu připomněla, kde a proč je. Vlna známé otupělosti mu zaplavila mozek. Chvíli zápasil s tělesnou ochablostí, potom se vzchopil a vstal z kavalce. Tupě zíral na bachaře, který seděl za zamřížovanými dveřmi jeho cely.

Stál tam stůl a už skoro tři týdny se u něho ve dne v noci střídali dozorci, zapisovali každé slovo, které Landon s někým vyměnil, popisovali každý jeho pohyb. Tři dozorci se ve směnách střídali u jeho dveří, Landon už znal všechny vrásky na jejich nevlídných obličejích. Otevřel ústa, aby něco řekl, uvědomil si, že dozorce stejně neodpoví, vzdal se svého úmyslu a začal se pomalu oblékat.

Pak přišel kaplan. Těžká mříž se před ním otevřela a znova zapadla. Kaplan mluvil o „našem Pánu“, o „Ježíši Kristu“ a o „spáse duší“. Potom vyzval Landona k modlitbě, ten mechanicky poklekl vedle ministranta. Kaplan prosil Ježíše Krista, aby orodoval u svého Otce za Landonovu duši, ale Landon nevnímal jediné slovo modlitby. Mumlal ji automaticky s sebou, aniž věděl, co vlastně říká.

Zdálo se mu, že se chová jako náměsíčník a je si toho zároveň plně vědom, jako by jeho mysl žila jedním životem a tělo druhým a oba životy probíhaly odděleně a zároveň nerozlučně. Jedna část jeho bytosti pozorovala vyzáblý obličej ministranta, druhá usoudila, že kaplan nutně potřebuje pořádnou dovolenou. Když

modlitba skončila, ministrant došel k mříži a dozorce se ji chystal znova odemknout, dotkl se Landon ministrantova ramene. S námahou ze sebe vypravil: „Bude to — už dneska?“

Naivnost otázky otřásla ministrantem natolik, že se zmohl jen na bezmocné gesto a pak se dal na rychlý ústup.

Za několik minut vstoupil dozorce s podnosem. Postavil jej na připevněný malý stolek.

„Snídaně, Landone,“ vysvětlil vlídně, když viděl Landonův hloupý pohled. „Sedněte si a v klidu se najezte. Udělali jsme vám vajíčka na slanině a silný kafe.“

Než usedl na židli přibitou k podlaze, naklonil se Landon k dozorci a dotkl se jeho rukávu: „Bude to — už dneska?“

Dozorce přikývl podobně jako ministrant. Landon si sedl a začal polykat snídani. Jedl pomalu. Zdálo se mu, že jídlo nemá vůbec žádnou chuť. I káva byla bez chuti. Dozorce mu podal balíček cigaret a rozškrtl zápalku, aby mu připálil. Landon zjistil, že ztratil i čich. Viděl kouř, který vydechoval z plic, ale necítil vůbec nic. Dozorce odešel a Landon začal přecházet po cele.

Byl právě obrácený zády ke dveřím, když přišel lékař. Zaslechl cvaknutí zámku, bleskurychle se otočil, oči mu zaplanuly a opět vyhasly, když poznal návštěvníka.

„No tak, Landone. Jak se cítíte?“ zeptal se doktor stroze.

„Ale dobře. Bude to — už dneska?“

S ukazováčkem přitisknutým k Landonovu pulsu, přikývl lékař podobně jako oba předchůdci. „Budete potřebovat něco pro posilnění,“ pokračoval už méně stroze. „Tady, všechno pak bude mnohem snadnější.“

Landon vypil lék z aluminiového koflíku, pak řekl:

„Kolik je hodin, prosím vás?“ Lékař mu na to odpověděl:

„Nevím. Porouchaly se mi hodinky. Nemyslete na to.“

Když doktor odešel, opřel se Landon o mříž, prsty sevřel železné tyče. Dozorce, který ho hlídal, zíral tupě do knihy—nebo

to alespoň předstíral. „Kolik je hodin, prosím vás?“ zeptal se Landon.

Dozorce neodpověděl. Začal něco čmárat na rozevřenou stránku.

Náhle Landon zaslechl blížící se kroky několika mužů, kteří ještě nebyli v dohledu. Zněly jako krok vojenské čety. Dozorce povstal. Jeho oči civěly strnule pod polospuštěnými víčky. Na vězně se nepodíval.

Za mříží se objevili dva muži v civilu. Drželi jakési předměty a ty se ocelově leskly. Za nimi stálo několik dozorců, kaplan v komži, lékař a velitel věznice.

Civilisté vešli do cely. Landon zíral upřeně do osmahlého obličeje vysokého muže, který k němu pokročil. Příchod toho člověka, kterého dobře znal, rozezvučel všechny nervy v jeho těle. Otupělost zmizela. Vrátil se zase do života a uvědomil si, jak šíleně na něm lpí. Nechápal, proč na něj muž zírá tak ledově. Druhý civilista se postavil za Landona. Obr uchopil Landonovo zápěstí. Řekl: „Teď to chce trochu odvahy.“

Landon už věděl. Ten velký silný muž se svatozáří bílých vlasů nepřišel jako přítel. Je to — ! Je to — ! Landon vykřikl:

„Pane Jelly! Proboha pane Jelly! Já nepůjdu! Já nemůžu! Říkám vám, že nikam nejdu, pane Jelly!“

Arthur W. Upfield

KRÁLIČÍ PLOT

ČTENÍ
NA
DOVOLENOU
12 DETEKTIVEK

Přeloženo
z anglického originálu
Mr Jelly's Business
(Angus & Robertson Ltd
Melbourne 1965).
Obálku navrhli
Adolf Born
a Milan Kopřiva.
Vydal Odeon,
nakladatelství
krásné literatury
a umění, n. p.,
jako svou
2937. publikaci
v redakci
krásné literatury.
Praha 1972.
Odpovědná redaktorka
Božena Köllnová.
Vytiskl Mír, novinářské
závody, n. p.,
závod 1, Praha 1,
Václavské nám. 15
12,11 autorských archů,
12,32 vydavatelských
archů.
Vydání první.
Náklad 70 000 výtisků
602 22 B/2
01-116/72
13/34. Kart. 19,

Arthur W. Upfield

KRÁLIČÍ PLOT

Napravo byly tři úhledné sněhobílé domky. Stáhni králíkářské farmy, za nimi ubytovny a obchodní skleady. Další významné budovy, soud, škola a garáže stály na druhé straně koleji. Železnice rozdělila město vejpůl, souběžně s ní pod povrchem země probíhal tři sta mil dlouhý vodovod, který vedl z Mundaringu do Kalgoorlie, přiváděl vodu až k nalezištím zlata a zároveň vedlejšími přípojkami zavodňoval rozsáhlé zemědělské plochy okolo přehrady. Tak tedy vypadal Burracoppin, jedno z padesáti australských plenicních měst; byl čistý a úhledný, zářil bělobou i barvami a lemovala ho zeleň blahovičníků.

Arthur W. Upfield

KRÁLIČÍ PLOT

Kart. 13 Kčs

01 - 116 - 72